

ТЕРЕЗА МЕДЕЙРОС ТВОЙ ЗАВИНАГИ

Превод от английски: [Неизвестен], 2007

chitanka.info

1

*Скъпа мис Марч,
Надявам се да ми простите дързостта, че
се обръщам към вас по този необикновен начин...*

Англия, 1806 година

— Кажете, моля, мис Уикършъм, имате ли някакъв опит?

Някъде в просторната господарска къща в яacobински стил се надигна оглушителен тропот. Макар че достопочтеният иконом, който водеше разговора, видимо потръпна, а застаналата до масичката за чай икономка тихичко изписка, Саманта дори не мигна.

Вместо това тя извади от страничния джоб на износения кожен куфар, който стоеше в краката ѝ, дебел сноп документи и ги подаде на икономата.

— Сигурно ще установите, че препоръчителните ми писма са безупречни, мистър Бекуит.

Макар да беше обед, в скромния приемен салон почти не проникваше светлина. Само няколко слънчеви лъча проникваха през процепа между тежките кадифени завеси и рисуваха причудливи шарки върху наситеното рубиненочервено на персийския килим. Запалените восъчни свещи, поставени върху малките масички, изпълваха ъглите на стаята с трепкащи сенки. Въздухът миришеше на мухъл и застояло, сякаш не е било проветрявано от години. Добре, че на прозорците и пред огледалата не бяха окачени черни кърпи, иначе Саманта беше готова да се закълне, че наскоро е починал някой любим член на домакинството.

Икономът взе документите от ръката ѝ в бяла ръкавица и ги разгъна. Когато икономката протегна дългата си шия, за да погледне над рамото му, Саманта горещо се помоли слабата светлина в помещението да ѝ помогне и двамата да не забележат, че грижливите подписи са подправени. Мисис Филпот беше симпатична дама на

неопределена възраст, толкова тънка и суха, колкото икономът беше закръглен. По лицето ѝ нямаше нито една бръчица, но в гъстата черна коса, стегната на кок на тила, се виждаха сребърни нишки.

— Както виждате, две години съм била гувернантка в дома на лорд и лейди Карстеърс — заговори трескаво тя, докато мистър Бекуит прелистваше документите. — Когато избухна войната, се присъединих към десетките гувернантки, които отидоха доброволки, за да се грижат за нашите смели моряци и войници, които се връщаха в родината ранени и обезсилени.

Икономката не можа да удържи неодобрителното свиване на тънките си устни. Саманта неволно се усмихна: значи все още имаше хора, които смятаха жените, поели задължението да се грижат за ранените войници, за малко по-добри от проститутките. Безсрамни млади същества, които гледаха голи мъже, без да се изчервяват. Тя усети как бузите ѝ пламнаха и вирна брадичка.

Мистър Бекуит я погледна над ръба на телените си очила.

— Трябва да призная, мис Уикършъм, че сте малко по... по-млада от моята представа за дамата, която би била подходяща за тази длъжност. Работата е напрегната и изисква жена с повече... зрелост. Може би някоя от другите кандидатки ще е... — Саманта го изгледа пронизващо и гласът му замря.

— Не виждам други кандидатки, мистър Бекуит — заяви твърдо тя и намести собствените си неудобни очила на носа. — Предвид щедрото, дори необикновено щедро заплащане, което предлагате, очаквах да видя пред вратите ви поне десетина млади дами.

Чу се ново трополене, този път по-близо отпреди. Сякаш някакво гигантско чудовище си пробиваше път към леговището си.

Мисис Филпот заобиколи стола с такъв устрем, че колосаните ѝ поли зашумоляха.

— Искате ли още малко чай, мила моя? — Докато наливаше на Саманта от порцелановата кана, ръката ѝ трепереше толкова силно, че няколко капки пръснаха по дантелената покривчица.

— Благодаря — рече тихо Саманта и попи капчиците с ръкавицата си.

Подът под краката ѝ затрепери, мисис Филпот също. Приглушеният рев, който последва, беше примесен с неразбираеми

проклетия. Вече не можеха да отричат. Някой — или нещо — беше на път към тях.

С ужасен поглед към позлатената двукрила врата, която водеше към съседната стая, мистър Бекуит скочи и по високото му чело избиха капчици пот.

— Мисля, че сега не е подходящият момент...

Той мушна препоръчителните писма в ръката на Саманта, мисис Филпот бързо ѝ взе чашата с чай и я остави върху таблата на количката.

— Бекуит е прав, мила моя. Трябва да ни извините. Май прибързахме... — Тя буквално дръпна Саманта да се изправи и я поведе към френските врати зад завесите, които извеждаха на терасата. Само по-далеч от позлатената врата.

— Багажът ми! — извика сърдито Саманта и погледна през рамо към коженото си куфарче.

— Не се притеснявайте, детенце — успокои я мисис Филпот и разкриви лице в насилено любезна усмивка. — Ще изпратим някого от лакеите да донесе куфара във файтона ви.

Когато тропотът и ругатните се чува съвсем ясно, жената заби нокти в грубия вълнен ръкав на Саманта и я повлече напред. Мистър Бекуит се стрелна покрай тях и отвори широко един от високите прозорци. В сумрачното помещение внезапно нахлу ярко априлско слънце. Но преди мисис Филпот да изведе Саманта навън, тайнственият шум заглъхна също така внезапно, както беше започнал.

Тримата се обърнаха едновременно към позлатената двукрила врата в отсрещната стена.

За момент се възцари тишина — чуваше се само тихото тракане на големия златен часовник. След това прозвуча странен шум — сякаш някой опипваше вратата или я драскаше. Нещо голямо. И гневно. Икономката и икономът си размениха ужасени погледи.

В следващия момент вратите се отвориха с трясък и се удариха в стената. На прага застана не чудовище, а мъж — или онова, което беше останало от него, след като всички пластове лак и политура на изисканото общество се бяха олюцили. Златнокафявата коса висеше на сплъстени кичури до раменете. Рамене, толкова широки, че изпълваха рамката на вратата. Панталон от дивечова кожа стягаше тесните хълбоци и подчертаваше мускулите на силните бедра. Долната

част на лицето беше покрита с неколкодневна брада, която му придаваше вид на пират. Ако беше видяла в ръцете му сабя, Саманта щеше да избяга през глава, уплашена за добродетелта си.

Мъжът носеше чорапи, но не и обувки. Шалчето на врата му висеше накриво, сякаш се беше опитвал да го върже, но не бе успял. Ленената риза не беше прибрана в панталона, поне половината копчета липсваха и отворът разкриваше по-голямата част от гръдния му кош, мускулест, покрит с гъсти златни косъмчета.

Застанал в сянката на вратата, мъжът държеше главата си под странен ъгъл, сякаш се вслушваше в нещо, което можеше да чуе само той. Аристократичните му ноздри потръпваха.

Тънките косъмчета по тила на Саманта запърхаха. Не можеше да се отърве от чувството, че той търси нейната миризма, че преследва нея и никой друг. Тъкмо когато успя да се убеди, че това е смешно, той се раздвижи с грацията на роден ловец и тръгна право към нея.

За щастие на пътя му се изпречи нисък диван. Саманта понечи да извика, но предупреждението заседна в гърлото ѝ. Мъжът се спъна в дивана и се сгромоляса на пода.

Много по-страшен от падането беше начинът, по който остана да лежи, сякаш нямаше смисъл да се надигне. Нито сега, нито по-късно.

Саманта беше неспособна да се помръдне. Бекуит се спусна към господаря си.

— Милорд! Милорд! А ние си мислехме, че спите!

— Съжалявам, че ви разочаровах — отговори провлечено граф Шефилд и гръмкият му глас заглъхна в дебелия килим. — Май някой е забравил да ме бутне в леглото.

Той блъсна ръката на иконома и се изправи тромаво — точно там, където слънчевата светлина влизаше през широко отворената врата към терасата.

Саманта видя лицето му и едва не изпищя.

Пресен назъбен белег, все още пламтящ от гняв, минаваше от ъгъла на лявото око през цялата буза и опъваше кожата. Някога лицето му е било ангелско, помисли си тя — с онази мъжка красота, запазена само за приказните принцове и херувимите. Но сега беше завинаги белязан с грозното клеймо на дявола. А може би не е белязан от дявола, каза си внезапно Саманта, може би го е направил самият господ, защото не е могъл да допусне един обикновен човек да има

тази съвършена красота. Всъщност би трябвало да се чувства отблъсната, но тя не беше в състояние да отвърне поглед от лицето с белега. Нарушената красота на мъжа беше по-вълнуваща от предишното съвършенство.

Той носеше обезобразеното си лице като маска, зад която криеше цялата си ранимост. Въпреки това му беше невъзможно да скрие болката в морскозелените очи. Очи, които не виждаха Саманта, а гледаха през нея.

Ноздрите му отново потръпнаха.

— Тук има жена — заяви убедено той.

— Разбира се, че има — обади се бодро мисис Филпот. — С Бекуит тъкмо си пийвахме следобеден чай.

Икономката отново дръпна Саманта за ръкава и безмълвно я помоли да си върви. Ала неவிждащите очи на Гейбриъл Феърчайлд я приковаваха на място. Той се запъти към нея, по-бавно от преди, но целенасочено. Саманта моментално проумя, че не бива да допуска глупостта да тълкува предпазливостта му като слабост. Отчаянието го правеше още по-опасен. Особено за нея.

Той вървеше към нея с такава решителност, че мисис Филпот уплашено се отдръпна и се сля със сянката. Саманта остана сама срещу него. Макар че първият ѝ импулс беше да направи крачка назад, тя си заповяда да остане неподвижна, гордо изправена. Първоначалният ѝ страх, че той ще се блъсне в нея — и може би ще я стъпче, — се оказа необоснован.

С необичайно острите си възприятия той спря на сантиметри от нея и подозрително подуши въздуха. До преди миг Саманта беше убедена, че лекият парфюм с аромат на лимон, с който беше натъркала слепоочията си, не би могъл да привлече никой мъж. Ала изразът на лицето му, когато го вдиша, я накара да се почувства като разсъблечена харемска наложница, която с нетърпение чака да бъде повикана от султана. По кожата ѝ пробягаха тръпки. Сякаш той я бе докоснал, без да помръдне пръст.

Когато той описа кръг около нея, тя се завъртя заедно с него, защото някакъв неведом инстинкт ѝ каза, че не бива да му обръща гръб. Най-сетне той спря, толкова близо до нея, че тя усети горещината, която се излъчваше от кожата му, и можа да отдели всяка от златните мигли, които обграждаха необикновените му очи.

— Коя е тя? — попита той, като устреми поглед някъде над лявото ѝ рамо. — И какво търси тук?

Преди някой от прислужниците да измисли подходящ отговор, Саманта отвърна с твърд глас:

— Тя, милорд, е мис Саманта Уикършъм и е дошла да се кандидатира за свободното място на болногледачка.

Младият мъж сведе празния си поглед и подигравателно изкриви уста. Очевидно му стана приятно, че противникът е толкова дребен. Изхъмка презрително и попита:

— Може би искахте да кажете бавачка? Мила женичка, която да ми пее приспивни песнички, когато стане време да си лягам, която ме храни лъжичка по лъжичка с овесена каша и... — той направи кратка, многозначителна пауза и двамата прислужници закършиха ръце в недобро предчувствие — и ми изтрива брадичката, когато съм се накапал.

— Мисля, че гласът ми не е подходящ за приспивни песнички, освен това съм убедена, че вие сте напълно в състояние сам да си... изтривате брадичката — отговори с измамна мекота Саманта. — Моята задача се състои в това, да ви помогна да свикнете с новите обстоятелства на живота си.

Той се наведе още малко към нея.

— А какво ще стане, ако не искам да свикна? Какво ще кажете, ако ви заявя, че просто искам да ме оставят на спокойствие, по дяволите, за да пукна тук далече от проклетия свят?

Мисис Филпот изпъшка тихо, но Саманта отказа да се шокира от богохулството му.

— Мисля, че не е нужно да се изчервявате, мисис Филпот. Уверявам ви, че съм свикнала с детските избухвания. Докато бях гувернантка, младите ми възпитаници често поставяха на изпитание търпението ми. Гневните изблици бяха обичайното им средство, когато отказвах да изпълнявам капризите им.

Когато чу, че го сравняват със сърдито тригодишно хлапе, графът понижи глас до заплашителен шепот.

— Прав ли съм в предположението си, че много бързо сте ги отучили от тази вредна привычка?

— Не много бързо, милорд. Всичко с времето си. И с търпение. В момента имам впечатлението, че вие разполагате с време, а аз — с

търпение.

Мъжът се обърна рязко към двамата си прислужници и Саманта се уплаши.

— Какво ви кара да мислите, че тази е по-различна от другите?

— Кои други? — попита остро Саманта и вдигна вежди. Икономът и икономката си размениха виновни погледи. Графът се обърна отново към нея.

— Предполагам, че са пропуснали да споменат предшественичките ви. Почакайте да си спомня... Първа беше старата Кора Грингот. Беше толкова глуха, колкото аз съм сляп. Страхотна двойка бяхме, наистина. През повечето време търсех опипом слуховата й тръба, за да изрева нещо в ухото ѝ. Ако си спомням добре, тя издържа не повече от две седмици.

Той се заразхожда напред-назад съвсем близо до Саманта — дългите му крака правеха точно четири крачки в едната посока и четири крачки обратно. Беше съвсем просто да си го представи на борда на кораб, как раздава заповеди, златнокафявата му коса се вее на вятъра, а пронизващият поглед фиксира далечния хоризонт.

— После дойде онова момиче от Ланкашир. Много страховито същество, не сте виждали такова. Когато говореше, все едно цвърчеше уплашена мишчица. Бедничката си отиде, без дори да изчака да получи заплатата си и без да събере багажа си. Избяга с писъци в нощта, сякаш я гонеше луд.

— Какво говорите — промърмори Саманта. Той спря за миг, после продължи разходката си.

— Миналата седмица загубихме добрата вдовица Хоукинс. Тя беше надарена с повече издръжливост и повече разум от другите. Преди да се оттегли обидено, предложи на Бекуит да назначи не болногледачка, а пазач от зоологическата градина, защото мястото на господаря му било в клетка.

Саманта почти се зарадва, че той не можеше да види как потръпваха устните ѝ.

— Както виждате, мис Уикършъм, никой не може да ми помогне — най-малко вие. Затова ви предлагам да си намерите друга класна стая, или детска стая, или каквото ви харесва. Не е необходимо да губите повече от скъпоценното си време. Или от моето.

— О, недейте така, милорд — осмели се да възрази Бекуит. — Не бива да сте толкова неучтив с младата дама.

— Млада дама ли? Ха! — Графът протегна ръка и пръстите му минаха на сантиметри от високото зелено растение, толкова увехнало, сякаш не го бяха поливали поне от една година. — По гласа ѝ познах, че е костелива, кисела твар без капчица женска мекота. Ако искате да ми намерите истинска жена, по-добре идете на Флийт Стрийт. Жените там знаят как да служат на мъжете. Не ми трябва болногледачка! Онова, което ми трябва, е по-скоро добра...

— Моля ви, милорд! — прекъсна го ужасено мисис Филпот.

Господарят ѝ може да беше сляп, но не беше глух. Ужасът в гласа на икономката го накара да замлъкне по-сигурно от всеки укор. С остатъци от очарованието, което някога е било втората му природа, той се завъртя на пети и направи поклон пред високото кресло малко вляво от Саманта.

— Надявам се да ми простите детинската избухливост, мис. Желая ви добър ден. И хубав живот.

Той се обърна в посоката, където беше двукрилата врата, и се запъти натам, като изобщо не мислеше да бъде предпазлив и да се движи опипом. Сигурно щеше да стигне до целта без произшествия, ако коляното му не се беше закачило за ъгъла на ниската махагонова масичка. Ударът беше толкова силен, че Саманта изохка съчувствено. Мъжът изруга тихо и изрита масичката с такава ярост, че я запрати към отсрещната стена. Направи три опита, докато намери бравата, но най-сетне затръшна двете крила зад себе си с оглушителен трясък.

Докато вървеше към стаята си, тримата следяха пътя му по спорадичните трясъци и ругатни. Скоро настана тишина.

Мисис Филпот затвори внимателно вратата към терасата, отиде до масичката и си наля чаша чай. Отпусна се на дивана, сякаш беше гостенка, и вдигна чашата към устата си с треперещи ръце.

Мистър Бекуит падна тежко до нея. Извади от джоба на жакета си колосана кърпичка и изтри запотеното си чело. В погледа, отправен към Саманта, се четеше разкаяние.

— Боя се, че трябва да ви се извиним, мила мис Уикършъм. Не бяхме искрени с вас.

Саманта се настани във високото кресло от другата страна на масичката и сплете ръцете си в тънки бели ръкавици. Изненадано

установи, че и нейните пръсти трепереха, и се зарадва, че седеше в сянката.

— Признавам, графът не е кроткият инвалид, какъвто го описвате в обявата.

— Той е съвсем друг човек, откакто се върна от онази ужасна битка. Ако познавахте милото момче преди... — Мисис Филпот преглътна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Бекуит ѝ подаде кърпичката си.

— Лавиния е напълно права. Той беше джентълмен като от книгите. Истински приказен принц. Понякога се страхувам, че ударът, който му отне зрението, е отнел и разума му.

— Разума надали, но го е лишил от маниери — отбеляза сухо Саманта. — Според мен умът му не е сериозно пострадал.

Икономката избърса тесния си нос.

— Беше такова умно момче! Винаги знаеше правилния отговор и смяташе отлично. Непрекъснато беше с книга под мишница. Когато беше малък, всяка вечер го проверявах и му вземах свещта, за да не подпали завивките.

Саманта осъзна, че коварният удар го бе лишил и от това удоволствие, и бе разтърсена. Беше ѝ трудно да си представи живота без утехата на книгите.

Бекуит кимна утвърдително и очите му светнаха при спомена за щастливите дни.

— Той беше цялата гордост и радост на родителите си. Когато го обзе безумното желание да постъпи във флота на Негово кралско величество, майка му и сестрите му получиха истерични припадъци — на колене го умоляваха да не отива. А баща му, маркизът, заплаши да го лиши от наследство. Ала когато дойде времето да излезе за пръв път в морето, всички стояха на кея, за да му махат за довиждане с кърпичките си.

Саманта задърпа ръкавиците си.

— Необичайно е един благородник, при това първороден син, да отиде във флота, нали? Винаги съм смятала, че богатите аристократи отиват в сухопътната войска, а кралският флот е запазен за бедните и честолюбивите.

— Той отказа да обясни причините за решението си — продължи да разказва мисис Филпот. — Каза само, че трябвало да последва

сърцето си, все едно къде щяло да го отведе. В никакъв случай нямало да си купи висш офицерски чин, както правели другите от неговата класа. Искал да се издигне с труд и постоянство. Когато семейството научи, че са го направили лейтенант на борда на „Виктория“, майка му се разплака от радост, а баща му се изпъчи толкова гордо, че копчетата на жилетката му едва не изхвъркнаха.

— „Виктория“ — промърмори Саманта. Името на кораба беше като предсказание. С помощта на кораба „Виктория“ Нелсън бе победил Наполеоновия флот при Трафалгар и бе разрушил мечтата на самопровъзгласилия се император за морско господство.

Ала смелият адмирал бе загубил живота си, а заедно с него и стотици, хиляди млади мъже, които се бяха сражавали смело от корабите си.

Те поне бяха изплатили дълга си, докато Гейбриъл Феърчайлд щеше да плаща цял живот. В гърдите ѝ се надигна гняв.

— Щом семейството му толкова го обича, къде са сега?

— Пътуват на континента.

— В лондонския градски дом.

Двамата отговориха едновременно, после се спогледаха смутено. Мисис Филпот въздъхна.

— Графът прекара почти цялата си младост във Феърчайлд Парк. Това беше любимото му имение — а баща му има доста много. Естествено, той има собствена къща в Лондон, но след това ужасно раняване семейството реши, че ще му е по-лесно да се лекува в дома на своето детство, далече от любопитните очи на обществото.

— По-лесно за кого? За него или за тях? Бекуит извърна поглед.

— Мога да кажа в тяхна защита, че при последното им посещение лорд Гейбриъл буквално ги изгони. За момент наистина си помислих, че ще насъска кучетата срещу тях.

— Съмнявам се, че му е било трудно да ги обезкуражи. — Саманта затвори за миг очи, опитвайки се да запази самообладание. В крайна сметка тя нямаше никакво право да осъжда семейството за липса на лоялност. — От раняването му са минали поне пет месеца. Лекарят има ли надежда, че един ден графът ще прогледне?

Икономът мрачно поклати глава.

— Твърде малка. Имало само два или три доказани случая, когато зрението се възстановило от само себе си.

Саманта сведе глава.

Мистър Бекуит стана. Месестите бузи и увисналите черти на лицето му придаваха смайваща прилика с меланхоличен булдог.

— Много се надявам да ни простите, мис Уикършъм, че ви загубихме времето. Разбирам, че е трябвало да наемете файтон, за да дойдете тук. За да ви се отблагодаря поне малко, с радост ще платя връщането ви в града от собствения си джоб.

Саманта също стана.

— Няма да се наложи, мистър Бекуит. Засега нямам намерение да се връщам в Лондон.

Икономът размени учуден поглед с мис Филпот.

— Какво казахте?

Саманта отиде до стола, на който беше седяла преди, и вдигна коженото си куфарче.

— Имам намерение да остана тук. Приемам да работя като болногледачка на граф Феърчайлд. Моля ви, бъдете така добри и изпратете някого от лакеите да вземе нещата ми от файтона и да ми покаже стаята, в която ще се настаня. Така ще мога още днес да започна с приготовленията за новите си задължения.

Все още усещаше миризмата ѝ.

Сякаш за да го подиграе със спомена за онова, което беше загубил, през последните месеци обонянието му беше станало невероятно остро. Винаги когато минаваше покрай кухнята, определяше с абсолютна точност дали френският готвач Етиен правеше телешко фрикасе или сос бешамел със сметана с надеждата да събуди апетита на господаря си. Лекият мирис на дим му издаваше дали огънят в изоставената библиотека е запален току-що или вече е догорял. Когато се хвърляше на леглото си в помещението, което приличаше повече на пещера, отколкото на спалня, усещаше с отвращение киселата миризма на собствената си пот, полепнала по смачканите чаршафи.

Оттегляше се тук с белезите и сините петна по тялото, за да си ближе раните. Тук се мятеше по цели нощи, без да може да заспи — нощи, които се отличаваха от дните му само с потискащото мълчание

около него. В тихите часове между вечерния и утринния здрач често имаше чувството, че е единственият жив човек на земята.

Гейбриъл прокара ръка по челото си и по навик затвори очи. Когато влезе в салона, веднага усети миризмата на лавандуловата вода, която мисис Филпот използваше, и мускусната помада за коса, с която Бекуит обуздаваше немирните косъмчета по главата си. Усети обаче и миризма на чужд човек — свеж, топъл мирис на лимон. Тръпчиво-сладък аромат, едновременно нежен и дързък.

Мис Уикършъм със сигурност не миришеше на болногледачка. Старата Кора Грингот миришеше на нафталин, а вдовицата Хоукинс — на ароматизираното с горчици бадеми емфие, което с удоволствие смъркаше. Мис Уикършъм изобщо не миришеше на сбръчканата стара девица, каквато си я представяше той. Ако се съдеше по унищожителния ѝ тон, от порите ѝ би трябвало да се излъчва отровна миризма на стар въглен и гробищен прах.

Когато се приближи до нея, той направи още по-стъписващо откритие. Под чистата цитрусова миризма имаше още една, която тласна в безнадеждно объркване остатъците от сетивата и здравия му човешки разум.

Тя миришеше на жена.

Гейбриъл простена през здраво стиснати зъби. Не беше усещал никакви плътски желания от деня, когато се събуди в най-изисканата лондонска болница и откри, че светът му е станал тъмен. Ала топлата, сладка миризма, която струеше от кожата на мис Уикършъм, предизвика вихрушка от кървавочервени, замайващи спомени — откраднати целувки в осветена от луната градина, дрезгав шепот, коприненомека, гореща женска кожа под устните му. Всичко онова, което никога вече нямаше да преживее.

Той отвори очи, но светът остана все така забулен в черна сянка. Може би думите, които беше хвърлил в лицето на Бекуит, бяха верни. Може би имаше нужда от услугите на съвсем друг сорт жени. Ако ѝ плащаше добре, тя щеше дори да гледа в обезобразеното му лице без отвращение. Но какво променя това? — запита се Гейбриъл Феърчайлд и се изсмя безрадостно. Никога нямаше да го види. Може би тя щеше да стиска очи и да си представя, че той е мъжът на мечтите ѝ. Тогава той щеше да си внушава, че тя е жената, която шепне името му и му се врича във вечна преданост.

Обещания, които никога нямаше да сдържи.

Гейбриъл стана от леглото. По дяволите тази жена Уикършъм! Тя нямаше никакво право да го укорява така остро и заедно с това да мирише толкова сладко. Слава богу, че беше заповядал на Бекуит да я отпрати. Що се отнася до него, тя никога вече нямаше да го ядосва.

2

*Скъпа моя мис Марч,
Въпреки ужасните неща, които се говорят
за мен, смея да ви уверя, че нямам навика да водя
тайна кореспонденция с всяка очарователна
млада дама, която ми харесва...*

На следващата сутрин, докато слизаше опипом по извитата стълба към прекрасния парк на имението Феърчайлд, Саманта имаше чувството, че и тя е ослепяла. Всички прозорци в голямата къща бяха със спуснати завеси. Сякаш и къщата, и господарят живееха във вечна нощ.

В подножието на стълбата беше поставен огромен свещник и запалените му свещи даряваха достатъчно светлина, за да ѝ покажат, че пръстите ѝ бяха оставили ясно видими следи в дебелия слой прах по парапета. Саманта направи гримаса и изтри праха в полите си. Сигурно никой нямаше да го забележи върху безутешната сива вълна.

Въпреки потискащия мрак тя забележа ясни следи от приказното богатство на семейство Феърчайлд. Опитвайки се да не се плаши от изложената на показ многовековна привилегированост, тя премина през фойето. Къщата не беше подновявана от построяването си. Бяха премахнали само тъмната ламперия и арките от времето на Тюдорите, които издаваха строгите ѝ яacobински корени. Сенки танцуваха по блещукащия мрамор с розови жилки, докаран от Италия. Всяка нежна извивка, всеки перваз, всички релефи по тапетите бяха покрити с бронз или злато. Даже скромната спалня, която ѝ бе отредила мисис Филпот, беше с огромна стъклена врата, а стените бяха покрити с копринена дамаска.

Като си спомни думите на Бекуит, че някога господарят му наистина е бил принц от приказките, Саманта огледа разкошното

фоайе и сбърчи носле. Сигурно не е трудно да се държиш така арогантно, ако си израснал в подобен палат.

Решена да открие скривалището на новия си питомец, тя приложи един от многото трикове в неговия арсенал. Застана неподвижна, наклони глава и се послуша.

Никъде не се чуваше тропот, нито крясък. Затова пък много добре чу мелодичното тракане и звън на съдове и стъкло. Последва не толкова мелодичен шум от чупене на порцелан и ядно проклятие. Саманта потръпна, но на устните ѝ изгря триумфална усмивка.

Събра полите си, прекоси салона, в който я бяха приели вчера, и следвайки шума, стигна до вратата в отсрещния край. Докато прекосяваше празните помещения, тя се сблъска с немалко доказателства за скорошното преминаване на графа. Под тромавите ѝ полуботушки скърцаха парчета счупен порцелан и изпотрошено дърво. Когато спря да вдигне един крехък стол в стил Чипендейл, тя откри под седалката злобно ухиленото лице на фигурка от майсенски порцелан.

Разрушенията не бяха изненадващи, като се имаше предвид навикът на Гейбриъл да върви, без да опипва пътя си, без да го е грижа, че може да се удари в някоя мебел.

Саманта мина през сводестия коридор и влезе в трапезарията, която беше абсолютно тъмна. Добре, че в двата края на масата горяха свещи, иначе щеше да помисли, че се е озовала в семейната гробница.

Двама лакеи в морскосини ливреи стояха като статуи от двете страни на махагоновата маса. Бекуит следеше загрижено всяко движение на господаря си. Никой не забеляза застаналата на прага Саманта. Всички погледи бяха съсредоточени в закусващия граф. Когато бутна с лакът една великолепна кристална чаша и за малко не я събори, Бекуит даде знак на един от лакеите, младежът се наведе и грабна чашата, преди да падне на пода, който и без това беше покрит с парчета стъкло и порцелан — безмълвно доказателство за нежеланието на Гейбриъл да внимава.

Саманта огледа широките рамене и мускулестите мишници на мъжа на масата и отново си каза, че графът има невероятно тяло. Сигурно беше в състояние да ѝ прекърши вратлето само с палец и показалец. Естествено, ако можеше да я достигне.

Под светлината на свещите косата му блестеше. Очевидно след ставането от леглото беше сресал буйната си грива само с пръсти. Носеше същата смачкана риза, с която го бе видяла вчера, сега покрита с мазни петна, а точно през корема минаваше тъмна ивица шоколад. Ръкавите бяха небрежно навити до лактите — така поне дантелените маншети не се топяха в чинията му.

Той поднесе парче шунка към устата си, отхапа малко, после затърси нещо в чинията пред себе си. Саманта се намръщи неодобрително. Никъде не се виждаха прибори. Гейбриъл си взе пърженото яйце направо с пръсти. След това посегна към топлите хлебчета, намазани с мед. Облиза доволно устни, но не можа да стигне до капчицата мед в ъгъла.

Макар да се чувстваше като подла шпионка, Саманта не беше в състояние да откъсне поглед от тази единствена капчица мед. Въпреки отвратителните маниери на мъжа на масата, начинът, по който ядеше, беше неопикуемо чувствен — страстта, с която задоволяваше глада си, без да го е грижа за приличието, я разтреперваше. Когато си взе друго парче шунка и загриза кокалчето, по брадичката му покапа сок. Приличаше на воин от далечното минало, завърнал се от жестока битка и забавления с жените на победените. Саманта неволно си представи как замахва насреща ѝ с кокалчето и се провиква: „Дай още ейл, жено!“

Изведнъж Гейбриъл се вцепени и подуши въздуха. Лицето му се разкриви. Ноздрите на Саманта също се издуха, ала всичко, което можа да помирише, беше апетитната миризма на пържена шунка.

Графът остави шунката в чинията си и заговори с трудно овладян гняв:

— Бекуит, редно е да ми кажете, че току-що сте донесли пресен лимон за чая ми.

Икономът се обърна рязко и като забеляза Саманта, очите му се разшириха от ужас.

— Боя се, че не съм, милорд, но ако желаете, веднага ще ви донеса.

Гейбриъл се надигна заплашително и протегна ръка към него, но Бекуит успя да избяга през най-близката врата.

— Добро утро, милорд — поздрави меко Саманта и се настани на стола насреща му, разбира се, извън обсега на ръцете му. — Не бива

да се сърдите на мистър Бекуит. Той имаше други, по-важни задължения.

Гейбриъл се отпусна в стола си и смръщи чело.

— Дано знае как да фалшифицира препоръчителни писма и да събира багажи. Така ще можете да се върнете заедно в Лондон.

Саманта се направи, че не е разбрала намека му, и се усмихна учтиво на вцепенените лакеи от двете страни на масата. С червените бузи, обсипаните с лунички носове и разрошените кестеняви къдрици двамата приличаха на шестнайсетгодишни хлапета. След като ги огледа по-внимателно, тя разбра, че бяха не само братя, но и близнаци.

— Умирам от глад — заяви бодро тя. — Може ли да ми поднесете закуска?

Гейбриъл веднага усети, че лакеите се поколебаха. Не беше много редно човек от персонала да се храни на една маса с господаря.

— Обслужете дамата, глупаци! — заповяда грубо той. — Не е гостоприемно да изпратим мис Уикършъм обратно в Лондон с празен стомах.

Лакеите побързаха да изпълнят заповедта и едва не си удариха главите, когато се наведоха от двете страни на Саманта с чиния, прибори и чаша. Когато ѝ поднесоха препълнена табла, тя им се усмихна успокояващо и си взе порция пържени яйца, хлебче и няколко парчета пържена шунка. Нещо ѝ подсказваше, че ще има нужда от цялата си сила.

Когато лакеят ѝ наля чаша ароматен чай, тя каза на Гейбриъл.

— Снощи не излязох от стаята си, защото разопаковах вещите си. Казах си, че няма да имате нищо против, ако започна да изпълнявам задълженията си от тази сутрин.

— Нямайте никакви задължения — отговори рязко той и отново напълни устата си с шунка. — Уволнена сте.

Саманта разгъна салфетката на коленете си и предпазливо отпи глътка горещ чай.

— Боя се, че не е във ваша власт да ме уволните. Аз не работя за вас.

Гейбриъл захвърли шунката и златнокафявите вежди се сключиха заплашително над носа.

— Какво казахте? Май слухът ми също е пострадал от раняването.

— Вашият предан мистър Бекуит ме назначи по заповед на баща ви. Това значи, че работя за маркиз Торнууд, Тиодор Феърчайлд. Докато той не ми каже изрично, че вече не се нуждае от услугите ми като болногледачка, аз ще се стремя да върша работата си, и то така, че да задоволя него, не вас.

— О, това е щастливо обстоятелство за вас, нали? Единственото, което ще ме задоволи, е да видя незабавното ви заминаване.

Използвайки ножа и вилицата, Саманта си отрязва парче шунка.

— Тогава се боя, че сте осъден на вечно недоволство.

— Това ми стана ясно от първия миг, в който чух гласа ви — отбеляза хапливо той.

Отказвайки да удостои с отговор тази грубо провокативна забележка, Саманта започна да яде с апетит. Гейбриъл опря лакти на масата и издаде дълбока въздишка.

— Кажете ми, ако обичате, мис Уикършъм, с кое от задълженията си искате да започнете? Желаете ли например да ме нахраните?

Саманта хвърли поглед към блестящите бели зъби, които тъкмо отхапваха ново парче шунка, и отговори предпазливо:

— Като виждам невъобразимото въодушевление, с което се отдавате на храненето, не бих посмяла да приближа пръстите си до устата ви.

Един от лакеите получи внезапен пристъп на кашлица и лицето му почервения още повече. Брат му недоволно го смушка в ребрата.

Гейбриъл оглозга кокалчето и го хвърли на масата, доста далече от чинията.

— Това означава ли, че намирате маниерите ми за тромави и груби?

— Досега не знаех, че слепотата изключва използването на прибори и салфетка — отвърна спокойно Саманта. — Можете спокойно да ядете и с краката.

Гейбриъл застина на мястото си. Силно опънатата кожа около белега преbledня и лицето му стана още по-страшно. В този момент Саманта беше искрено благодарна, че в ръката му нямаше нож. Той стисна с десницата си облегалката на стола и се обърна в посоката, от която идваше гласът ѝ. Макар да знаеше, че не може да я види, Саманта с мъка потисна напора да се размърда неспокойно.

— Трябва да призная, че ми ставате все по-интересна, мис Уикършъм. Говорите като културен човек, но не мога да разбера откъде идва акцентът ви. В Челси ли сте израснали?

— В Челси — потвърди тя. Съмняваше се, че той често е имал случай да посещава скромния квартал в северната част на Лондон. Отпи голяма глътка чай и си изгори езика.

— Любопитен съм да разбера защо жена с вашите... таланти се съгласява да работи на такова място. Какво ви накара да се заемете с тази самопожертвователна професия? Може би християнската любов към ближния? Възхитителното желание да помагате на страдащите? Или съчувствието към инвалидите?

Докато разбъркваше яйцата си, Саманта обясни кратко:

— Показах на мистър Бекуит препоръчителните си писма. Сигурна съм, че няма да намерите за какво да възразите.

— В случай, че още не сте забелязали, аз нямам възможност да ги прочета — отвърна с жлъчна подигравка Гейбриъл. Затова е по-добре да ме посветите в съдържанието им.

Саманта остави лъжичката.

— Както вече уведомих мистър Бекуит, бях почти две години гувернантка у лорд и лейди Карстеърс.

— Познавам семейството.

Саманта се скова. Наистина ли ги познаваше?

— След като войната с Франция отново пламна, прочетох в „Таймс“ колко много наши войници и моряци страдат от липса на добри грижи и предложих услугите си на тукашната болница.

— Все още не разбирам защо сте предпочели да превързвате гноясалите рани на мъже, които крещят от болка, и да държите ръцете на умиращите, вместо да тъпчете каша в устите на хлапета от благороден произход.

Саманта се постара гласът ѝ да прозвучи разумно.

— Тези мъже бяха пожертвали всичко за краля и родината. Как да остана настрана, без да принеса поне една малка жертва?

Гейбриъл изпухтя презрително.

— Единственото, което са пожертвали мъжете, е способността им да разсъждават разумно. Продали са се на кралския флот за парче син плат и малко злато на раменете.

Саманта събра вежди над носа, ужасена от цинизма му.

— Защо сте толкова жесток? Не си ли спомняте, че кралят похвали със силни думи храбростта им?

— Това не би трябвало да ви изненадва. Короната открай време обича да хвали мечтателите и безумците.

Саманта забрави, че той не можеше да я види, и скочи от стола си.

— Те не са безумци! Те са герои! Герои като вашия началник адмирал Нелсън!

— Нелсън е мъртъв — отговори студено той. — Не знам дали това го прави герой или глупак.

Логиката му беше неоспорима. Саманта се отпусна отново на стола си.

Гейбриъл стана, хвана се за ръба на масата и се запъти към нея. Когато силните му ръце намериха резбованата облегалка на стола ѝ, Саманта стисна здраво зъби, за да не избяга. Втренчи поглед право пред себе си и застина неподвижна. Само накъсаното дишане издаваше вълнението и страха ѝ. Той със сигурност я чуваше как диша.

Гейбриъл се наведе и горещият му дъх опари тила ѝ.

— Сигурен съм, че сте искрено отдадена на професията си, мис Уикършъм. Но що се отнася до мен, ще имате само едно задължение, докато се вразумите и сама поискате да ви уволня. — Говореше тихо, но всяка от думите му беше по-натрапчива от вик. — Да стоите колкото може по-далеч от мен.

Той се изправи рязко и се запъти навън. Мина покрай лакея, който се втурна да му подаде ръка, и излезе. Всъщност не биваше да я изненадва, че той предпочиташе сам да намира пътя си през тъмната къща, вместо да приеме подадената ръка, но тя въпреки това се разтрепери, когато скоро след излизането му се чу трясък и звук от тежко падащо тяло.

Този предиобед Саманта нямаше друга работа, освен да обикаля затъмнените стаи на Феърчайлд Парк. Тишината беше почти толкова потискаща, колкото сумракът. Не се усещаше нищо от оживлението, което можеше да се очаква от обитавано имение в Бъкингамшайър. Не се виждаха прислужнички, които да размахват метличките за прах по стените, парапетите и первазите. Нямаше и зачервени перачки, които

да мъкнат кошници със снежнобели ленени платна нагоре по стълбата. По коридорите не срещна нито един лакей с наръч дърва за горене, предназначени за някоя от многобройните стаи. Всяка камина, покрай която минаваше, беше студена и тъмна, жаравата се бе разпаднала на пепел. Изрязани от скъпо дърво херувими я гледаха тъжно от богато украсените облицовки на камините. Кръглите им бузи бяха оцапани със сажди.

Малкото слуги, които срещна, сякаш се мотаеха из къщата без особена задача. Щом я видеха, те се скриваха в сенките и снишаваха гласовете си до тайнствен шепот. Нито един от тях не бързаше да вземе метла, за да почисти парчетата порцелан и стъкло или потрошените мебели, разпръснати по пода.

Саманта извървя поредния дълъг, тъмен коридор и отвори с трясък позлатената двукрила врата в края му. Мраморни стъпала подеха надолу в огромна бална зала. През мрачните зимни месеци тя не си позволяваше да се отдава на спомени, но сега не устоя и за миг затвори очи. Представи си залата като море от пъстри цветове и светлина, от музика и весели разговори. Представи си как се плъзга по блестящия паркет в силни мъжки обятия, видя как мъжът ѝ се усмихва, а тя вдига ръка и докосва златните еполети на рамото му.

Саманта разтърси глава и отвори очи. Каква глупачка беше! Затвори вратата на балната зала и продължи пътя си. Графът беше виновен за всичко. Ако ѝ позволеше да изпълнява задълженията, за които я бяха наели, със сигурност щеше да обуздае фантазията си.

Тя прекоси просторен салон, като внимаваше за мебелировката не повече от Гейбриъл. Кракът ѝ се удари в една преобърнатата масичка, тя нададе гневен вик и заподскача на един крак, разтривайки изтръпналите пръсти на другия през износената кожа на обувката си. Ако ударът беше малко по-силен, със сигурност щеше да си счупи пръстите.

Като видя тънките слънчеви лъчи, които се бореха с тежките кадифени завеси, Саманта спря и сложи ръце на хълбоците си. Гейбриъл може и да беше решил да се погребее в този мавзолей, но тя нямаше да го позволи.

Когато изведнъж забеляза с ъгълчето на окото си нещо бяло, тя се обърна рязко и откри млада прислужница, която тъкмо се промъкваше на пръсти към вратата.

— Ей! Ти там! — повика я Саманта. Момичето спря и се обърна с видимо нежелание.

— Да, мис?

— Ела тук, ако обичаш, и ми помогни да вдигна тези завеси. — Саманта напрегна всичките си сили и забута една отоманка към близкия прозорец.

Вместо да побърза да ѝ помогне, момичето се заотдръпва назад, закърши бледите си ръце, обсипани с лунички, и загрижено поклати глава.

— Не смея, мис! Какво ще каже господарят?

— Ще ти каже да си гледаш работата — отвърна остро Саманта и се покачи на отоманката.

Тъй като нямаше търпение да чака колебаещото се момиче, тя протегна ръка, сграбчи тежкия плат и го дръпна с все сила. Ала вместо да се премести настрана, завесата се откачи и падна върху нея като задушаваш облак от кадифе и прах. Саманта се разкиха неудържимо.

През високите прозорци нахлу слънчева светлина, в която затанцуваха безброй пращинки.

— О, мис, не биваше да правите това! — изплака момичето и запримигва като плаха сърна, внезапно излязла от сумрачния хрусталак на светло. — Веднага ще повикам мисис Филпот.

Саманта изтри ръце в полата си, скочи от отоманката и доволно огледа резултата от работата си.

— Да, точно така, повикай я. В момента нямам друга работа и с удоволствие ще си поговоря с добрата жена.

Момичето промърмори нещо неразбираемо и избяга от стаята.

Когато след няколко минути влезе в салона с развени поли, мисис Филпот бе поздравена от гледката на новата болногледачка на господаря, която балансираше опасно на крехък стол в стил Луи XV. Вцепенена от ужас, икономката проследи как Саманта свали поредната тежка завеса. Тя също падна като лавина на главата ѝ и я поGREBA под облак смарагдовозелено кадифе и валма прах.

— Мис Уикършъм! — извика с треперещ глас мисис Филпот и вдигна ръка към очите си, за да ги предпази от ярката слънчева светлина, която нахлуваше необезпокоявано през френските прозорци. — Какво означава това?

Саманта слезе от стола и се освободи от тежката материя. Проследи стъписания поглед на икономката и метна завесата върху внушителната купчина вече свалени завеси в средата на стаята.

— Всъщност смятах само да ги вдигна, но като видях колко са прашни, реших, че трябва незабавно да се изнесат навън и да се изтупат хубаво.

Мисис Филпот се изпъчи и сложи ръка върху връзката ключове на колана си, сякаш беше дръжка на меч.

— Аз съм домакинята на Феърчайлд Парк. Вие сте болногледачка на господаря. Проветряването на завесите не е ваше задължение.

Саманта я погледна равнодушно и отвори най-близкия прозорец. В стаята повя мек бриз с аромат на люляк.

— Може би не, но аз съм длъжна да се грижа за пациента си. Той не може да види светлината на деня, но това не означава, че трябва да го държим далече от чистия въздух. Ако проветри хубаво дробовете си, това ще подобри състоянието... и настроението му.

Мисис Филпот я погледна несигурно. Очевидно се изкушаваше да се съгласи.

Окуражена от колебанието ѝ, Саманта се заразхожда напред-назад, въодушевено обличайки плановете си в думи.

— Първо ще наредите на момичетата да изметат всички парчета стъкло и порцелан, а на лакеите — да изнесат потрошените мебели. После ще приберем на сигурно място всички чупливи неща и ще преместим мебелите до стените, за да може графът да се придвижва свободно.

— Но той прекарва почти цялото време в спалнята си...

— Нима го обвинявате за това? — осведоми се високомерно Саманта и примигна. — А вие как бихте се чувствали, ако при всяко напускане на спалнята рискувате да си ударите глезена или да си разбиеете главата?

— Господарят лично нареди да спуснем всички завеси. Той настоя всичко да остане, както е било винаги... преди... преди... — Икономката преглътна, неспособна да завърши изречението. — Съжалявам, но аз не мога да работя против желанията му. Не мога да дам заповеди в този дух и на слугите.

— Значи няма да ми помогнете?

Мисис Филпот поклати глава и в сивите ѝ очи светна искрено съжаление.

— Не мога.

— Е, добре. — Саманта кимна спокойно. — Уважавам лоялността ви спрямо вашия работодател. Убедена съм, че обичате работата си... и него.

С тези думи тя се въртна на токовете си, отиде до следващия прозорец и го отвори широко.

— Но какво правите? — извика мисис Филпот, когато поредната завеса се стовари върху главата на Саманта сред облак прах.

Младата жена отнесе завесата до огромната купчина в средата на стаята, после се върна до прозореца и вдъхна дълбоко свежия утринен въздух. Обърна се към мисис Филпот и изтупа праха от ръцете си.

— Върша си работата.

— Онази тук ли е още? — попита шепнешком една от слугините в кухнята и махна на червенобузия лакей, който бе застанал на прага.

— Боя се, че да — отговори също така тихо той, грабна една топла наденичка от таблата и я сложи в устата си. — Не я ли чуваш?

Макар че се беше стъмнило преди повече от час, от първия етаж на къщата все още долитаха тайнствени шумове. Глухо трополене, тракане и стържене, пъшкане, от време на време скърцане на мебел, влачена по паркета. Шумовете бяха започнали малко предиобед и нямаше изгледи да спрат скоро.

Слугите бяха прекарали деня като повечето дни след завръщането на Гейбриъл от войната — събрани около старата дъбова маса пред кухненския огън, те се отдаваха на спомени за доброто старо време. В хладната пролетна вечер мисис Филпот и Бекуит седяха един срещу друг и пиеха чай, без да си говорят и не смеейки да се погледнат в очите.

След едно особено силно изтропване, при което всички трепнаха, една от прислужничките промълви виновно:

— Не смятате ли, че би трябвало...

Укорният поглед на мисис Филпот я накара да замълчи и засрамено да сведе глава.

— Мисля, че трябва да си гледаме нашата работа — отсече икономката.

Един от младите лакеи излезе напред и смело зададе въпроса, който вълнуваше всички:

— Какво ще правим, ако господарят чуе нещо?

Бекуит свали очилата си, изтри ги със снежнобяла кърпичка и мрачно поклати глава.

— Отдавна мина времето, когато господарят се интересуваше какво става около него. Няма причини днес да е другояче.

Думите му хвърлиха сянка на потиснатост върху всички. Атмосферата се помрачи още повече. Някога се гордееха с великолепната къща, която им беше поверена, и правеха всичко, за да я поддържат в изряден вид. Но господарят вече не можеше да види как дървото блести под сръчните им ръце, как всички подове са чисто изметени и пред всяка камина са приготвени дърва — значи вече нямаше смисъл да се трудят. По-добре да се отдават на мрачните си мисли.

Почти никой не забеляза влизането на едно от новите слугинчета. Момичето отиде право при мисис Филпот, направи реверанс, после още един — очевидно не смееше да заговори.

— Не подскачай като тапа по водата, Елси — изсъска мисис Филпот. — Какво става? Ще кажеш ли най-послед?

Мачкайки престилката си, момичето направи още един реверанс.

— Мисля, че е най-добре да дойдете и да видите със собствените си очи, мадам.

Мисис Филпот се надигна и хвърли подканващ поглед към Бекуит. Икономът също стана и я последва. Дватама излязоха от кухнята, потънали в мислите си, и не забелязаха, че останалите слуги ги последваха — един подир друг.

Мисис Филпот спря на най-горната площадка на стълбището и за малко не предизвика катастрофална верижна реакция.

— Шшт! Я чуйте! — изсъска предупредително тя. Всички затаиха дъх. Какво трябваше да чуят? Тишина. В къщата цареше тишина.

Когато мълчаливото шествие обходи стаите, под краката вече не скърцаше счупено стъкло или строшено дърво. През прозорците струеше лунна светлина и разкриваше чисто изметени подове и

грижливо струпани в ъглите счупени мебели: в единия ъгъл бяха онези, които още можеха да се поправят, а в другия — останалите, които ставаха само за огъня. Макар че най-тежките мебели бяха останали по местата си, през повечето помещения можеше да се минава свободно. Чупливите предмети бяха подредени най-отзад във витрините или красяха первазите на камините. Всички килими, които можеха да спънат господаря, бяха навити и облеgnати на стената.

Най-сетне намериха новата болногледачка на графа. Обляна от бледата светлина на луната, тя спеше изтощено на отоманката в библиотеката. Слугите образуваха кръг около нея и я загледаха с неприкрито любопитство.

Предишните болногледачки на господаря се задоволяваха, без да мърморят, с неясния социален статут, определен за гувернантките и домашните учители. Естествено, никой не ги смяташе за равни на господаря, но никоя от тях не се принизяваше дотам, че да общува със слугите. Хранеха се в покоите си и никога не цапаха крехките си бели ръце със слугински работи като метене на подове или проветряване на тежки завеси.

Ръцете на мис Уикършъм вече не бяха крехки и бели. Бледите овали на ноктите ѝ бяха изпочупени, с черни ръбове. На дясната ѝ длан, между палеца и показалеца, се бе образувал огромен мехур. Очилата висяха накриво на носа ѝ, а тихото похъркване движеше влажния кичур, паднал на бузата ѝ.

— Да я събудя ли? — попита шепнешком Елси.

— Съмнявам се, че ще успееш — отвърна тихо Бекуит. — Бедното дете е напълно изтощено. — Той махна на най-едрия лакей. — Защо не отнесеш мис Уикършъм в стаята ѝ, Джордж? Едно от момичетата ще дойде да ти помогне да я сложите в леглото.

— Аз ще отида — обади се Елси, забравила плахостта си. Когато лакеят вдигна мис Уикършъм в силните си ръце, една от слугините внимателно оправи очилата на носа ѝ.

След като лакеят излезе, мис Филпот се загледа с непроницаемо изражение в отоманката. След малко Бекуит се покашля и я докосна по рамото.

— Да изпратя ли слугите да си легнат?

Икономката бавно вдигна глава. В сивите ѝ очи се четеше желязна решителност.

— Не, в никакъв случай. Чака ни много работа. Вече няма да им позволявам да се мотаят и да безделничат. Имат си задължения и трябва да ги изпълняват. — Тя щракна с пръсти и се обърна към двамата млади лакеи: — Питър и Филип, вдигнете онзи шезлонг и го преместете към стената.

Близнаците се ухилиха широко и побързаха да изпълнят заповедта.

— Внимавайте — произнесе предупредително мисис Филпот. — Ако издраскате розовото дърво, ще ви намаля заплатите.

Тя застана пред стреснатите слугини и плесна с ръце така енергично, че шумът отекна в библиотеката като пистолетен изстрел.

— Бетси, Джейн, донесете метли и парцали. И няколко кофи с гореща вода. Майка ми винаги казваше, че няма смисъл да се мете, ако после не избършеш с мокър парцал. Сега няма завеси и прозорците ще се измият лесно. — И тъй като слугинчетата стояха и я зяпаха неразбиращо, тя размаха ръце срещу тях. — Не стойте като втрещени и не отваряйте уста като изхвърлени на брега пъстърви. Вървете, вървете!

Мисис Филпот отвори широко един от френските прозорци и пое дълбоко аромата на люляк, който струеше в нощта.

— О, как ухае! — въздъхна блажено тя. — Утре сутринта къщата вече няма да мирише на отворен гроб.

Бекуит застана до нея.

— Ти да не си се побъркала, Лавиния? Какво ще кажем на господаря?

— О, ние нищо няма да му казваме. — Мисис Филпот кимна към вратата, през която бяха изнесли мис Уикършъм, и на устните ѝ заигра хитра усмивка. — Тя ще се оправи с него.

3

*Скъпа моя мис Марч,
Трябва да призная, че откакто ви видях за
първи път, не мисля за нищо друго — и за никого
друго, — освен за вас...*

На следващата сутрин Гейбриъл слезе предпазливо по стълбата, като душеше на всяка стъпка. Но колкото и да издуваше ноздри, не усещаше дори най-лек полъх на лимонова трева. Може би мис Уикършъм бе последвала съвета му и си бе заминала. С малко повече късмет нямаше да му се налага да понася повече дързостта ѝ. Интересно защо тази мисъл не му достави удовлетворение. Сигурно беше по-гладен, отколкото си мислеше.

Накрая се отказа от опитите си да остане незабелязан, отвори с трясък двукрилата врата и нахлу в приемния салон, очаквайки всеки момент да се удари в някоя мебел. Болката от удара беше винаги добре дошла. Всяко прясно синьо петно и всяка драскотина бяха доказателство, че е още жив.

Изобщо не беше подготвен за онова, което го очакваше в салона. Докато вървеше право напред и се учудваше защо не среща по пътя си дори едно ниско столче, сноп слънчеви лъчи го удариха право в лицето. Гейбриъл спря, олюля се, сякаш наистина бе получил удар, и вдигна ръка, за да защити лицето си от смущаващата топлина. Инстинктивно присви очи, но не беше в състояние да изключи веселото цвърчене на птиците и ухаещия на люляк бриз, който нежно се плъзгаше по бузите му.

За минута повярва, че е още в леглото си и сънува. Повярва, че ако отвори очи, ще види ярка зелена поляна, а над главата си — коприненобелите цветчета на старата круша. Ала когато наистина отвори очи, светът беше все така тъмен — въпреки измамната топлина на слънцето върху лицето му.

— Бекуит! — изрева той.

Някой го потупа по рамото. Без да мисли какво прави, Гейбриъл се завъртя, за да сграбчи нападателя. Макар че посегна във въздуха, ароматът на лимонова трева, който погъделичка носа му, веднага му показа кой го бе докоснал.

— Никой никога ли не ви е научил, че е знак за извънредно лоши маниери да се промъквате зад гърба на слепец? — попита саркастично той.

— На всичкото отгоре е и опасно. — Вече познатият му глас звучеше все така дръзко, но беше и леко задъхан, което, странно защо, ускори пулса му.

Опитвайки се да обуздае темперамента си — и не само него, — Гейбриъл направи няколко крачки назад. Тъй като не можеше да се измъкне от изкусителната топлина на слънчевите лъчи, той се обърна така, че лявата страна на лицето му да не е насочена към гласа ѝ.

— Къде, по дяволите, се мотае Бекуит?

— Нямам представа, милорд — отговори сладко неговата болногледачка, — но тази сутрин в къщата става нещо... кой знае, може би върлува странна болест. Закуската не е сервирана, повечето слуги са още в леглата.

Гейбриъл разпери ръце и се завъртя около собствената си ос, без да се закачи в нито една мебел.

— Тогава ще задам конкретен въпрос. Къде са мебелите ми?

— О, не се притеснявайте. Всички са тук. Просто ги избутахме до стените, за да не ви пречат.

— Кой сте вие?

— Е, ще призная, че по-голямата част от работата свърших сама. — Гейбриъл с изненада установи, че тя беше не по-малко объркана от него. — Но явно след като съм си легнала, слугите също са се хванали за работа.

Гейбриъл въздъхна театрално. Едва удържаше нетърпението си.

— Ако всички стаи са еднакви, как ще разбера дали съм в приемния салон или в библиотеката? Сигурно накрая ще се озова в купчината тор зад къщата!

В продължение на един дълъг, благословен миг Саманта остана безмълвна и Гейбриъл се ухили доволно.

— Господи, това наистина не ми дойде на ума! — призна съкрушено тя. — Може би ще трябва да помоля лакеите да оставят в средата на всяка стая по нещо типично, което да ви покаже къде сте. — Полите ѝ зашумоляха, когато тръгна да обикаля стаята, кроейки нови планове. Гейбриъл се въртеше с нея, като внимаваше дясната му страна винаги да е на височината на гласа ѝ. — Ако тапицираме острите ръбове и ъгли, ще се движите свободно из къщата, без да рискувате нараняване. Особено ако се научите да броите.

— Смея да ви уверя, мис Уикършъм, че се научих да броя още като дете.

Сега беше неин ред да въздъхне театрално.

— Искам да кажа, че трябва да *броите* стъпките си. Ако запомните колко крачки са ви необходими, за да отидете от едно помещение в друго, ще се оправяте по-лесно и ще можете на направлявате живота си.

— Виж ти! Това би било приятно разнообразие. Откакто кракът ви стъпи в къщата ми, май вече нямам никакво влияние върху ставащото тук.

— Защо правите това? — попита тя и в гласа ѝ звънна истинско любопитство, което му придаде меко звучене.

Гейбриъл смръщи чело, опитвайки се да следи тихите и стъпки, докато тя обикаляше около него.

— Какво правя?

— Извързате се настрана, когато се раздвижа. Когато тръгна наляво, вие се обръщате надясно и обратно.

Гейбриъл видимо се скова.

— Аз съм сляп. Как можете да очаквате, че знам на коя страна се обръщам? — За да пресече следващите въпроси, той продължи: — Мисля, че е редно да ми обясните защо изричните ми нареждания бяха нарушени и всички прозорци са отворени.

— Аз съм виновна. Като ваша болногледачка смятам, че слънцето и свежият въздух ще окажат благотворно влияние върху... — тя се закашля, сякаш нещо беше заседнало в гърлото ѝ — ... ще накарат кръвта ви да тече по-равномерно.

— Според мен кръвта ми си тече съвсем добре. Много ви благодаря за загрижеността, но би трябвало да знаете, че слепецът

няма никаква полза от слънчевата светлина. Най-много да му напомни болезнено за красотата, която никога повече няма да види.

— Може и да сте прав, но нямате право да принуждавате целия персонал на къщата да живее в мрак заради вас.

В продължение на цяла минута Гейбриъл не беше в състояние да проговори — толкова силно беше изумлението му. Откакто се бе върнал от Трафалгар, всички ходеха на пръсти около него и шепнеха. Никой — дори членовете на семейството му — не се осмеляваше да му говори с този тон.

Той се обърна с лице към нея и позволи на безмилостните слънчеви лъчи да го осветят целия.

— Никога ли не ви е хрумвало, че настоявам завесите да останат спуснати тъкмо защото мисля за благо на слугите си? Защо да ме гледат на дневна светлина? Аз поне съм благословен със слепота и не мога да видя колко жестоко съм обезобразен.

Сам не знаеше каква реакция искаше да предизвика с тези горчиви думи, но в никакъв случай не беше очаквал мис Уикършъм да избухне в смях. А тя направи точно това. Смяхът ѝ беше много различен от смяховете, които беше свикнал да чува от жените. Вместо сухо крякане чу гърлен, мелодичен смях, който едновременно го подиграваше и възбуждаше — убедително доказателство, че кръвта му течеше дори по-добре, отколкото смяташе досега.

— Кой ви е казал това? — попита задъхано тя и отново се изкиска развеселено. — Кой ви е казал, че сте жестоко обезобразен?

Гейбриъл сърдито сви вежди.

— Не е нужно да ми го казват. Може да съм сляп, но не съм нито глух, нито идиот. Чувах какво си шепнеха лекарите край леглото ми. Когато махнаха превръзката, чух как мама и сестрите ми простенаха ужасено. Усетих как погледите им се впиха в лицето ми. И с лакеите беше същото, докато ме носеха към каретата. Дори най-близките ми хора не понасят да ме гледат. Как мислите, защо са ме затворили тук като тигър в клетка?

— Доколкото мога да преценя, вие сте този, който е заключил вратите на клетката и е барикадирал прозорците. Според мен семейството се бои не толкова от обезобразеното ви лице, колкото от гневните ви изблици.

Гейбриъл посегна към ръката ѝ и при третия опит я намери. Беше учуден колко малка и твърда беше и как добре пасна в хватката му.

Когато я привлече към себе си, тя извика уплашено. Вместо тя да го води по коридорите, той я повлече нагоре по стълбата и по дългия коридор, докато стигнаха галерията със семейните портрети. Като дете беше изследвал всяко ъгълче на Феърчайлд Парк и познаваше всички тайни кътчета, затова и сега вървеше уверено. Без да пуска ръката ѝ, прекоси галерията с равномерни дълги крачки и спря точно където трябваше. Знаеше какво ще види тя там: огромен портрет, закрит с лено платно.

Самият той бе наредил да сложат платното. Не можеше да понесе мисълта, че някой ще стои пред този портрет и ще си спомня меланхолично какъв е бил някога господарят на дома. Ако не беше такъв сантиментален глупак, щеше да нареди да унищожат портрета. Човекът, който беше някога, вече го нямаше.

Той намери със сигурна ръка края на платното и го свали от портрета.

— Гледайте! Е, какво ще кажете за лицето ми?

Гейбриъл отстъпи настрана и се облегна на парапета на галерията, за да я остави да разгледа портрета на спокойствие. Не беше нужно да има очи, за да знае какво виждаше тя. Почти тридесет години беше гледал това лице в огледалото.

Представи си играта на светлини и сенки по добре оформените черти и потръпна. Представи си трапчинката в средата на мъжествената брадичка и изохка от болка. Майка му винаги твърдеше, че бил целунат от ангел, още докато бил в корема ѝ. Когато трапчинката се скри под златнокестенява брада, сестрите му най-сетне престанаха да се оплакват, че бил по-красив от тях.

Познаваше лицето на портрета и знаеше как въздейства то на жените. Помнеше как старите му лели го щипеха по розовите бузки, помнеше и дебютантките, които се кискаха и се изчервяваха, когато ги поздравяваше в Хайд Парк. Не бе забравил и красивите жени, които се надпреварваха да влизат в леглото му — само за една изкусителна усмивка или за един вихрен танц.

Не се съмняваше, че дръзката мис Уикършъм също няма да устои на чара му.

За известно време се възцари тишина.

— Изглежда доста добре, признавам — проговори замислено тя.
— За жените, които харесват този тип мъже.

Гейбриъл се намръщи невярващо.

— Какво значи „този тип мъже“?

Сетивата му веднага уловиха краткото ѝ колебание. Трябваше ѝ време, за да обмисли отговора си.

— Според мен в това лице липсва характер. Това е лице на човек, който е живял лесно, получавал е всичко, което е искал. Вече не е момче, но още не е мъж. Сигурно е бил приятен спътник за разходка в парка или в театъра, но не ми се вярва, че бих искала да го имам между своите познати.

Гейбриъл протегна ръка и я улови за рамото. Усети меката плът под грубата вълнена рокля и я обърна така, че да го вижда добре. Беше истински любопитен да чуе отговора на следващия въпрос.

— А какво виждате сега?

Този път в гласа ѝ нямаше колебание.

— Виждам мъж — отговори тихо тя. — Мъж, в чиито уши все още отеква гръм на оръдия. Мъж, на когото животът е дал кървав урок, но той не се предава. Мъж с грозен белег, който опъва устата му и не му позволява да се усмихне, макар че много му се иска.

Тя плъзна пръст по белега му и Гейбриъл се разтрепери. Стреснат от интимността на докосването ѝ, той улови ръката ѝ и я отдалечи от себе си.

Саманта се освободи бързо от хватката му и в гласа ѝ отново звънна предишната решителност.

— Освен това виждам мъж, който трябва веднага да се избърсне и да облече чисти дрехи. Разберете, не е нужно да се показвате пред хората в такъв вид, сякаш...

— Сякаш съм слепец? — предложи сухо той, облекчен, че отново се връщат към старите отношения.

Имате ли камериер? — осведоми се делово тя. Гейбриъл усети леко подръпване по небрежно вързаното шалче на шията си и я плесна лекичко по пръстите.

— Уволних го. Не понасям да ме обслужват отпред и отзад, сякаш съм безпомощен инвалид.

Саманта реши да пренебрегне изричното предупреждение.

— Не разбирам защо. Повечето джентълмени от вашето съсловие, които имат добри очи, са много доволни, че могат да стоят с разперени ръце и да се оставят да ги обличат, сякаш са малки деца. Но щом не искате камериер, ще помоля лакеите да ви приготвят гореща баня. Надявам се, че не възразявате.

Гейбриъл беше готов да ѝ напомни, че единственото, срещу което възразява, е самата тя, но изведнъж му хрумна нова мисъл. Може би имаше и друг начин да я накара да напусне.

— Да, мисля, че наистина имам нужда от гореща баня — отговори с меден глас той. — Но банята е много опасна за сляп човек, нали знаете? Ами ако се подхлъзна при влизане във ваната и си удари главата? Или ако потъна във водата и се удавя? Или пък ако... изпусна сапуна? Никой не може да очаква да го намеря сам. — Той улови отново ръката ѝ, вдигна я към устните си и нежно целуна чувствителната длан. — Вие сте моя болногледачка, мис Уикършъм, затова изпълнете задълженията си и ме окъпете.

Вместо да получи плесница заради безсрамието си, каквато заслужаваше, той чу сладкия ѝ гласец:

— Сигурна съм, че не се нуждаете от моите услуги. Имате достатъчно силни млади лакеи, които с радост ще търсят сапуна ви.

Тя беше абсолютно права! Гейбриъл се усмихна на себе си. Като чу решителните ѝ стъпки по стълбата, му се допря да се изсмее гласно.

Саманта вдигна свещта и се вгледа като омагьосана в лицето на Гейбриъл Феърчайлд, внезапно изплувало от мрака. Къщата беше утихнала отдавна. Всичките ѝ обитатели спяха дълбок сън. Може би спеше дори господарят ѝ.

След сутрешния им сблъсък графът бе прекарал остатъка от деня в мрачната си спалня. Отказа да я напусне дори за обяд и вечеря.

Наклонила глава, Саманта изучаваше картината и напразно си повтаряше, че не бива да се поддава на очарованието на младия мъж, изобразен на портрета, както беше заявила сутринта. Макар портретът да беше от 1803 — значи само от преди три години, — тя имаше чувството, че е бил рисуван преди цяло десетилетие. Лекият полъх на арогантност в младежката усмивка на Гейбриъл Феърчайлд се смекчаваше от самоироничните искри в светлозелените очи. Очи,

които гледаха с очакване в бъдещето, изпълнени с напрежение и надежда за онова, което ще дойде. Очи, които виждаха само онова, което искаха да видят, и бяха заплатили за това със светлината на деня.

Саманта протегна ръка и помилва гладката буза на младия мъж с върха на пръста си. Лицето му не беше обезобразено. Но този път не усети топлина, не изпита разтърсващото усещане за окончателност. Това беше само хладно платно, което сякаш се подиграваше на интимния ѝ жест.

— Лека нощ, принце — пошепна тя и отново спусна платнището над портрета.

Нежната пролетна зеленина избуяваше по безкрайните поляни. Перести облачета подскачаха като млади агънца по пастелносиньото небе. Бледожълтото слънце къпеше лицето му в топлина. Гейбриъл се подпря на лакът и погледна към жената, която лежеше до него в тревата и спеше. Едно цветче от старата круша над главите им беше паднало в грижливо подредените ѝ къдрици. Жадният му поглед пое наситеното меднокафяво на косата ѝ, прасковената мекота на бузите, влажното кораловочервено на полуотворените устни.

Никога преди това не беше виждал такива наситени цветове... и толкова изкусителни.

Когато устните му завладяха нейните, ресниците ѝ затрепкаха, а устните се накъдриха в сънena усмивка, която задълбочи прелестните трапчинки на бузите ѝ. Ала тъкмо когато ръцете ѝ го обгърнаха, тъмен облак закри слънцето и безмилостната му сянка лиши света от всякакъв цвят.

Гейбриъл седна в леглото, обгърнат от черен мрак, и шумното му дишане отекна в тишината. Не знаеше дали е още нощ или е настъпило утрото. Знаеше само едно: че е бил изтръгнат от единственото убежище, в което бягаше от безмилостния мрак — сънищата си.

Отметна завивката, праметна крака през ръба на леглото и стана. Скри лице в ръцете си и задиша дълбоко, за да се успокои. Неволно се запита как ли щеше да реагира мис Уикършъм, ако можеше го види в този момент. Беше съвсем гол. Може би трябваше да си върже чисто шалче, за да не нарани женската ѝ чувствителност.

След няколко безуспешни опита той намери смачкания халат в края на леглото и го метна на раменете си. Без да си направи труда да го върже, прекоси стаята. Все още дезориентиран от внезапното си събуждане, не прецени добре разстоянието между леглото и писалището и болезнено удари лявото си стъпало в резбования крик на масата. Потисна проклятието си, отпусна се на високия стол и затърси опипом изработените от слонова кост дръжки на чекмеджетата.

Когато отвори най-малкото, облечено отвътре с копринено кадифе, пръстите му веднага намериха, каквото търсеха — дебело снопче писма, привързани с копринена панделка. Извади ги и замайващ аромат го удари в носа.

Това не беше евтин лимонов парфюм, купен от уличен търговец, а аромат на жена — цветен, силен и изкусителен.

Гейбриъл го вдъхна жадно, развърза копринената панделка и плъзна пръсти по скъпата ленена хартия. Писмата бяха смачкани и влажни от многото месеци, през които ги беше носил до сърцето си. Извади едно и го приглади нежно. Връхчето на показалеца му се плъзна по грациозните извивки на буквите. Ако се съсредоточеше, сигурно щеше да разпознае по извивките една дума или дори цяло изречение.

Думи без значение. Празни фрази.

Ръката му се стегна в юмрук. Бавно сгъна писмото и за пореден път си каза, че е абсурдно слепец да пази писма, които никога няма да прочете отново. Писма от жена, която вече не го обичаше.

Ако изобщо го беше обичала някога.

Въпреки това завърза грижливо копринената панделка и отново прибра писмата в чекмеджето, тапицирано с копринено кадифе.

4

*Скъпа моя мис Марч,
Мога ли да се надявам, че ще ми разрешите
да ви ухажвам с нежни думи?*

Когато на следващата сутрин Гейбриъл напусна спалнята си, желанието му да чуе човешки глас беше станало неудържимо, макар да не го признаваше. Подуши жадно въздуха, но усети само миризма на пържена шунка и шоколад. Последва примамливите ухания до утринния салон, питайки се къде ли ще го издебне днес мис Уикършъм. За негова изненада му бе позволено да закуси на спокойствие, без някой да критикува маниерите и външността му. Наяде се бързо, без да се притеснява от шума, който вдигаше, с надеждата да се върне в сигурното пристанище на спалнята си, преди дръзката малка болногледачка отново да се е нахвърлила върху него.

След като изтри устата си с ъгълчето на покривката, той се запъти към стълбата. Ала щом посегна към бравата, за да отвори вратата на спалнята си, ръката му остана празна.

Отдръпна се рязко, защото се уплаши, че в бързината е стигнал до друга стая, ала веселият женски глас го закова на място.

— Добро утро, милорд!

— Добро утро, мис Уикършъм — отвърна той, скърцайки със зъби. Направи една колеблива крачка напред, после още една, лишен от самоувереността си благодарение на измамната слънчева светлина по лицето му, замаян от лекия бриз, който галеше челото му, и от мелодичното цвъркане на птичката, сигурно кацнала на отворения прозорец.

— Надявам се, не ми се сърдите, че нахлух тук във ваше отсъствие — каза Саманта. — Реших да проветрим хубаво стаята ви, докато закусвате.

— Кой сте вие? — попита заплашително той и се запита колко ли свидетели ще има на убийството ѝ.

— Да не мислите, че мога да се справя сама с толкова много работа! Питър и Филип подготвят утринната ви баня, Елси и Хана сменят чаршафите на леглото. Мисис Филпот и Мег са вече в градината, за да изтупат и проветрят пухеника и възглавниците. Малката Мили пък бърше прах в салона ви.

Плискането на вода и шумът от разгъване на ленени кърпи му показаха, че твърденията ѝ отговарят на истината. Гейбриъл пое дълбоко дъх — въздухът беше направо отровен от сладкия аромат на лимонова трева и колосано бельо. Както се очакваше, от стаичката за преобличане се чу шум като от тромав плъх. Стар, плешив плъх с брокатен жакет.

— Бекуит! — извика остро Гейбриъл.

Шумоленето веднага спря. Възцари се гробна тишина. Гейбриъл въздъхна примирено.

— Можете спокойно да се покажете, Бекуит. Усещам помадата ви за коса.

Тътреци се стъпки издадоха, че икономът послушно излиза от гардеробната. Преди болногледачката да е намерила извинение за присъствието му, верният му служител обясни:

— Тъй като не търпите до себе си камериер, милорд, мис Уикършъм предложи да подредим дрехите ви по кройка и материя, за да сте в състояние да се обличате без чужда помощ.

— И вие бяхте така любезен да предложите услугите си, прав ли съм? — попита Гейбриъл и прибави на себе си: — И ти ли, Бруте?

Новата болногледачка не само беше проникнала в неговата свети светих, в единственото му убежище, но и беше привлякла слугите му като свои съучастници. Странно как толкова бързо бе успяла да ги спечели на своя страна. Може би беше подценил чара ѝ. Тази женичка беше много по-опасен противник, отколкото смяташе досега.

— Оставете ни сами — заповяда кратко той. Настана трескава суетня. Шумолене на лен и тътрене на кофи му показаха, че слугите са разбрали какво се иска от тях.

— Милорд, наистина не смятам, че... — започна Бекуит в геройски опит да защити мис Уикършъм. — Искам да кажа, не е прилично да ви оставя сам в спалнята ви с...

— Страх ли ви е да останете насаме с мен?

Саманта си спести усилието да се престори, че не го е разбрала. Той беше единственият, който усети лекото ѝ колебание, преди да отговори:

— Естествено, че не.

— Нали чухте — обърна се Гейбриъл към Бекуит. — Хайде, излезте! Всички!

Въздухът отново се раздвижи. Слугите се изнизаха покрай него и напуснаха стаята. Щом стъпките на последния заглъхнаха в коридора, Гейбриъл попита недоверчиво:

— Всички ли излязоха?

— Да.

Той напипа бравата и затвори вратата с трясък. Облегна се на твърдото дърво и ѝ отреза единствения път за бягство.

— Не си ли помислихте, мис Уикършъм — заговори той с трудно сдържан гняв, — че имам сериозни основания да държа тази врата затворена? Че желая спалнята ми да остане неприкосновена? Че имам огромна нужда от това убежище? — Гласът му загърмя. — Че искам поне едно малко ъгълче от живота ми да остане пощадено от вечната ви намеса!

— А аз си мислех, че ще ми благодарите. — Тя пое шумно въздух. — Поне успяхме да прогоним миризмата на обор.

Гейбриъл се намръщи грозно и погледна в посоката, където вероятно беше тя.

— В момента бих предпочел компанията на козите от обор.

Чу как тя отвори уста и после рязко я затвори. Направи пауза, колкото да преброи до десет, и се обърна към него.

— Мисля, че и двамата започнахме с грешка, милорд. Вие сгрешихте, като си помислихте, че съм дошла във Феърчайлд Парк с безумната задача да ви вгорча живота.

— Откакто пристигнахте, в главата ми се върти един доста по-приятен израз: „да превърна живота ви в ад“.

Саманта издиша шумно.

— Все едно какво си мислите, аз поех тази работа, за да облекча живота ви.

— Кога ще започнете?

— Щом ми позволите — отговори натъртено тя. — Вярно е, че внесох някои промени в стаите за ваше удобство, но това е само началото. Вижте, аз бих могла да ви помогна да прогоните скуката. Можем да се разхождаме в парка, мога да водя кореспонденцията ви, да ви чета...

Книгите бяха само жесток спомен за радостта, която му бе отнета.

— Не, благодаря. Не искам да ми четете като на глупаво дете. — Скръстил ръце под гърдите си, Гейбриъл с болка осъзна, че се държи тъкмо като упорито хлапе.

— Е, добре. Но има още сто неща, които ще ви помогнат да свикнете със слепотата. Да живеете с нея.

— Не е нужно.

— Защо не?

— Защото нямам намерение да прекарам остатъка от живота си по този начин, по дяволите! — изрева Гейбриъл, загубил търпение.

Когато ехото от вика му заглъхна, в стаята се възцари тежко мълчание.

Гейбриъл се облегна отново на вратата и зарови ръце в косите си.

— Докато ние с вас си говорим така мило, група лекари, изпратени от баща ми, обикалят Европа и събират всичко, което могат да намерят за заболяването ми. Надявам се да се върнат до четиринадесет дни. Тогава ще ми потвърдят онова, което отдавна знам — че страданието ми не е трайно, а само временно ограничение.

В този миг Гейбриъл беше искрено благодарен, че не можеше да види очите ѝ. Страхуваше се да не прочете в зениците ѝ онова, което досега му беше спестявала: съжаление. Смахът ѝ беше за предпочитане.

— Знаете ли кое ще е най-доброто, когато отново си възвърна зрението? — попита тихо той.

— Не — отговори едва чуто тя. В гласа ѝ не беше останала и следа от предишната дързост.

Той изпъна рамене и направи крачка към нея. После още една. Тя не се отдръпна, не изохка дори когато той настъпи пръстите ѝ. Когато най-сетне се поддаде, въздухът се раздвижи. Той повтори движенията ѝ и накрая двамата застанаха обратно на това, което беше преди — тя с гръб към вратата, той пред нея.

— Някои са убедени, че най-прекрасното е да проследиш как слънцето потъва зад лавандуловосин хоризонт в края на жарък летен ден.

Като чу как гърбът ѝ се удари във вратата, той опря ръка на рамката до рамото ѝ.

— Други смятат, че няма нищо по-прекрасно от копринените листенца на рубиненочервена роза... — Наведе се и когато усети топлия ѝ дъх по лицето си, понижи глас до нежна милувка: — Трети казват, че най-хубавото е да погледнеш в очите на красива жена. Но аз ви обещавам, мис Уикършъм, че всички тези удоволствия ще избледнеят пред чистата, безкрайна радост най-сетне да се отърва от вас.

Плъзна ръка надолу и когато намери бравата, отвори вратата и я изтика навън.

— Още ли стоите на прага, мис Уикършъм?

— Какво искате да кажете? — попита смутено тя.

— Още ли стоите на прага?

— Не.

— Много добре.

Без да се церемони, Гейбриъл затръшна вратата под носа ѝ.

Късно следобед Саманта тъкмо беше излязла във фойето с намерението да вземе спалното бельо на Гейбриъл от перачката, когато чу дълбокия му баритон от стълбищната площадка.

— Кажете ми, Бекуит, как всъщност изглежда мис Уикършъм? Стигнах до границите на способностите си, но така и не можах да си представя как може да изглежда една толкова досадна личност. Образът, който постоянно се явява във въображението ми, е на сбръчкана стара вещица, злобно ухилена, докато се навежда над казана с отрови.

Саманта спря рязко и сърцето ѝ заби ускорено. Треперещата ѝ ръка неволно се вдигна към тремавите очила, после попита гъстата червенокафява коса, стегната в строг кок на тила.

Обзета от внезапен импулс, тя изкачи няколко стъпала и когато видя Бекуит, вдигна пръст към устните си, за да му покаже, че не бива

да издава присъствието си. Гейбриъл се бе облегнал на стената, ръцете му бяха скръстени под масивните гърди.

Икономът извади кърпичка и попи няколко капки пот от челото си. Очевидно се разкъсваше между лоялността към господаря и молбата в погледа на Саманта.

— Ами... като всички болногледачки, милорд. Мога да кажа, че е по-скоро... безлична.

— Стига, Бекуит. Убеден съм, че можете да я опишете по-добре. Каква е косата ѝ? Студеноруса или бледосива? Или може би черна като сажди? Сигурно е късо подстригана. Или я носи сплетена на плитка и вдигната на върха на главата? Наистина ли е толкова дребна и костелива, колкото личи по гласа ѝ?

Бекуит хвърли ужасен поглед към Саманта и тя се ухили. Изду бузи и описа голям кръг с ръце.

— О, не, милорд. Тя е по-скоро... тежка жена.

Гейбриъл смръщи чело.

— Колко тежка?

— Ами... — Саманта вдигна два пъти по десет пръста. — Сигурно тежи около хиляда фунта — изтърси Бекуит.

— Хиляда фунта? По дяволите, човече, виждал съм предостатъчно понита, които бяха по-леки.

Саманта извъртя очи и опита отново.

— О, не, не хиляда, милорд — поправи се Бекуит, взрян в бързо движещите се пръсти. — Исках да кажа... около двеста.

Гейбриъл замислено поглади брадичката си.

— Странно... за дебела жена стъпва доста леко, не намирате ли и вие? Когато стиснах ръката ѝ, бях готов да се закълна... — Той разтърси глава, сякаш трябваше да проясни мислите си. — Какво е лицето ѝ?

— Амиии — проточи Бекуит, за да спечели време, докато Саманта удължаваше носа си с пръсти. — Има дълъг и остър нос.

— Знаех си! — извика тържествуващо Гейбриъл.

— А пък зъбите ѝ са... — Бекуит присви очи, когато Саманта направи уши над главата си. — Като на магаре? — предположи той. Саманта поклати глава, изимитира подскок и сложи ръцете си като лапички под гърдите. — О, заек! — Бекуит очевидно започна да

харесва играта и с мъка се удържа да не запляска с ръце. — Има зъби като заек!

Гейбриъл изпухтя доволно.

— Без съмнение това е перфектното допълнение към дългото й конско лице.

Саманта заби пръст в брадичката си.

— А на брадичката — продължи икономът с нарастващо въодушевление — стърчи вижда огромна брадавица със... — Саманта сложи ръка под брадичката си и размаха три пръста — с три дълги косъма.

Гейбриъл потрепери.

— Значи е много по-лошо, отколкото си мислех. Не мога да си представя защо бях повярвал...

Бекуит примигна виновно зад стъклата на очилата си.

— Какво сте повярвали, милорд?

Ала господарят му махна с ръка.

— Нищо, нищичко. Боя се, че това е последствие от твърде многото време, което прекарвам в собствената си компания. — Той вдигна ръка. — Моля, спестете ми детайлите от външността на мис Уикършъм. Някои неща е по-добре да се предоставят на фантазията.

Той се обърна към стълбата и закрачи тежко нагоре. Саманта сложи ръка на устата си, но не успя да удържи кискането си.

Гейбриъл се обърна бавно. Ноздрите му потръпнаха, устните му се изкривиха подозрително. Или тя само си въобразяваше? Саманта спря дори да диша. И най-малкото движение можеше да я издаде.

Гейбриъл наклони глава.

— Чухте ли това, Бекуит?

— Не, милорд, нищо не съм чул. Дори дъските на пода не скърцат.

Слепият поглед на Гейбриъл се плъзна по пода и спря върху една точка в непосредствена близост до Саманта.

— Сигурен ли сте, че мис Уикършъм не е надарена с качества на мишка? Цвърка ли понякога? Има ли предпочитания към сиренето? Или обича да се промъква безшумно и да подслушва какво си говорят хората?

По челото на Бекуит избиха едри капки пот.

— О, не, милорд, младата дама няма нищо общо с гризач.

— Какво щастливо обстоятелство. Защото ако имаше, щеше да се наложи да поставя капан.

Гейбриъл вдигна вежди, обърна се и продължи нагоре по стълбата. Саманта остана сама, питайки се нервно каква ли примамка щеше да използва.

Сладък звън на камбани огласи околността. Саманта се обърна на другата страна и скри глава във възглавницата. Сънуваше слънчево лятно утро и църква, пълна с усмихнати хора. Пред олтара стоеше мъж в светлокафяв жакет, опънат над широките рамене. Тя вървеше по средната пътека с букетче люляк в треперещите ръце. Видя усмивката му, усети как топлината на тялото му неустойимо я привлича. Ала колкото и ярко да светеше слънцето през прозорците с пъстри стъкла, лицето му оставаше в сянка. Дори когато тя стигна съвсем близо до него.

Камбаните зазвъняха още по-силно, но вече не мелодично, а пронизително и в дисонанс. Упоритото звънене постепенно бе заглушено от настойчиво чукане по вратата на спалнята ѝ. Най-сетне Саманта отвори очи.

— Мис Уикършъм! — прозвуча приглушен глас, в който звънеше ужас.

Саманта скочи от леглото и хукна към вратата, като пътем наметна халата си върху бялата памучна нощница. Когато отвори вратата, пред нея застана верният иконом на господаря на дома със свещник в треперещата ръка.

— Велики боже, какво се е случило, Бекуит? Пожар ли има?

— О, не, мис. Господарят е. Вика ви. Каза, че няма да престане да звъни, докато не се отзовете.

Саманта раз търка уморените си очи.

— Мислех, че съм последният човек, когото би повикал в стаята си. Особено след като вчера ме изхвърли позорно.

Бекуит поклати глава. Зачервените очи и треперещата брадичка показваха, че още малко, и ще се разплаче.

— Опитвах се да го вразумя, но той настоява. Каза, че иска само вас.

Думите му я учудиха безкрайно, но тя отговори само:

— Добре, идвам. Ей сега ще се приготвя.

Облече се бързо. Новата френска мода беше толкова практична — проста утринна рокля с висока талия. Нямахше нужда от камериерка, която да затегне корсета или да закопчее няколко десетки мънички копченца на гърба.

Когато излезе от стаята си, прибирайки непокорните кичури в набързо направения кок на тила, Бекуит я чакаше на площадката, за да я отведе в спалнята на Гейбриъл. Докато вървяха по дългия коридор, а после и по широкото стълбище, Саманта често-често се прозяваше. Ако се съдеше по сивата светлина, която влизаше през прясно измитите прозорци, все още беше ранно утро.

Вратата към спалнята на Гейбриъл беше откρηната. Ако не чуваше силното звънене, Саманта щеше да очаква да го намери полумъртъв на пода.

Вместо това той седеше в леглото си, удобно облегал на таблата от тиково дърво, здрав и съвсем буден. Не носеше риза, нито панталон, както издаваше свляклата се на хълбоците му копринена завивка. Светлината на свещите позлатяваше кожата на гърдите му, и без това посипана със златен прах. Погледът ѝ бе привлечен от впечатляващите движения на мускулите под златната кожа и устата ѝ пресъхна. Блестящите косъмчета се стесняваха към средата на корема му и изчезваха под чаршафа.

За момент Саманта изпита страх, че Бекуит ще захвърли свещника и ще закрие очите си с две ръце. Като чу уплашения стон на иконома, Гейбриъл захвърли камбанката, която размахваше.

— Моля ви се, милорд! — извика дрезгаво Бекуит и остави свещника на малката масичка до леглото. Изправи се с нов стон и понита с достойнство: — Не смятате ли, че трябваше да се покриете по добре, преди да влезе младата дама?

Гейбриъл сложи ръка на планината възглавници до себе си и се протегна като голяма ленива котка.

— Простете ми, мис Уикършъм. Не знаех, че никога не сте виждали полугол мъж.

Благодарна, че той не можеше да види червенината, която заля лицето ѝ, Саманта отговори:

— Не ставайте глупав. Виждала съм много мъже без риза. — Бузите ѝ пламнаха още по-силно. — Искам да кажа, докато работех

като сестра и санитарка при храбрите ни войници.

— Много добре. Въпреки това не бих искал да наранявам крехката ви чувствителност. — Гейбриъл опипа около себе си и намери смачкано шалче. Сложи го на врата си и го завърза на голям възел. После се обърна отново към нея и се ухили коварно. — Е, по-добре ли е сега?

Копринено шалче и разголена гърд — каква страхотна комбинация, помисли си неволно Саманта. Ако това беше капанът, измислен за нея, той беше много умно избран. Отказвайки да влезе в капана без съпротива, тя закрачи решително към леглото. Гейбриъл подуши недоверчиво въздуха, когато тя се наведе над него, мушна пръст във възела и развърза шалчето.

Въпреки неговата подозрителна неподвижност и старанието ѝ да избегне близостта му, пръстите ѝ се плъзнаха по горещата кадифена кожа. Без да бърза, тя завърза шалчето по най-сложния начин, който знаеше. Справи се като отличен камериер.

— Ето! — заяви гордо тя и огледа доволно съвършеното творение на ръцете си. — Сега изглеждате като истински джентълмен.

Дори да се бе изненадал, Гейбриъл успя да го прикрие.

— Учудвам се, че не ме удушихте с него.

— Признавам, че идеята е изкусителна, но нямам желание точно сега да си търся ново място.

— Рядко се среща жена, която умее да завързва мъжки шалчета. Да не сте имали баща или дядо с две леви ръце?

— Брат ми. — Това беше всичко, което можеше да му каже. Изправи се и отстъпи назад — по-далеч от него. Въпреки слепотата си той често виждаше повече, отколкото ѝ беше приятно. — А сега ще ми кажете ли защо още преди разсъмване вдигнахте на крак цялата къща?

— Ако искате да съм честен, ще ви призная, че ме мъчеха угризения на съвестта.

— Разбирам. Това е толкова рядко събитие, че е естествено да ви лиши от сън.

Гейбриъл забарабани с дългите си, елегантни пръсти по коприненото руло за глава. Това беше единствената му реакция на отговора ѝ.

— Докато лежах самотен в леглото си, изведнъж осъзнах, че съм постъпил много несправедливо, като съм ви забранил да изпълнявате

задълженията си. — В чувствената му уста думата „задължения“ прозвуча като милувка и по гърба на Саманта пролазиха сладостни тръпки. — Очевидно е, че вие сте жена с висок морал. Не би било справедливо да очаквам, че ще си почивате и ще получавате щедрата заплата, която съм ви осигурил, без да правите нищо насреща. Затова реших да уредя нещата и позвъних да ви доведат.

— Много умно от ваша страна. Кое е първото задължение, което трябва да изпълня за вас?

Мъжът помисли малко и лицето му светна.

— Закуска. В леглото. На табла. Не е нужно да безпокоите Етиен в този ранен час. Сигурен съм, че ще се справите и сама. Обичам яйцата добре препържени, а шунката да е хрупкава, но не и загорена, разбрахте ли? Шоколадът да е горещ, но не чак толкова, че да си изгоря езика.

Саманта хвърли учуден поглед към Бекуит и отново се обърна към Гейбриъл.

— Още нещо? — Трябваше да стисне здраво устни, за да не добави: „Ваше височество“.

— Няколко гевречета и две прясно изпечени хлебчета с масло и мед. А когато изнесете чиниите от закуската, можете да ми пригответе баня и да доизбършете праха в салона ми. — Той примигна насреща ѝ и изведнъж заприлича на ангел — макар и с грозен белег. — Естествено, ако не ви създавам прекалено много трудности.

— О, не, разбира се, че не. С удоволствие ще работя за вас — увери го тя. — Нали трябва да изпълнявам задълженията си.

— Права сте — кимна уж сериозно той, но устните му се изкривиха в дяволска усмивка и Саманта чу съвсем ясно как капанът щракна.

5

*Скъпа моя мис Марч,
Ако се подиграете на нежните ми думи, ще
се опитам да ви спечеля с още по-нежни
целувки...*

— Мис Уикършъм? О, мис Уикършъм! — Жалният рефрен бе съпътстван от веселия звън на камбанката, която Гейбриъл размахваше усърдно.

Саманта, която бе вече на прага на спалнята му, се обърна бавно, все още задъхана от четирите стълби, които тази сутрин изкачваше за четвърти път. Пътят от кухнята в сутерена до стаята на господаря беше дяволски дълъг.

Облегнат на меки възглавници, пациентът ѝ седеше в леглото си, обляно от ярка слънчева светлина. Потънал в измачканите чаршафи, със слънце в разрошената коса, той изобщо не приличаше на инвалид, а имаше доволния вид на мъж, преживял бурна любовна нощ.

Той се нацупи, за да изрази разочарованието си, и ѝ протегна чашата от фин порцелан, която тъкмо му беше донесла.

— Боя се, че шоколадът ми е хладък. Бихте ли помолили Етиен да ми приготви друг?

— Естествено — отговори Саманта, върна се до леглото и буквално изтръгна чашата от ръцете му.

Още не беше стигнала до първото стъпало, когато камбанката отново зазвъня. Тя спря, преброи на ум до десет и се върна обратно. Провря глава през вратата и попита:

— Позвънихте ли, милорд?

Гейбриъл остави камбанката.

— Помислих си, че като се върнете, трябва да направим нова подредба на гардероба ми. Стигнах до заключението, че ще се обличам

по-лесно, ако наредите шалчетата, жилетките и чорапите ми на различни места.

— През последната седмица не сте напускали леглото си, за да се облечете. Или поне аз не съм забелязала. Освен това вчера загубих цели шест часа да подреждам дрехите ви, защото решихте, че не желаете да са подредени по видове.

Гейбриъл въздъхна и подръпна копринената завивка.

— Е, щом ви създавам проблеми... — Той сведе глава и въздухът изведнъж се зареди с напрежение.

Саманта стисна зъби с такава сила, че лицето ѝ заприлича на мъртвешка маска.

— Не казах това. Точно обратното: грижата за вас е едновременно привилегия и удоволствие за мен.

Преди Гейбриъл да е намерил камбанката между измачканите чаршафи, Саманта се обърна рязко и изскочи на стълбата, като си представяше как убеждава френския готвач да сложи отрова в следващата кана с шоколад.

Тя прекара остатъка от деня като предишните дни от седмицата: Гейбриъл постоянно я пращаше тук и там и исканията му нямаха край. От сутринта, когато я повика преди разсъмване, той не ѝ даваше и миг почивка. Всеки път, когато ѝ се дощяваше да поседне или да се скрие в спалнята си и да си поспи, камбанката отново зазвъняваше. Упоритото звънене огласяше къщата от ранна сутрин до късно през нощта и другите слуги трябваше да затискат ушите си с възглавници, за да могат да заспят.

Макар че знаеше много добре какво беше намерението му, Саманта упорито отказваше да му достави удоволствието да хвърли оставката си в лицето му и да си отиде. Беше твърдо решена да докаже, че е замесена от по-жилаво тесто от старата Кора Грингот и дори от вдовицата Хоукинс. Никоя болногледачка не се е грижила така за капризния си пациент, повтаряше си тя. Преглъщаше героично саркастичните забележки и работеше неуморно и без да протестира като камериерка, готвачка, икономка и бавачка.

Вечер Гейбриъл ставаше раздразним и нищо не го задоволяваше. Когато тя го завиваше и спускаше завесите, той отбелязваше сърдито, че в стаята е станало задушно. Саманта вдигаше завеси те, носеше му по-лека завивка и отваряше прозореца. Но преди да напусне стаята на

пръсти, той заявяваше с въздишка, че нощният въздух бил много вреден за дробовете му и сигурно щял да настине. Саманта го завиваше до брадичката, заставаше на прага и чакаше гъстите тъмни ресници да се отпуснат спокойно върху меките бузи. Щом той заспеше, тя хукваше надолу към стаята си, обзета от мисълта за мекото си, макар и тясно легло, мечтаейки за няколко часа спокоен сън. Но тъкмо когато главата ѝ потъваше в пухената възглавница, камбанката отново зазвъняваше.

Тя се обличаше набързо и хукваше нагоре по стълбата. Обикновено заварваше Гейбриъл облегал на таблата и усмихнат като ангел. Много му било неприятно да смущава съня ѝ, обясняваше смутено той, но не би ли могла да изтърси възглавниците му, преди да се оттегли за заслужена почивка?

Тази нощ Саманта не намери сили да слезе до стаята си. Отпусна се на мекото кресло в салона на Гейбриъл и вдигна подутите си крака на близката табуретка.

Гейбриъл лежеше в леглото си и се правеше, че спи, но в действителност чакаше да чуе проскърцването на вратата. Беше свикнал с приятното шумолене на полите ѝ, докато тя ходеше напред-назад из стаята му, духаше свещите и събираше нещата, които беше нахвърлял на пода, без да напуска леглото. Щом повярваше, че той е заспал, тя се измъкваше на пръсти и слизаше в спалнята си. Той знаеше всеки път точно кога излиза тя. Отсъствието ѝ оставяше физически доловима празнота.

Но тази нощ не чу нищо.

— Мис Уикършъм — повика я той и подаде едното си стъпало изпод завивката. — Мисля, че пръстите ми изстинаха.

Раздвижи уж студените си пръсти, но не получи отговор.

— Мис Уикършъм?

Отговори му тихо похъркване.

Гейбриъл отметна завивката. Вече му беше безкрайно досадно да играе ден и нощ ролята на инвалид. Все още не можеше да повярва, че болногледачката му е толкова издръжлива. Упоритата млада дама трябваше да му е хвърлила оставката си още преди няколко дни. Макар че изпълняваше добросъвестно всичките му желания, желязното ѝ самообладание започваше да се пропуква.

Тази нощ, след като за трети път я бе помолил да изтърси възглавниците му, тя се наведе към него с възглавницата в ръце и той усети съвсем ясно, че беше само на косъм от опит да бъде удушен.

Стана и като се държеше за стената, излезе в салона, който граничеше със спалнята му. Тихото похъркване му посочи пътя към креслото пред камината. В салона беше студено и той разбра, че мис Уикършъм явно не е имала време дори да запали огън.

Измъчван от угризения на съвестта, Гейбриъл коленичи пред креслото. Очевидно неуморната му болногледачка беше изтощена до крайност. Знаеше, че трябва да я раздруса, да ѝ нареди да стане, за да затвори прозореца или да му донесе гореща тухла, увита в меки кърпи, която да стопли „измръзналите“ пръсти на краката му. Вместо това несъзнателно протегна ръка и попипа с пръсти челото ѝ и кичурчетата коса над него. Косата ѝ беше много по-мека, отколкото беше очаквал — плъзна се между пръстите му като коприна.

Хъркането престана. Тя се раздвижи и Гейбриъл се напрегна, готов да стане, но дишането ѝ отново стана дълбоко и равномерно.

Ръката му напипа дебелите метални рамки на очилата. Въпреки твърденията на Бекуит нослето ѝ изглеждаше твърде малко за такива тежки очила. Гейбриъл ги свали и ги остави настрана, като си внушаваше, че прави това само за нейно удобство. Незащитеното ѝ от очилата лице беше твърде голямо изкушение и той не можа да устои.

Сама си е виновна, повтаряше си той. Ако не беше накарала Бекуит да му изиграят този глупав номер, сега той нямаше да се опитва да задоволи любопитството си относно външността ѝ.

Плъзна пръст по бузата ѝ и с учудване установи, че кожата ѝ е нежна и мека. Явно беше доста по-млада, отколкото беше отсъдил заради пронизителния ѝ глас.

Вместо да задоволи любопитството му, това откритие още повече го засили. Защо тази млада жена, очевидно от добър дом, работеше толкова неблагодарна работа? Може би е жертва на баща картоиграч? Или на неверен любовник, който я бе изоставил без средства? Жените от нейното съсловие, които не намираха място като гувернантки или шивачки, нямаха друг избор, освен да се продават на улицата.

Предпазливото опипване му показва, че лицето ѝ не беше нито дълго, нито конско. Крехките кости оформяха съвършено сърце, нежно закръглени бузи, стесняващи се към фина брадичка, на която нямаше и

следа от брадавица — все едно с косми или не. Показалецът му се плъзна нататък и откри нещо още по-меко и нежно.

Когато помилва пълните ѝ устни, мис Уикършъм въздъхна доволно, промърмори нещо неразбрано и сгуши лице в ръката му.

Гейбриъл се вцепени. В слабините му нахлу мощен поток кръв. Стана му горещо. Беше се похвалил, че кръвта му тече напълно нормално, но досега не беше наясно, че това е чистата истина. Толкова отдавна не беше усещал под пръстите си топла женска кожа, нежната милувка на женския дъх, когато устните ѝ се разделиха подканващо. Преди Трафалгар беше прекарал почти една годи на в открито море, като се топлеше само с пакетчето писма и с мечтите си за розово бъдеще. Беше забравил колко могъщ е първият прилив на желание след дълго въздържание. И колко опасен.

Дръпна рязко ръка, отворен от себе си. Едно беше да тормози болногледачката си, когато е будна, и съвсем друго да я опипва, докато спи. Посегна отново към нея, решен да я раздрусва и да я прати в спалнята ѝ, преди и последният остатък от разума му да го е напуснал. Тя се размърда и отново изхърка тихо. С няколко безмълвни, но ядни проклетия Гейбриъл се върна в спалнята си и донесе завивка. Зави я колкото можеше по-добре и се пхна в студеното си легло. Очакваше го неприятна нощ.

Саманта се сгуши по-дълбоко в удобното си гнезденце и се опита да пренебрегне сигналите на дясното си стъпало, в което някой забиваше с дюзини нажежени игли. Не искаше да се събуди, искаше да продължи да сънува прекрасния сън, който все още се рееше някъде в края на съзнанието ѝ. Не помнеше подробности, знаеше само, че в съня си се чувстваше топла, сигурна и обичана — и ако той ѝ се изплъзнеше, нямаше да остане нищо, освен безпомощен копнеж.

Очите ѝ се отвориха бавно. През високия прозорец на източния хоризонт се виждаше розовозлатното сияние на зората. Тя се прозя, протегна се, раздвижи скованите си крайници и се опита да си спомни кога за последен път беше спала толкова добре. Когато протегна изтръпналия си крак, одеялото, с което беше завита, се плъзна на пода.

Саманта проследи падането му с поглед и примигна смаяно. Една от многото луксозни пухени завивки, които красяха леглото на

графа. Неволно вдигна ръка да намести очилата, но не ги намери на носа си.

Тъй като без тях се чувстваше беззащитна, тя ги затърси отчаяно. Сигурно се бяха хлъзнали от носа ѝ, докато е спала. Ала когато се наведе, откри очилата си грижливо сгънати и поставени на килима до креслото.

Изведнъж съзнанието ѝ се върна и тя изправи гръб, за да се огледа недоверчиво. Спомни си как снощи беше паднала в това кресло, повалена от смъртна умора, но много скоро се появиха и обезпокояващи късчета от съня ѝ — топли мъжки пръсти, които се плъзгаха по бузите ѝ, милваха устните. Затвори очи и отново се потопи в сладостта на съня, за да изпита тръпката и копнежа, предизвикан от тази милувка. Ами ако не е било сън?

Саманта рязко отвори очи и се постара да прогони тази абсурдна мисъл. Съмняваше се, че мъжът, който спеше в съседната стая, е способен на такава нежност. Но това не обясняваше кой я е завил и предвидливо е свалил очилата ѝ.

Тя вдигна завивката, стана и се промъкна безшумно в съседната спалня, без да знае какво ще намери там. Гейбриъл спеше по корем, скрил лице в ръцете си. Коприненият чаршаф се бе свлякъл и разкриваше мускулисти бедра, покрити с гъсти златнокафяви косъмчета. Саманта знаеше откъде бяха тези мускули — от езда, лов и катерене по мачтите. Със сигурност не е стоял само на палубата, за да рече заповеди към моряците, каза си с усмивка тя.

Пристъпи предпазливо към леглото. Въпреки че няколко месеца не беше излизал навън, гладката кожа на гърба му все още пазеше следите от слънчевия загар. Примамена от мекотата ѝ, Саманта протегна ръка. Макар че връхчетата на пръстите ѝ едва се допряха до гърба му, по тялото ѝ пробягаха тръпки и кожата ѝ се стопли.

Стресната от смелостта си, тя отдръпна ръка. Зави го небрежно и забърза към вратата. Много добре знаеше какво ще си помислят мисис Филпот и другите слуги, като я видят да се измъква на разсъмване от спалнята на господаря със зачервено лице и сънени очи. Хвана се за парапета и заслиза на пръсти по стълбата. Тъкмо когато стигна до своя етаж, отгоре се чу весел звън. Саманта изохка ужасено. Ами ако Гейбриъл само се е преструвал, че спи?

Камбанката зазвъня отново, този път пронизително и настойчиво.

С увиснали рамене Саманта се обърна бавно и отново изкачи стъпалата.

В ранния следобед Саманта вече имаше чувството, че дяволското звънене се е настанило трайно в черепа ѝ. В момента беше коленичила на пода в гардеробната на Гейбриъл и тъкмо се протягаше да вземе една копринена вратовръзка, когато камбанката отново зазвъня. Тя подскочи и си удари главата в етажерката. Дъските се разместиха и по главата ѝ се посипаха дузина шапки от боброва кожа.

Саманта ги изрита и промърмори ядно:

— Не мога да си представя за какво са му цяла дузина шапки, като има само една глава.

Тя се измъкна от задушния ъгъл на гардеробната и приглади назад влажните си коси. Във всяка ръка стискаше копринено шалче — сякаш беше отровна змия.

— Звъняхте ли, милорд? — изръмжа тя.

Макар че слънчевата светлина, която струеше в помещението през прозорците, чиито завеси бяха вдигнати, обграждаше лицето му като ореол, белязаното му лице имаше мрачното изражение на деспотичен принц, свикнал да изпълняват всичките му капризи.

— Просто се чудех къде сте — заяви той. Тонът му беше по-нетърпим от всякога.

— Позволих си да отскоча до Брайтън, за да се попека на слънцето — отговори тя. — Не очаквах, че ще ви липсвам.

— Има ли новини от баща ми или от лекарите?

— Не и откакто преди по-малко от десет минути слязох долу да се осведомя.

Устата му се изкриви в безмълвен укор. През целия ден и двамата бяха в лошо настроение. Макар че беше спала много по-дълго от обикновено, Саманта непрекъснато мислеше за късчетата от съня си и за вероятността той да е усетил докосването ѝ. Сигурно сега я смяташе за патетична, изсушена стара мома, която копнее за мъжка ласка.

Отчаяно опитвайки се да запази приличие, тя отговори:

— Прекарах половината ден в гардеробната ви, за да подредя шалчетата по дължина и по вида на плата. Не вярвам да има друга по-важна задача.

— Тук е много горещо — въздъхна Гейбриъл и попипа челото си. Мисля, че температурата ми се покачва. — Отметна завивките и разкри мускулестите си бедра. Саманта беше благодарна, че тази сутрин се е сетил да облече тънък панталон до коленете. Без да забележи, тя изтри запотеното си лице с едно от шалчетата му.

— Днес е извънредно горещо. Ако позволите да отворя прозореца...

Тя се запъти с решителна крачка към прозореца, но той я спря на половината път.

— Не си правете труда. Много добре знаете, че миризмата на люляка дразни обонянието ми и ме кара да кихам. — Той се отпусна на възглавниците и размаха ръце. — Защо просто не поседите край мен и ми повеете малко чист въздух?

Саманта зяпна изумено.

— А не искате ли да пъхам в устата ви охладени гроздови зърна?

— Ако желаете. — Гейбриъл посегна към звънчето. — Да наредя ми им ни донесат?

Саманта стисна устни.

— Защо не опитате с малко студена вода? Останала е от обяда.

Тя остави шалчетата на масичката пред огледалото и наля малко вода от каната, оставена на табла на същата масичка. Дебелостенния съд запазваше водата студена през целия ден. Докато вървеше към леглото, не можеше да се отърве от чувството, че ако Гейбриъл не беше сляп, сега я наблюдаваше също така подозрително, както тя него.

— Ето, заповядайте — изрече рязко тя и тикна чашата в ръката му.

Пръстите му обаче не се ключиха около тънкия порцелан.

— Защо не го направите вие? Чувствам се твърде изморен. — И въздъхна театрално. — Миналата нощ не спях много добре. През цялото време сънувах, че в съседната стая е влязло малко мече и непрекъснато ръмжи. Беше много... обезпокояващо.

Той се облегна удобно и отвори уста като птиче, което очаква родителите му да го нахранят. Саманта го погледна втренчено и бавно

изсипа чашата отгоре му. Студената вода се изля върху лицето му. Гейбриъл скочи и изрева:

— По дяволите, жено! Какво правите? Да не искате да ме удавите?

Саманта се отдръпна назад и тресна чашата върху масата.

— Удавянето е твърде милостива смърт за хора като вас. Много добре знаете, че миналата нощ в салона не е имало мечка. Това бях аз! И това не ви възпря да си разрешите спрямо мен куп волности, нали?

Гейбриъл примигна, изтри водата от лицето си и я погледна колкото възмутено, толкова и смаяно.

— Нямам ни най-малка представа за какво говорите.

— Вие сте ми свалили очилата!

Той изпухтя презрително.

— Защо реагирате така, сякаш съм ви свалил дрехите?

Саманта неволно попипа деколтето на скромната си тъмнозелена рокля.

— Как мога да съм сигурна, че не сте направили и това?

Тишината помежду им беше по-потискаща от горещината в помещението. Когато той най-сетне заговори, гласът му беше опасно тих.

— Ако ви бях съблякъл, мис Уикършъм, тогава, смей да ви уверя, щеше да си струва да се събудите. — Още преди Саманта да проумее дали това самохвалство беше заплаха иди обещание, той продължи: — Всичко, което направих, беше да ви сваля очилата и да ви завия. Постарах се да ви създам известни удобства, за да се насипите.

Саманта остана безкрайно учудена, когато по бузите му пропълзля предателска червенина. За мъж като него не беше характерно да се изчервява. И лъжите, и полуистините трябваше да излизат гладко от устните му.

Гейбриъл се облегна назад и изражението му отново стана арогантно.

— Е, ако сте свършили с непланираната ми баня, ще бъдете ли така добра да ми донесете хавлия?

Саманта скръсти ръце под гърдите.

— Идете и си я вземете сам.

Гейбриъл вдигна едната си вежда и белегът му се опъна.

— Какво казахте?

— Ако ви трябва хавлия, идете и си я вземете сам. Омръзна ми да ви обслужвам по двайсет и четири часа в денонощието. Може да сте сляп, но ръцете и краката ви работят безупречно.

Твърдението ѝ се оказа абсолютно вярно. Гейбриъл отметна завивките и скочи, за да се изправи заплашително пред нея. Камбанката се изтърколи от леглото и нададе жален звън.

Саманта бе забравила впечатляващия му ръст, защото го виждаше почти само в леглото. Днес, когато беше без риза и само с тънък панталон до коленете, изглеждаше още по-огромен. Макар че дишането ѝ се ускори и я побиха тръпки, тя не отстъпи нито крачка назад.

— Позволете да ви напомня, мис Уикършъм, че ако условията в дома ми не ви допаднат, трябва само да ми връчите оставката си.

— Е, добре, милорд — отговори тя, обзета от ледено спокойствие. — Да, мисля, че точно това ще направя. В този момент си подавам оставката.

На лицето му се появи израз на пълна изненада.

— Какво значи това?

— Значи, че трябва да получа заплатата си, да си събера багажа и да напусна тази къща, преди да се е смрачило. Ако искате, ще помоля мистър Бекуит да публикува нова обява във вестниците, преди да си отида. Бих препоръчала да предложите още по-щедро възнаграждение, макар че всичките пари на света не могат да заплатят един час във вашата компания и вашите смешни изисквания.

Тя се обърна рязко и zakрачи към вратата.

— Мис Уикършъм, върнете се веднага! Това е заповед.

— Аз си подадох оставката — каза тя през рамо и по вените ѝ се разля злобно задоволство. — Вече не съм длъжна да изпълнявам заповедите ви.

Гейбриъл изрече някакво проклетие, но тя не реагира. Излезе в коридора и затръшна вратата зад себе си с мрачно тържество.

Гейбриъл стоеше до леглото си. Ушите му все още бучаха от трясъка на вратата. Всичко бе станало толкова бързо, че му беше трудно да го проумее. Никой от мъжете, които бяха служили под негова команда, не беше посмял да се противопостави на заповедите

му. Само тази упорита малка болногледачка. Как се изправи срещу него, как хвърли оставката си в лицето му...

Аз спечелих, напомни си решително той. Точно така. Тя направи тъкмо това, което се искаше от нея — подаде си оставката. Всъщност трябваше да се радва. Да, направо да танцува от радост.

— Мис Уикършъм! — изкрещя той и понечи да хукне след нея.

Дългите часове, които беше прекарал в леглото, си казаха думата. Мъчително придобитото през последните месеци чувство за равновесие и умението му да се ориентира бяха тежко пострадали от безделието. Едва направил три крачки, удари глезена си в извития крак на масичката и се олюля. Нещо се хлъзна по полирания плот и падна на пода. Разнесе се оглушителен трясък от счупено стъкло и порцелан.

Беше твърде късно, за да спре движението напред. Гейбриъл падна на пода и усети някакво пробождање в областта на шията. Остана за миг неподвижен, опитвайки се да си поеме дъх. Когато най-сетне се опита да се надигне, главата му се замая и трябваше отново да легне на пода.

Ръката му напипа топла локвичка. В първия момент помисли, че това е водата от счупената кана, но когато потърка пръстите си, те бяха лепкави.

— Проклятие — промърмори той. Това беше собствената му кръв.

Май наистина беше проклятие, защото локвичката кръв бързо се уголемяваше. Дали беше осъден да пукне тук сам като куче?

За миг се озова отново на борда на „Виктория“, усети тежката миризма на кръвта, която не беше само негова. В ушите му зашумя алчното море, което се готвеше да го погълне.

Гейбриъл протегна ръка и затърси нещо, за което можеше да се залови, за да не пропадне в зеещата пропаст. Пръстите му се склучиха около добре познат предмет — дървената дръжка на камбанката. Дръпна я към себе си, но напрежението го изтощи. Нямаше сили да вдигна ръка и да позвъни.

Той отпусна глава и учудено се замисли над иронията на съдбата. Да умре от такава недостойна смърт... Нима бе преживял Трафалгар само за да умре от загуба на кръв в собствената си спалня, след като се бе спънал в проклетата масичка след сблъсъка със своята дръжка и нагла болногледачка. Неволно се запита дали мис Уикършъм Леденото

сърце ще пролее няколко крокодилски сълзи на гроба му. Макар че усещаше как кръвта му изтича, тази мисъл го накара да се засмее.

— Мис Уикършъм? — извика той с отслабващ глас. Събра последни сили и изтръгна от звънчето тих звук. Гласът му се превърна в дрезгав шепот. — Саманта!

Звънът на звънчето и шумът на кръвта в ушите му постепенно заглъхнаха. Възцари се тишина, черна и страшна като вечния мрак.

6

*Мила моя мис Марч,
Вие ме наричате покварен и безсрамен, но
аз съм готов да се обзаложа, че това са тъкмо
качествата, които правят един мъж неустоим
във вашите очи...*

— Непоносим негодник! — съскаше гневно Саманта, докато прибираше копирената си пола в пътническия сандък, без да си направи труда да я сгъне както трябва. Грабна една избеляла фуста и я хвърли върху полата. — Не мога да разбера защо бях такава глупачка да се опитвам да му помогна.

Докато тичаше напред-назад в скромната си стая и хвърляше в сандъка фуркети и обувки, чорапи и книги, тя чу отгоре добре познат трясък. Таванът потрепери, по главата ѝ се посипа мазилка.

Саманта усети как сърцето ѝ направи скок, но изобщо не погледна нагоре.

— Може да съм глупачка, но този път няма да се хвана на номерата му — изфуча тя и разтърси глава. — Щом иска да се държи като слон в магазин за порцелан, нека да се научи сам да мете след себе си, нали така?

Тъкмо когато прибираше последния чифт обувки, тя чу отгоре приглушения звън на камбанката, която я беше викала безброй пъти — толкова тих и кратък, че го помисли за плод на въображението си. Хвърли в сандъка един роман на Уолтър Скот и томчето със сонети на Шекспир и изфуча гневно. Гейбриъл беше голям глупак, ако си въобразяваше, че тя ще се отзове на този жален звън.

Докато събираше нещата от тоалетката си, тя изведнъж усети, че нещо не е наред. Трябваше ѝ почти минута, за да разбере какво е.

Тишина.

В къщата цареше гробна тишина.

Стиснала в ръце гребен и четка, Саманта погледна несигурно към тавана. Обзе я лошо предчувствие, по гърба ѝ пролази студена тръпка, но тя вдигна рамене и побърза да се отърси от неприятното усещане. Гейбриъл сигурно се бе върнал в леглото и се цупеше.

Тя посегна към шишенцето с парфюм и установи, че ръката ѝ трепери. Отпусна се на столчето и се вгледа в огледалото. То беше старо, напукано, цялото на петна и жената, която я гледаше отсреща, ѝ беше някак чужда. Саманта свали грозните очила, но странният израз в очите ѝ не изчезна.

Каква беше тя — смела или страхлива? Защо се бореше с Гейбриъл — защото той беше грозен тиран, или защото се бе осмелил да я докосне? Затова ли бягаше? Попипа косата си, прокара пръст по бузата си и слезе към устните, за да проследи милувката от съня си. Незнайно защо, арогантността на Гейбриъл се понасяше по-лесно от нежността му. Освен това беше много по-малко опасна за нараненото ѝ сърце.

Сложи очилата на носа си и стана, за да прибере шишенцето с парфюм в пътната си чанта.

Трябваше ѝ по-малко от половин час, за да освободи помещението от признаците на краткото си присъствие. Тъкмо когато закопчаваше малките месингови копчета на пътното си палто, някой почука силно на вратата ѝ.

— Мис Уикършъм! Мис Уикършъм! Тук ли сте?

Саманта сложи шапката на главата си и отвори вратата.

— Отлично, Бекуит. Тъкмо смятах да позвъня за някой лакей, за да изнесе багажа ми.

Икономът не обърна ни най-малко внимание на приготвения багаж. Очите му се въртяха като безумни.

— Трябва веднага да дойдете с мен, мис Уикършъм! Господарят се нуждае от вас!

— Какво има пак? Да не го е засърбяло на някое трудно достижимо място? Или кърпите му не са добре колосани? — Саманта завърза връзките на шапката под брадичката си. — Какъвто и слабоумен претекст да е измислил, аз мога да ви уверя, че господарят ви изобщо не се нуждае от мен. Никога не ме е искал. — Тя остана безкрайно изненадана, когато от тези думи я заболя сърцето.

За неин ужас Бекуит, непоколебимият защитник на приличието и достойнството, я сграбчи за рамото и я повлече след себе си.

— Моля ви, мис — изплака той. — Не знам какво да правя! Боя се, че без вас ще умре!

Саманта се освободи от хватката му и той спря.

— О, стига, Бекуит! Няма нужда от този театър. Напълно сигурна съм, че графът ще се справя отлично без мен. Изобщо няма да забележи, че ме няма.

Саманта погледна по-внимателно верния иконом и следващите думи заседнаха в гърлото ѝ. Жакетът на Бекуит беше ужасно омачкан. Оскъдната коса, винаги грижливо пригладена, беше ужасно разбъркана. Погледът ѝ падна върху дебелиите му пръсти, които все още стискаха ръкава ѝ. Ръждивочервените следи по тях бяха направили петно на ръкава ѝ.

Сърцето ѝ изведнъж се качи в гърлото.

Саманта рязко освободи ръкава си и мина покрай икономата. Събра полите си, излезе в коридора и хукна нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж.

Вратата към спалнята на Гейбриъл беше полуотворена и Саманта веднага го видя: той лежеше на пода като победен великан, лицето му скрито в локва кръв. Саманта вдигна ръка към устата си, за да потисне ужасения си вик.

Мисис Филпот беше коленичила на дъските до него и притискаше кърпичката си на шията му. Тънката материя беше напоена със светлочервена кръв. Не беше трудно да се разбере какво бе станало. Около него бяха разпръснати остри парчета стъкло и порцелан.

Саманта прекоси помещението с два скока и се отпусна на колене до безжизненото тяло, без да обръща внимание на острата болка, която я прониза. В коляното ѝ се бе забило парченце стъкло. Когато посегна към кърпичката и я вдигна, за да огледа раната в шията на Гейбриъл, мисис Филпот се отдръпна назад, готова да ѝ отстъпи задължението да помогне.

Икономката отмахна един влажен кичур от лицето си и по бузата ѝ остана следа от кръвта на господаря ѝ.

— Дойдохме да му донесем следобедния чай и го намерихме тук. Нямам представа откога лежи така. — Острият поглед на жената

веднага забеляза пътническото облекло на Саманта. Нищо не ѝ убягваше. Вдигна звънчето и ѝ показа кървавите отпечатъци по дървената дръжка.

— Намерих го точно до ръката му. Опитал се е да повика помощ, но никой не го е чул.

Саманта затвори за миг очи, спомни си тихия звън, който бе пренебрегнала хладнокръвно. Когато отново отвори очи, видя на прага Бекуит, който безпомощно кършеше ръце.

— Има ли лекар в селото? — попита остро тя. Бекуит кимна. — Веднага го повикайте! Кажете му, че е въпрос на живот и смърт. — И понеже икономът остана на прага, неспособен да отвърне поглед от безжизненото тяло, Саманта изкрещя гневно: — Веднага!

Бекуит се отърси от вцепенението и хукна надолу по стълбата. Мисис Филпот стана, за да донесе няколко от чистите кърпи, които висяха под голямото огледало. Саманта грабна една кърпа, нагъна я и я притисна към шията на Гейбриъл. Макар че от раната все още се процеждаше кръв, течението не беше много силно. Можеха само да се молят да не е загубил толкова кръв, че да умре.

Тя махна на мис Филпот и ѝ заповяда да държи кърпата. После хвана Гейбриъл за раменете — трябваше незабавно да провери дали няма и други рани. Напрегна цялата си сила и с помощта на икономката най-сетне успя да го обърне и да го сложи в скута си. Лицето му беше смъртнобледо. Само белегът пламтеше, а по шията му имаше няколко кървави резки.

— Проклет глупак — пошепна беззвучно тя. — Виж каква я свърши.

Ресниците му затрепкаха, вдигнаха се леко и разкриха възхитителните зелени очи. Когато обърна глава, за да я погледне със стъклена яснота, Саманта спря да диша. В следващия миг очите му се затвориха, сякаш бе решил, че не си струва усилието.

— Вие ли сте, мис Уикършъм? — пошепна дрезгаво той. — Звънях ви.

— Да, знам. — Тя отмахна една къдрица от челото му. — Но сега съм тук и ще остана.

Гейбриъл смръщи чело.

— Искях само да ви кажа да вървите по дяволите.

Саманта се усмихна през сълзи.

— Това заповед ли е, милорд?

— Вие и без това няма да я изпълните — промърмори той. — Безсрамна жена.

След тези думи Гейбриъл изгуби съзнание и главата му натеза в скута ѝ. Саманта стигна до заключението, че само изчезващите му сили са били причина тази обида да прозвучи почти като нежност.

Когато след около два часа доктор Тадеус излезе от спалнята на графа, пред вратата се беше събрал почти целият персонал и бдеше. Мисис Филпот седеше в най-удобното кресло, притиснала към устата си дантелена кърпичка. Бекуит седеше на стола до нея, а останалите слуги бяха насядали по стъпалата.

Саманта стоеше настрана от всички. Лекарят беше наредил на слугинчетата да изметат парчетата от пода и да избършат кръвта, двама лакеи бяха вдигнали Гейбриъл, за да го сложат на леглото и да му свалят напоения с кръв панталон, след което всички трябваше да напуснат стаята. Докторът настоя да бъде сам, докато преглежда пациента. Не допусна дори нея, болногледачката.

Когато доктор Тадеус най-сетне се появи на прага, Саманта излезе напред. Все още носеше пътническото си палто — смачкано, цялото в кървави петна. Затаила дъх, тя зачака да чуе дали лекарят ще потвърди най-лошите ѝ опасения.

Погледът на възрастния мъж обходи мрачните лица на събралите се.

— Мисля, че спрях кървенето. Парчето е одраскало вратната вена. Ако разрезът беше малко по-дълбок, щеше да се наложи да изпишете още едно име в семейната гробница. — Лекарят поклати глава и приглади дългия си мустак. — Графът е голям късметлия. Явно си има ангел-хранител.

Макар че всички се усмихнаха облекчено, никой от слугите не погледна Саманта в очите. Тя знаеше много добре какво мислят. Тя беше болногледачката на господаря и беше длъжна да внимава. Вместо това го бе оставила сам, точно когато имаше най-голяма нужда от нея.

Сякаш бе прочел мислите ѝ, лекарят попита рязко:

— Вие ли сте болногледачката?

— Да — отговори твърдо Саманта, събрала цялата си воля, за да не трепери.

Докторът се намръщи.

— Младо същество като вас би трябвало да си търси съпруг, а не да гледа болни. — Той извади от чантата си кафяво шишенце и ѝ го подаде. — Дайте му малко, за да спи спокойно. Поддържайте раната чиста. И се погрижете поне три дни да остане в леглото. — Лекарят вдигна рунтавите си бели вежди и добави с едва забележима усмивка: — Това няма да е много трудно за вас, нали, детето ми?

Изведнъж Саманта си представи как двамата с Гейбриъл лежат съвсем голи върху кървавочервена коприна. Бузите ѝ пламнаха.

— Разбира се, че не. Ще се погрижа господин графът да изпълнява всички ваши нареждания.

— Направете го, мис, и аз ви обещавам, че младият граф ще се възстанови много бързо.

Доктор Тадеус щракна ключалката на чантата си и ѝ кимна за довиждане. Слугите го изпратиха с видимо облекчение и разведрени лица.

Както винаги дискретен, Бекуит изчака всички да се отдалечат и пристъпи към Саманта.

— Все още ли желаете някой от лакеите да изнесе чантите ви, мис?

Саманта погледна в меките кафяви очи на възрастния мъж, но не откри и най-малка следа от ирония.

— Мисля, че вече не е нужно, благодаря, Бекуит. А сега ви моля да ме извините — добави бързо тя и стисна ръката му. — Знам, че господарят има нужда от мен.

Саманта прекара нощта до леглото на Гейбриъл. На всеки няколко минути проверяваше дали превръзката не се е напоила с прясна кръв, даде му лауданум, когато той застана и започна да се мята неспокойно, непрекъснато слагаше ръка на челото му, за да провери дали няма температура. На зазоряване на лицето му се върна малко цвят. Едва тогава Саманта сложи глава на облегалката на креслото, което бе придърпала до леглото му, и затвори уморените си очи.

Събуди я плахо почукване по вратата и тя скочи. През прозореца нахлуваше слънчева светлина. Първата ѝ работа беше да погледне пациента си — Гейбриъл спеше дълбоко и спокойно, гърдите му се вдигаха и спускаха в равномерен ритъм. Ако не бяха тъмните сенки

под очите му, никой не би предположил, че само преди няколко часа е бил на прага на смъртта.

Саманта отвори вратата и видя Питър, младия лакей, който ѝ носеше кърпи и кана с топла вода. Той хвърли несигурен поглед към леглото и обясни:

— Извинете, ако ви попречих, мис. Мисис Филпот ме праща да измия господаря.

Саманта хвърли бърз поглед през рамо. Спящият Гейбриъл беше не по-малко впечатляващ от будния. Но след като едва не го бе убила, тя никога вече нямаше да занемарява задълженията си. Преглътна колебанието си и отговори:

— Няма да се наложи, Питър.

— Филип — поправи я той.

— Извинете, Филип. — Саманта взе каната и кърпите от ръцете му и обясни с твърд глас: — Аз съм неговата болногледачка. Аз ще го измия.

— Сигурна ли сте, мис? — Обсипаните с лунички бузи се оцветиха в тъмночервено, гласът му се понижи до шепот. — А прилично ли е?

— О, разбира се — успокои го тя и го побутна към вратата.

Когато остана сама, Саманта сложи легена на масичката до леглото и изля в него топлата вода от каната. Ръцете ѝ трепереха така силно, че по полите ѝ пръсна вода. Нямам причини да съм толкова нервна, укори се тя. Задълженията ѝ изискваха да мие пациента — то беше същото както да смени превръзката или да му даде лекарство.

Когато започна да бърше ръждивочервените петна по лицето и шията му, тя се успокои. Ала когато дойде моментът да махне чаршафа, се поколеба. Уж беше жена с опит, достатъчно уверена, за да не падне в несвяст, като види гол мъж, а какво се оказа... Но решителността ѝ надделя. В сегашното си състояние — каза си гневно тя, — Гейбриъл е като малко дете. Няма никаква разлика. Щом съм мила малки момченца, ще се справя и с него.

Ала когато отметна завивките и разголи мускулестата гръд и твърдия корем, тя осъзна болезнено, че пред нея не беше дете, а мъж. И то забележително мъжествен.

Саманта потопи кърпата в топлата вода и започна да мие добре оформения гръден кош, решена да махне всички следи от засъхнала

кръв. По златните кичурчета на гърдите му заблестяха капчици вода. Когато една особено смела струйка се стече по корема и изчезна под чаршафа, погледът ѝ я проследи като хипнотизиран. Изкушението на непознатото, каза си е въздишка тя.

Бе уверила Филип, че няма нищо неприлично в това болногледачката да мие пациента си. Ала внезапната сухота в устата, ускореното дишане и мъчителното желание да махне чаршафа и да погледне под него бяха крайно неприлични.

Тя погледна скритом към вратата и си пожела да я беше заключила.

Захапа долната си устна, хвана кранчето на чаршафа между палеца и показалеца и полека го вдигна.

— Въобразявам ли си или тук наистина става течение?

При звука на дрезгавия баритон, малко неясен, но подигравателен както винаги, Саманта изпусна чаршафа, сякаш се бе запалил.

— Простете, милорд. Исках само да видя как е... как е...

— Как тече кръвта ми? — помогна ѝ той и махна в нейната посока. — Моля ви, продължавайте. Нямам никакво намерение да ви попреча да задоволите... любопитството си. По отношение на състоянието ми, естествено.

— Кога се събудихте? — попита обвинително Саманта, обзета от лоши подозрения.

Той се протегна и мускулите на гърдите му изпъкнаха.

— Ами... малко преди Филип да почука.

Саманта си припомни с каква нежност беше измила лицето и гърдите му и се разтрепери. Доця ѝ се да потъне в земята.

— Значи през цялото време сте били буден? Просто не мога да повярвам, че допуснахте...

— Какво? — Той я изгледа със слепите си очи и се усмихна невинно. — Нима можех да ви забраня да изпълните задълженията си?

Саманта рязко затвори уста. Знаеше, че не може да продължи да го укорява, без да обвини себе си. Бързо вдигна чаршафа, за да не вижда повече голите му гърди.

— Ако имате проблеми със съня, ще ви дам още малко лауданум. Гейбриъл потрепери от отвращение.

— Не, благодаря. Предпочитам болката пред нищото. Така поне съм сигурен, че съм още жив. — Когато Саманта провери превръзката му, на лицето му изгря разкаяна усмивка, която я прониза право в сърцето. — Надявам се, че няма да остане белег. Би било ужасно добрата ми външност да пострада, нали?

Тя отмахна кичурите, нападали по челото му, и притисна ръка о хладната кожа. Странно, но собствената ѝ кожа гореше като в треска.

— В момента суетата би трябвало да е последната ви грижа. Имате късмет, че останахте жив.

— Може би сте права. — Гейбриъл светкавично хвана ръката ѝ и я задържа върху челото си. — Но какво ще кажете за собствения си късмет, мис Уикършъм? Не трябваше ли отдавна да сте отново в Лондон и да дарявате със скъпоценното си съчувствие някой нещастен моряк, а той да ви гледа обожаващо с кравешките си очи и веднага щом стъпи на краката си, да ви предложи брак?

— И къде щеше да е тогава предизвикателството? — попита тихо Саманта, неспособна да откъсне поглед от силните мъжки пръсти, склучени около тънката ѝ, бледа китка. Палецът му беше точно върху лудо биещия пулс. — Предпочитам да дарявам със скъпоценното си съчувствие неблагодарни, вечно мрънкащи грубияни. Знаете ли, ако толкова сте искали да остана, не беше нужно да си разпорите гърлото. Трябваше просто да кажете моля.

— И да разруша славата си на мрънкащ грубиян? Дори не мисля. Освен това ви позвъних само за да изпитам удоволствието да ви съобщя, че сте уволнена. — Палецът му се плъзна в нежна милувка по горещата ѝ кожа.

— Е, точно сега не мога да си тръгна — отвърна хладно тя. — Съвестта не ми позволява да ви напусна, преди да сте се възстановили напълно от раняването.

Гейбриъл въздъхна.

— Да, разбирам, че трябва да останете. Сърцето не ми дава да натоваря чистата ви съвест е такава ужасно мъчение.

Неприятно засегната от думите му, Саманта издърпа ръката си. Там, където я бяха стискали пръстите му, имаше червени петна.

— За съжаление не сте свършената болногледачка — заяви недоволно той и кимна към стола. — Заспахте и захъркахте.

— А пък вие се лигавите — отговори сърдито тя и дръзко сложи пръст в ъгъла на устата му.

— Туш, мис Уикършъм! Езикът на дамата е остър като ума ѝ. Може би трябва да повикате лекаря, преди отново да съм почнал да кървя. — Той отметна тънката завивка и прехвърли крак през ръба на леглото. — Всъщност май е по-добре да го повикам сам. Въпреки вчерашното малко произшествие тази сутрин се чувствам учудващо бодър.

— О, не, не смейте да ставате! — Саманта го хвана за раменете и го натисна обратно върху възглавниците. — Доктор Тадеус каза да останете в леглото поне три дни. — Изгледа го заплашително и добави: — За съжаление забрави да ми каже как да ви задържа там, затова имам пълна свобода на действие.

Гейбриъл се облегна удобно, сложи ръце зад главата си и слепите му очи заблестяха дяволски.

— Не се притеснявайте, мис Уикършъм. Сигурен съм, че ще ви хрумне нещо интересно.

По прозорците на спалнята барабанеше дъжд. Ала вместо да го приспи, приятният ритъм опъваше до скъсване възбудените му нерви. Всички обещаващи успех планове от последните два дни да избяга от проклетото легло бяха осуетени от постоянното присъствие на неуморимата му болногледачка.

Поради нарастващата му нервност всеки шум в стаята му изглеждаше преувеличен — скърцането на пейката под прозореца, когато мис Уикършъм се облягаше по-удобно на възглавниците, сладкото хрускане, когато забиваше зъбите си в сочната кора на ябълката, тихото шумолене, когато прелистваше страниците на книгата си.

Като комбинираше спомена с фантазии, Гейбриъл я виждаше съвсем ясно пред духовния си взор: тя седеше точно на мястото, където и той обичаше да седи като дете. Тогава тази стая беше спалня на родителите му. Млечният абажур на настолната лампа хвърляше мека светлина върху фигурата ѝ, държеше сенките в шах. Сигурно беше подвила крака под себе си, за да ги предпази от влажния студ, който в дъждовни дни проникваше през процепите. Когато отново

отхапа от ябълката, той видя и здравите ѝ бели зъбки, видя как малкият розов език се стрелна напред, за да облизне капчиците сок в ъгъла на устата.

Забарабани с дългите си пръсти по завивката и ожесточението му се засили. Покашля се, но чу само поредното изшумоляване на хартия, когато тя обърна страницата. Покашля се отново, този път с настойчивостта на пистолетен изстрел.

Усилията му бяха възнаградени със страдалческа въздишка.

— Сигурен ли сте, че не искате да ви почета малко, милорд?

— Не, благодаря — отговори намръщено той. — Не искам да се чувствам като малко дете.

Вдигането на раменете ѝ беше физически доловимо.

— Както желаете. В никакъв случай не искам да ви преча да се цупите.

Той ѝ остави време отново да се задълбочи в историята и попита:

— Какво четете?

— Пиесата на Томас Мортън „Добре е да побързаме“. Доста остроумна комедия на нравите.

— Гледах постановката в театър Роял на Дръри Лейн. Със сигурност сте установили, че има много общи черти между мисис Грънди и вас — рече той, намеквайки за фигурата, която олицетворяваше обществения морал, без да се появява на сцената. — Мислех, че трагедиите на Гюте са ви повече по вкуса. Мрачно морализаторство, бедните души горят във вечния адски огън само защото случайно са видели края на женски чорап или са направили някой подобен непростим грях.

— Предпочитам да вярвам, че няма непростим грях.

— Тогава ви завиждам за невинността — отговори той и с изненада установи, че наистина ѝ завижда.

Шумът от прелистването на нова страница му показва, че тя предпочита да чете, вместо да спори с него. Тъкмо когато се приготви за дълъг следобеден сън, тя избухна в сърдечен смях.

Гейбриъл се намръщи недоволено. Звънкият смях го засегна по-силно, отколкото очакваше. Сложи крак върху крак, за да скрие нежеланата възбуда.

— Засмяхте ли се или ябълката заседна в гърлото ви?

— О, извинявайте — отвърна небрежно тя. — Засмях се на едно особено весело място.

След минута прозвуча нов смях и той се осведоми сърдито:

— Е? Не мислите ли, че е признак на лоши маниери да пазите за себе си литературните брилянти?

— Нали казахте, че не искате да ви чета?

— Припишете го на неутолимото ми любопитство. Просто искам да узная какви неща забавляват жена без чувство за хумор като вас.

— Е, добре.

Тя му прочете остроумен словесен сблъсък между двама братя, подарили сърцата си на една и съща дама, и Гейбриъл с учудване отбеляза, че болногледачката му е сбъркала професията си. Трябвало е да иде на сцената, каза си с мрачно признание той. Комичните ударения оживяваха фигурите. Преди да осъзнае какво прави, Гейбриъл се надигна в леглото и се наведе към нея.

Точно в средата на размяната на остроумия тя прекъсна четенето.

— О, извинявайте! Не биваше да чета толкова дълго и да смущавам спокойствието ви.

Той отхвърли извинението ѝ с властен жест. Непременно трябваше да научи как свършва сцената.

— Спокойно можете да четете до края. Реших, че мънкането ви е за предпочитане пред собствените ми мисли.

— Мога да си представя, че бързо ще ви доскучае.

Не беше нужно да се напруга, за да си представи самодоволната ѝ физиономия, когато отново се наведе над книгата. Но поне направи, каквото бе поискал от нея: зачете от мястото, където беше прекъснала, и му прочете цялата пиеса до края. Щом завърши последното действие, и двамата въздъгнаха доволно.

Когато Саманта най-сетне заговори, гласът ѝ бе загубил твърдостта си.

— Сигурно скуката е най-лошият ви неприятел, милорд. Преди войната сигурно сте имали много и различни... забавления.

Въобразяваше ли си, или тя изрече думата с нещо като нежност?

— Скуката наистина беше най-лошият ми неприятел, но то беше, преди да дойдете във Феърчайлд Парк.

— Ако ми позволите, ще ви помогна да преодолеете монотонността на дните си. Ще се разхождаме в парка и всеки

следобед ще ви чета. Ако желаете, ще ви помагам да водите кореспонденцията си. Сигурно има доста хора, които жадуват да чуят нещо за вас. Другарите ви офицери? Семейството ви? Приятелите ви в Лондон?

— Защо да събуждам сладките им спомени? — попита подигравателно той. — Когато си мислят за мен, сигурно си ме представят мъртъв. Така е по-добре.

— Не ставайте глупав — укори го тя. — Абсолютно сигурна съм, че ще се зарадват, като им пишете, че сте добре.

Гейбриъл се вслуша в енергичните стъпки, с които тя прекоси стаята. Докато не чу, че се отваря едно от чекмеджетата на писалището.

Без много да мисли, следвайки единствено инстинкта си, той отметна завивката и направи скок в посока на шума. Този път отчаянието изостри сетивата му, вместо да им попречи. Ръката му с лекота намери дръжката и бързо затвори чекмеджето. Тъкмо когато щеше да издиша облекчено, забеляза, че мекото „нещо“, което държеше между протегнатите си ръце, не е никой друг, освен болногледачката му.

*Любима моя Сесили,
След като се осмелих да се обърна към вас
на малко име, мога ли да се предам и на
надеждата прекрасните ви устни да оформят
името ми?*

В първия момент Саманта беше толкова смаяна, че почти забрави да диша. Хипнотизиращото трополене на дъжда, уютният сумрак в стаята, топлият дъх на Гейбриъл в косите ѝ, всичко това се смеси и я обгърна като в защитен пашкул от мъгла, в който времето загуби цялата си мощ и значение. Гейбриъл беше пленник също като нея. Сутринта тя бе настояла той да облече риза, но бе забравила да я закопчее. Широката гръд, която се притискаше до гърба ѝ, не се движеше. Ръцете му все още бяха върху писалището, топли, с изпъкнали мускули и жили.

Макар че странната им поза не беше прегръдка, в съзнанието на Саманта се натрапи мисълта, че за него е много лесно да я обгърне с ръце и да я притисне към горещото си тяло, а тя да се сгуши в него и двамата да се слепят в едно.

Тя се скова. Но веднага си каза, че не е дебютантка с меки колене и замъглен поглед, която нетърпеливо очаква да бъде прелъстена от първия джентълмен, който я хареса.

— Извинете, милорд — изрече твърдо тя и разкъса опасната мъгла, която ги обгръщаше. — Не исках да бъда любопитна. Търсех само мастило и хартия за писма.

Гейбриъл отпусна ръце. Саманта бързо отстъпи крачка встрани, за да удължи разстоянието между тях. Без неговата топлина влажният студ, който изпълваше стаята, проникна до костите ѝ и тя се почувства стара и сбръчкана. Отново се отпусна на пейката до прозореца, подви

крака под себе си и ги обви с ръце, опитвайки се да спре треперенето си.

Гейбриъл стоеше неподвижен, потънал в мислите си. Вместо да ѝ се скара за намесата, както възнамеряваше, той отново намери чекмеджето и пръстите му незабавно намериха търсеното. Когато се обърна и хвърли снопчето писма в нейната посока, Саманта беше толкова учудена, че едва успя да го улови.

— Ако искате да прочетете нещо весело, можете да опитате с това. — Макар че лицето му беше разкривено от презрение, Саманта разбра, че не тя беше причината. — Ще откриете, че тези писма съдържат всички основни елементи на фарса — остроумни словесни сблъсъци, тайно ухажване, бъдещ съжаление глупак, готов да заложи всичко, за да спечели сърцето на своята дама... дори живота си.

Тя се вгледа в снопчето писма, привързано с копринена панделка. Ленената хартия беше износена, но беше ясно, че въпреки честото четене писмата са били пазени много грижливо. Саманта вдигна вързопчето и усети аромат на парфюм, омайващ и сладък като първите гардени през сезона.

Гейбриъл измъкна стола зад писалището, обърна го и го възседна.

— Давайте — подкани я той и ѝ кимна окуражително. — Ще ги прочетете на глас, за да се посмеем и двамата.

Саманта попита копринената панделка и незнайно как разбра, че някога е красяла лъскави женски къдрици.

— Мисля, че не е редно да чета личната ви кореспонденция.

Гейбриъл вдигна рамене.

— Както желаете. Някои пиеси изглеждат най-добре на сцената, нали? Защо да не започна с първо действие? — Той сложи ръце върху облегалката на стола и лицето му стана твърдо и хладно.

— Завесата се вдигна преди три години, когато се запознахме на малък прием в провинциалното имение на лорд Ленгли. Тя беше различна от всички момичета, които познавах. Повечето от тях не можеха да оформят дори една разумна мисъл в красивите си главички и отчаяно си търсеха заможен съпруг, преди да свърши сезонът. Тя обаче беше сърдечна и умна, начетена и остроумна. С нея можех да говоря за поезия и политика и разговорът винаги беше интересен.

Танцувахме само веднъж и тя открадна сърцето ми, преди да сме разменили първата целувка.

— Вие също откраднахте нейното, нали?

Устните му оформиха разкаяна усмивка.

— Постарах се сериозно. За съжаление всички ме познаваха като светски лъв и покорител на жени. Тъй като съм граф, а тя е само дъщеря на баронет, тя не искаше да повярва, че не си играя с чувствата ѝ.

Саманта си каза, че не може да обвини младата дама за съмненията ѝ. Мъжът от портрета в галерията сигурно беше завладял поне две дузини женски сърца... и ги беше унищожил.

— Би трябвало да се очаква, че тя и семейството ѝ ще са прещастливи да привлекат вниманието на толкова уважаван — и богат — аристократ.

— И аз мислех същото — призна Гейбриъл. — Но се оказа, че по-голямата ѝ сестра е била забъркана в ужасен скандал: любов с виконт, срещи на лунна светлина, озлобената съпруга на виконта и така нататък. Затова баща ѝ държеше малката му дъщеря да се омъжи за солиден земевладелец или дори за свещеник.

Саманта неволно си представи Гейбриъл в одежди на свещеник и избухна в тих смях.

— Сега разбирам защо не е бил особено въодушевен от ухажването ви.

— Така е. След като не можах да умилостивя младата дама нито с титлата, нито с очарованието си, започнах да я ухажвам с думи. Месеци наред си разменяхме писма.

— Тайни, естествено.

Гейбриъл кимна.

— Ако обществото беше научило, че тя пише писма на млад джентълмен, особено с моята слава, доброто ѝ име щеше да бъде унищожено завинаги.

— Въпреки това тя е поела риска с готовност — възрази Саманта.

— Мисля, че и двамата се наслаждавахме на риска. Срецахме се случайно на балове и приеми, разменяхме си учтиви забележки и си придавахме равнодушен вид. Никой не знаеше колко силно копнея да я

завлека в най-близката обляна от лунна светлина градина или в някой скрит алков и да я целувам до безсъзнание.

Дрезгавият му глас изпрати по тялото ѝ сладостни тръпки. Макар да се опитваше да се пребори с изкушението, тя гледаше като омагьосана как Гейбриъл зарови пръсти в златнокестенявата си коса. Представи си го как крачи напред-назад в тесния алков. Видя как в очите му светна радостно очакване, докато вдишваше жадно парфюма на любимата си. Усети силата на ръцете му, когато я прегърна и я отвлече зад завесата. Чу дрезгавия му стон, когато устните и телата им се докоснаха, изпълнени с неустоимата жажда да пият от забранената чаша.

— Сигурно си мислите, че тази невинна връзка много скоро ми е доскучала. Не сте права. Писмата ѝ ме омагьосваха. Никога не бях очаквал, че умът на една жена може да е толкова многостранен и възхитителен. Мама и сестрите ми рядко се занимаваха с нещо по-претенциозно от най-новите клюки в Олмакс или най-новата мода, пристигнала контрабандно от Париж.

Саманта изкриви лице в усмивка.

— Откритието сигурно е било шок за вас. Повечето мъже са убедени, че жената не може да притежава същия ум като тях.

— Права сте — призна той и тонът му издаде, че сарказмът ѝ не му е убягнал. — След няколко месеца сладко мъчение ѝ писах и я помолих да избяга с мен в Гретна Грийн. Тя отказа, но не беше толкова жестока, че да ме остави без надежда. Закле се, че ще бъде моя съпруга, дори против волята на баща си, но поиска да ѝ докажа, че имам и други интереси, освен следващата печалба от хазарт, конете, ловните кучета и красивите оперетни артистки.

— Колко великодушно — промърмори Саманта.

Гейбриъл се намръщи недоволено.

— Тя не вярваше изцяло в чувствата ми, разбирате ли? Колкото и страстно да ѝ се кълнях в любов, част от нея беше убедена, че съм само един безотговорен аристократ, наследил всичко необходимо — титла, богатство, обществено признание. — Той вдигна самоиронично едната си вежда и кожата около белега му се опъна. — Дори красивата външност.

Саманта усети неприятно присвиване в стомаха.

— И тогава решихте да ѝ докажете обратното.

Той кимна.

— Затова постъпих във флота на Негово кралско величество.

— Но защо избрахте флота? Баща ви можеше да ви купи офицерски патент в някой от най-добрите полкове.

— И какво щеше да докаже това? Че тя е била права в преценката си. Че съм неспособен да постигна нещо със собствени сили, с личните си способности. Ако това беше достатъчно, щях да отида в армията и да си поиграя на герой. Нищо не може да се сравни с блестяща униформа и златни еполети, нали? С тях мъжете от векове завладяват сърцата на жените.

Саманта си го представи как влиза в пълна бална зала, шапката в ръка, златната коса блести под светлината на безброй свещи. Внушителната фигура завладява сърцата на всички омъжени дама на бала и зад ветрилата се понасят много въздишки.

— Явно сте проумели, че обожаваната от вас дама няма да се остави да я завладеете така лесно — пошепна тя.

— Точно така. Трябваше да вложя всичко от себе си, за да я спечеля. Затова постъпих във флота и излязох в открито море под командата на адмирал Нелсън, абсолютно уверен, че щом се завърна, тя ще стане моя съпруга. Знаех, че раздялата ни ще трае много месеци, затова в прощалното си писмо я помолих да ме чака. Писах ѝ, че съм решен да я направя своя законна съпруга — а в замяна тя ще има героя, който искаше. — Лицето му се разкриви в безрадостна усмивка. — Така свършва първото действие. Няма нужда да продължавам, нали? Знаете как ще свърши историята.

— Видяхте ли я отново?

— Не — отговори мрачно той. — Но тя ме видя. След като ме докараха в Лондон, тя дойде в болницата. Не знам колко време съм лежал там. Не различавах дните и нощите, светът ми беше безкраен мрак. — Пръстите му се плъзнаха по белега. — Сигурно съм изглеждал ужасно с този белег и със слепите си очи. Тя изобщо не разбра, че съм в съзнание — тогава още нямах сили да говоря. Въпреки това усетих парфюма ѝ... като пролетен полъх в адската воня на камфор и гниещи рани.

— Какво направи тя? — пошепна с треперещ глас Саманта. Гейбриъл сложи ръка на сърцето си.

— Ако сцената беше измислена от сантиментален писател, тя сигурно щеше да се хвърли на гърдите ми и да ми се закълне във вечна любов. Но в действителност тя изписка и побягна. За съжаление това не беше нужно. Надявам се, разбирате, че при тези обстоятелства никога не бих поискал от нея да изпълни задължението си към мен.

— Задължение? — повтори Саманта, опитвайки се да обуздае напирания гняв. — Аз смятам, че годежът е обещание между двама души, които се обичат.

Гейбриъл се изсмя сухо.

— Значи сте по-наивна, отколкото бях аз тогава. Тъй като годежът ни беше таен, тя си спести скандала и изобличението, неизбежни след всяко публично разваляне на годеж.

— Какво щастливо обстоятелство за нея.

Очите на Гейбриъл се помрачиха и тя изпита чувството, че той вижда миналото по-ясно от настоящето.

— Понякога се питам дали изобщо някога съм я познавал. Може би само съм си въобразявал. Вероятно съм я създал от няколко красиви фрази и откраднати целувки в лунна нощ. Тя беше мечтата ми за съвършената жена.

— Предполагам, че е била красива? — попита Саманта, макар да знаеше отговора.

Гейбриъл вирна брадичка, но гласът му си остана мек.

— Беше прекрасна. Косите ѝ бяха тъмноруси като старо злато, очите ѝ блестяха като морето под слънчевите лъчи, а кожата ѝ беше мека...

Саманта хвърли поглед към собствените си загрубели ръце и се покашля неловко. Не беше в настроение да седи и да слуша как работодателят ѝ възхвалява с красиви думи качества, от които тя беше напълно лишена.

— И какво стана накрая с това въплъщение на женски добродетели?

— Предполагам, че се е върнала при семейството си в Мидълсекс, омъжила се е за местния съдия и живее в скромното му имение с купчина практично мислещи деца с розови бузки.

Само че нито едно от тях нямаше да притежава лице на Рафаелово ангелче и морскозелени очи, обкръжени от златни мигли.

Саманта изпита съжаление към непознатата жена. Или почти съжаление.

— Каква глупачка...

— Какво казахте? — Гейбриъл вдигна вежди, изненадан от студената присъда.

— Момичето е било глупачка — повтори натъртено Саманта. — А вие сте още по-голям глупак, ако си губите времето да тъгувате по жалко същество като нея, загрижено повече за красивите си бални рокли и за разходките в парка, отколкото за обичания мъж. — Тя скочи и прекоси просторното помещение. Застана зад него и го удари по гърба със снопчето писма. — Ако не искате някой да се натъкне на сантименталното ви съкровище, съветвам ви да ги криете под възглавницата си.

Гейбриъл не посегна да вземе писмата, а продължи да се взира пред себе си, издал брадичка напред. Ноздрите му потръпваха, но тя не можеше да каже дали от гняв, или защото вдъхваше аромата на парфюмираната хартия. Тъкмо когато съжали, че е отишла твърде далеч, той грабна писмата и ги остави на писалището.

— Мисля, че сте права, мис Уикършъм. Аз съм сляп и не мога да чета тези писма, нали така? Защо не ги вземете вие?

Саманта се отдръпна като опарена.

— Аз? Защо, за бога? Какво да правя с тях?

Гейбриъл стана и се изправи плътно пред нея.

— Какво ме е грижа? Хвърлете ги на боклука или ги изгорете в камината, ако искате. Моето желание е просто да ги махнете от очите ми — заключи той с измъчена усмивка.

Облечена в избелялата си памучна нощница, Саманта седеше на ръба на леглото си и се взираше в снопчето писма в ръката си. Нощното небе зад прозореца ѝ беше черно като катран. Дъждът трополеше по прозорците, сякаш вятърът го тласкаше да накаже всички онези, които са успели да се приютят на сухо. Въпреки че в камината гореше буен огън, тя трепереше от студ.

Пръстите ѝ нервно играеха с копринената панделка, която стягаше писмата. Гейбриъл ѝ ги бе поверил, за да ги унищожи. Не биваше да нарушава обещанието си.

Втренчи поглед в най-горното писмо и решително дръпна панделката. Писмата се разсипаха в скута ѝ. Тя свали очилата си и разтвори с треперещи ръце първото, което ѝ попадна пред очите. Ленената хартия беше изписана с прави редове, красиво извити букви оформяха красиви думи. Писмото носеше датата 20 септември 1804 година, почти една година преди Трафалгар. Почеркът е елегантен, но дамата прекалява с наклоненото писане, каза си злобно Саманта.

Скъпи мой лорд Феърчайлд,

В последното си доста дръзко послание вие твърдите, че ме обичате заради „пълните“ ми устни и заради „замъглените сини очи“. Въпреки това съм принудена да ви попитам: „Ще ме обичате ли и когато тези устни вече няма да са пълни, а ще се сбръчкат от старост? Ще ме обичате ли и когато синьото на очите ми ще избледнее?“ За привързаността си към вас няма да говоря, тя ще остане неизменна.

Чувам ви как се смеете, докато крачите по коридорите на градския си дом и давате нареждания на персонала с присъщата ви арогантност, която едновременно ме възхищава и отвращава. Несъмнено отново ще пропилиете вечерта в писане на остроумен отговор, който да ме обезоръжи и да замае сетивата ми.

Носете това писмо в сърцето си, милорд, защото вие сте винаги в моето.

Вашата Сесили Марч

Сесили не бе устояла на изкушението да напише цялото си име под писмото, което заедно с извивките на почерка ясно издаваше младостта ѝ. Саманта смачка писмото в шепа. Не изпитваше съчувствие към момичето, само презрение към малката глупачка. Шеговитите ѝ обещания бяха платени с висока цена. Тя не беше по-добра от благородните дами от средновековието, които даваха на обожавания ги рицар копринена кърпичка като любовен залог и го пращаха на сигурна смърт.

Саманта събра писмата, стана и отиде до камината. Изпитваше огромно желание да ги превърне в пепел, както заслужаваха, да направи така, сякаш онова повърхностно, самонадеяно момиче никога не е съществувало. Но когато понечи да ги хвърли в пламъците, нещо я възпря.

Припомни си дългите месеци, през които Гейбриъл ги беше съхранявал, ревността, с която ги пазеше от любопитни погледи, безпомощната жажда по лицето му, докато вдишваше аромата им. Унищожаването на писмата щеше да намали жертвата, която бе принесъл той, за да спечели сърцето на авторката им.

Тя се обърна и обходи с поглед тясната стаичка. След злополуката с Гейбриъл не беше разопаковала изцяло сандъка си, предпочиташе да вади нещата, които ѝ бяха необходими, вместо да ги подрежда наново в огромния шкаф в ъгъла. Коленичи пред обшития с кожа сандък и отново завърза писмата с панделката. Стегна здраво възела и ги пъкна в сандъка, най-отдолу, така че никой да не може да ги намери случайно.

8

*Любима моя Сесили,
Безкрайно трудно ми е да повярвам, че
майка ви е започнала да нарича баща ви на малко
име едва след като му е родила пет деца...*

Когато на следващата сутрин Саманта влезе в спалнята на Гейбриъл, работодателят ѝ седеше пред тоалетната масичка с бръснач в ръка.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Не, милорд! Не го правете! Днес със сигурност ще ви позволя да станете от леглото! Обещавам!

Гейбриъл се обърна към звука на гласа ѝ, но не остави бръснача.

— Знаете ли кое е най-голямото предимство на слепеца? — попита той и ѝ намигна. — Че няма нужда от огледало, когато се бръсне.

Наистина нямаше нужда от огледало, но блестящата повърхност над тоалетната масичка отразяваше всяка подробност от лицето му. Както обикновено, не си беше направил труда да закопчее копчетата на ризата си. Ленът с цвят на слонова кост разкриваше голяма част от широката, сякаш посипана със златен прах мъжка гръд и началото на мускулестия корем.

Саманта прекоси решително помещението и сложи малката си ръка върху големите му пръсти, за да му попречи отново да вдигне острието към гърлото си.

— Дайте ми го веднага, преди да сте си разпорили гърлото. За пореден път.

Той отказа да го пусне.

— Мога ли да съм сигурен, че вие няма да свършите тази работа вместо мен?

— Ако ви скъся с една глава, баща ви няма да ми даде заплатата.

— Или ще я удвои.

Тя дръпна по-силно и накрая Гейбриъл се предаде.

Саманта намери четка, разби на пяна ухаещия на хвойна сапун за бръснене и намаза бузите и брадичката му, като внимаваше да не намокри превръзката. Под опитната ѝ ръка острието се плъзгаше без усилия по тридневната брада и скоро освободи енергичната брадичка. Кожата му беше гладка и твърда, съвсем различна от нейната. За да стигне до ухото му, тя се принуди да се наведе над него и гърдите ѝ докоснаха рамото му.

— Откъде се взе този внезапен интерес към приличен външен вид? — попита тя, стараяйки се гласът ѝ да звучи шеговито и да прикрие внезапното ѝ задъхване. — Сигурно тайно храните желанието да станете нов Бю Бромел, най-известният лондонски денди?

— Бекуит има новини от баща ми. Лекарите са се върнали от континента. Днес следобед ще дойдат тук.

Изразителното му лице остана неподвижно. За да му помогне да скрие надеждата и мъчителния страх, Саманта взе кърпата и изтри остатъците от сапун по лицето му.

— Ако не можете да ги подкупите с красивата си външност, опитайте да ги спечелите с гостоприемство и учтиви маниери, както направихте с мен.

— Дайте ми тази кърпа! — изсъска Гейбриъл, когато усети болка около устата. — Какво правите? Да не искате да ме удушите?

Точно в момента, когато тя се наведе, той посегна към лицето си. Вместо да уловят кърпата, пръстите му се склучиха около меката ѝ гърда.

Като чу слисаното изохкване на Саманта, Гейбриъл се вцепени. Ала парещата горещина, която премина от сърцето към слабините му, го изтръгна бързо от вцепенението. Макар да не го смяташе за възможно, той усети как бузите му пламнаха от смущение. Сякаш беше ученик!

Беше милвал доста по-пищни гърди, но нито една, която да пасва така съвършено в ръката му. Пръстите му обхванаха меката ѝ пълнота, сякаш бяха създадени за това. Макар че не посмя да размърда пръсти, той усети през тънкия плат на роклята как зърното се втвърди под докосването му.

— О, господи! — пошепна с треперещ глас той. — Това май не е кърпата!

Саманта преглътна шумно и дрезгавият ѝ глас прозвуча съвсем близо до ухото му.

— Не, милорд. Боя се, че не.

Нямаха представа колко време са останали така, докато не влезе Бекуит.

— Не бях сигурен коя ще искате да облечете, милорд — изрече той с приглушен глас — Гейбриъл предположи, че е заради купчината ризи, която носеше. — Затова накарах Мег да изпере всички.

Докато икономът вървеше с твърди крачки към гардеробната, Саманта и Гейбриъл отскочиха един от друг, сякаш ги бяха заварили да вършат нещо неприлично.

— Много добре, Бекуит — отвърна Гейбриъл и скочи, при което нещо падна със звън на пода.

Би дал десет години от живота си, ако можеше да види лицето на болногледачката си в този миг. Дали най-сетне беше успял да разруши железното ѝ самообладание? Дали мекичките ѝ бузки бяха зачервени? Ако да, дали това беше от смущение или от желание?

Чу как тя се запъти към вратата.

— Моля да ме извините, милорд; но трябва да се погрижа за няколко неща... долу, в кухнята... затова ще ви оставя да се съблечете... исках да кажа, да се облечете... сам. — Чу се глух удар, сякаш някой се блъсна в рамката на вратата, последван от задавено охкане. Вратата се отвори и затвори.

Точно тогава Бекуит излезе от гардеробната.

— Много странно, милорд — отбеляза достойният иконом.

— Какво е странно?

— Знаете ли, милорд, никога не съм виждал мис Уикършъм толкова развълнувана. Лицето ѝ беше огненочервено. Да не би да се разболява от треска?

— Надявам се, че не — отговори Гейбриъл мрачно. — Знаете, че прекарвам по-голямата част от деня си с нея. Нищо чудно да се заразя от болестта ѝ.

Безобидна заблуда.

Това е всичко. Саманта си повтаряше двете думи, докато крачеше напред-назад във фоайето и чакаше Гейбриъл да слезе. Лекарите бяха пристигнали от Лондон преди повече от час и вече го очакваха в библиотеката. От поведението им, от учтивите кимвания и неразгадаемите лица не можеше да се заключи какви вести носеха.

Безобидна заблуда, повтори отново тя и изведнъж спря, защото за малко щеше да се блъсне в едно напълно невинно стайно растение. Но в начина, по който пулсът и дишането ѝ се бяха ускорили под докосването на Гейбриъл, нямаше нищо безобидно. Не беше безобидно и напрежението, което изведнъж възникна между двамата — въздухът в къщата беше зареден с енергия като преди лятна буря.

Саманта чу зад себе си стъпки и се обърна. Гейбриъл слизаше по стълбата, сложил ръка върху блестящия махагонов парапет. Ако не знаеше, че е сляп, никога не би си го помислила. Стъпките му бяха уверени, главата високо вдигната. Бекуит го следваше с горда усмивка.

Сърцето ѝ се преобърна. Бушуващият дивак, който я посрещна във Феърчайлд Парк, беше отстъпил място на зрял, преживял и препатил близък на мъжа от портрета. Стегнатият черен панталон и строго скроеният жакет подчертаваха снежната белота на ризата, шалчето и маншетите. Буйните златнокафяви къдрици бяха стегнати на тила с кадифена панделка. Ако не беше червеният белег на лявата буза, щеше да прилича на изискан провинциален благородник, слязъл да поздрави своята дама.

Странно, но белегът само подчертаваше мъжката му красота, придаваше ѝ дълбочина. Предишната му красота беше повърхностна, докато сега...

Саманта чу зад себе си изненадан шепот и се обърна. Тя не беше единствената, дошла да се възхити на това превъплъщение. Десетина слуги надничаха иззад завесите и от алковите и зяпаха смаяно своя господар. Филип дори се бе надвесил от парапета на галерията, а Питър го държеше здраво, за да не загуби равновесие и да падне на главата на Гейбриъл.

Без да знае как е стигнала дотам, Саманта застана пред него на последното стъпало.

Той моментално усети присъствието ѝ, спря точно на една крачка пред нея и направи елегантен поклон.

— Добър ден, мис Уикършъм. Надявам се, че одобрявате външността ми.

— Вие сте роден джентълмен. Бю Бромел щеше да побледнее от завист, ако можеше да ви види. — Саманта протегна ръка и поправи гънките на шалчето му, преди да осъзнае колко интимен беше този жест. Бързо оттегли ръката си. Това не беше нейна задача. Нямаше право да го докосва по този начин. Отстъпи крачка назад и заяви сковано: — Гостите ви пристигнаха, милорд. Очакват ви в библиотеката.

Гейбриъл се извърна настрана и по лицето му премина сянка на несигурност. Бекуит го прихвана за лакътя и го поведе към библиотеката.

Изведнъж Саманта изпита чувството, че той е безкрайно самотен, докато крачи така към неизвестното и единствената му пътеводна светлина е надеждата. Понечи да тръгне след него, но Бекуит я задържа — меко, но непоколебимо.

— Колкото и страшни да изглеждат, мис Уикършъм — обясни шепнешком той, когато Гейбриъл влезе в библиотеката, — има пътища, които един мъж трябва да извърви сам.

Часовете се точеха мъчително бавно. Месинговите стрелки на часовника над стълбището сякаш бяха престанали да се движат. Минутите се удължаваха в часове, а часовете — в дни.

Всеки път, когато си намираще някакъв претекст да мине през фойето, Саманта заварваше там поне десетина прислужници. Когато отиде в кухнята да си вземе чаша мляко, тя завари там Елси и Хана, които лъскаха парапета на стълбището, сякаш животът им зависеше от това, докато Мили се беше покачила на една стълба и чистеше кристалния полилей частичка по частичка. Когато отнесе празната чаша в кухнята, едва не се сблъска с Филип и Питър, които се плъзгаха на колене по мраморния под. Слугите криеха надеждите си за Гейбриъл също така грижливо, както той криеше от тях своята надежда. Макар че всички час по час обръщаха глави към вратата на библиотеката и се опитваха да доловят нещо от разговора вътре, през дебелия махагонови врати не проникваше никакъв шум.

Късно следобед във фоайето не остана нито една прашинка. Мраморният под блестеше, огледално гладък от грижливото полиране, и червенобузата, набита перачка Мег се подхлъзна и едва не си счупи главата. Тя минаваше толкова често към кухнята и обратно, натоварена с кошове пране, та Саманта не можа да се отърве от подозрението, че тайно е измъкнала от шкафовете чисто бельо, за да има с какво да се занимава.

Когато слезе отново във фоайето, уж за да върне една книга в кабинета, се появи лично мисис Филпот. Бетси беше почистила облицовката на стената така основно, че под позлатата ясно се виждаха жилките на дъбовата дървесина.

— Какво правиш, за Бога? — попита остро икономката и Саманта се стресна. Но вместо да укори момичето за грешката му, мисис Филпот изтръгна парцала от ръката му и собственоръчно затърка в обратната посока. — Винаги се лъска по линията на жилките, не обратно.

Саманта не пропусна да отбележи, че докато лъскаше, мисис Филпот многократно долепи ухо до вратата към библиотеката.

Когато слънцето залезе, болногледачката и прислужниците вече бяха престанали да се преструват, че работят. Саманта седеше на най-долното стъпало, опряла брадичка върху ръцете си, слугите бяха насядали по пейките и по другите стъпала. Някои дремеха, но повечето седяха в напрегнато очакване, пукаха с пръсти и тихо си шепнеха.

Когато вратите най-сетне се разтвориха без предупреждение, всички скочиха. Шестима облечени в черно мъже излязоха и тихо затвориха вратата зад себе си.

Саманта се надигна и се вгледа в сериозните им лица. Макар че повечето се опитаха да избегнат търсеция ѝ поглед, най-дребният, слабичък мъж с любезни сини очи и късо подрязани бакенбарди, я погледна открито в лицето и мрачно поклати глава.

— Толкова съжалявам — прошепна той.

Саманта се отпусна отново на стъпалото с чувството, че някой е стиснал сърцето ѝ в юмрук и е изстискал всичката кръв. Досега не знаеше колко голяма е била надеждата ѝ.

Сякаш от нищото изникна покрусеният Бекуит, за да придружи лекарите до изхода. Саманта се изправи с мъка и втренчи поглед в непроницаемия махагон на вратата към библиотеката.

Мисис Филпот се вкопчи с безкръвни пръсти в дървеното топче на най-долния стълб на парапета. Всяка надежда и енергия я бяха напуснали и на тяхно място личеше трогателна несигурност.

— Сигурно е много гладен. Дали да не му занеса...

— Недейте — отговори твърдо Саманта, припомнила си предупреждението на Бекуит. Щом има пътища, които мъжът трябва да извърви сам, ние сме длъжни да стоим настрана, каза си тя. — Не бива. Той сам ще ни повика, когато е готов.

Когато слънцето залезе и премина във вечерен здрач, а после и в кадифената чернота на пролетната нощ, Саманта започна да съжaliaва за великодушието си. Минутите, които се влачеха като охлюви, докато лекарите преглеждаха Гейбриъл, сега летяха с крила от черна кожа. Един след друг слугите ставаха и се разотиваха по стаите си, неспособни да понасят повече оглушителната тишина в библиотеката. Макар че никой от тях не го признаваше, всички предпочитаха да чуят трясък от разбито стъкло, придружен от грозни проклетия.

Саманта беше последната, която се оттегли. Предаде се едва след като смъртнобледият Бекуит ѝ пожела лека нощ. Само след минута беше в спалнята си, навлече нощницата и сплете косата си, но не можа да понесе мисълта, че ще се сгуши в удобното си легло с бяло лакирани табли, докато Гейбриъл е затворен сам в библиотеката.

Докато ходеше напред-назад, гневът ѝ растеше. Бащата на Гейбриъл сигурно е знаел каква ще е присъдата. Защо не беше придружил лекарите? Присъствието му щеше да смекчи смъртоносния удар, който бяха дошли да нанесат.

Ами майката на Гейбриъл? Къде беше тя? Нейното равнодушие беше непростимо. Колко ли жестокосърдечна беше тази жена, та бе оставила сина си под грижите на прислужници и непознати!

Саманта спря пред сандъка в ъгъла, където беше скрила писмата на бившата годеница. Дали в някое тайно ъгълче на сърцето си Гейбриъл не беше хранил надеждата, че щом си възвърне зрението, ще си върне и изгубената любов? Дали сега тъгуваше и за загубата на тази мечта?

Часовникът във фоайето удари кръгъл час. Саманта се облегна на вратата и преброи ударите. Дванайсет.

Ами ако Бекуит се беше излъгал? Ами ако някои пътища бяха толкова тъмни и опасни, че не можеха да се извървят без подкрепяща ръка? Даже да беше ръката на непознатата жена.

Тя грабна с трепереци пръсти металния свещник и се измъкна безшумно от стаята. Беше вече на половината път, когато се сети, че е забравила очилата. Свещта хвърляше призрачни сенки по стените, докато бавно прекоси фоайето. Тишината беше по-потискаща от мрака. Това не беше мирното дишане на спяща къща, а потискащата тишина на дом, застинал в напрегнато очакване. Потискаше я не толкова липсата на шумове, колкото властното присъствие на страха.

Вратата към библиотеката беше все така затворена. Саманта сложи ръка на бравата, очаквайки да я намери заключена. Ала вратата се отвори, без дори да изскърца.

Изведнъж я връхлетя истински потоп от полуоформени впечатления: догарящият огън в камината, който въпреки това пращеше бодро; празната чаша до почти празната бутилка шотландско уиски в ъгъла на писалището; документите, разпръснати по пода, сякаш някой ги бе помел от масата в пристъп на гняв.

В крайна сметка всички тези впечатления бяха заличени от гледката на Гейбриъл, който повече лежеше, отколкото седеше на стола зад писалището с пистолет в ръка.

9

*Скъпа моя Сесили,
Съмнявам се, че ще ми трябва цяло
десетилетие, за да изтръгна името си от
сладките ти устни. Десет минути насаме с теб
под лунната светлина ще са достатъчни...*

— Хвалех се пред приятелите си, че съм способен да заредя пистолета със затворени очи. Предполагам, че съм бил прав — произнесе провлечено Гейбриъл, докато изсипваше барут в дулото на оръжието от кожената торбичка. Макар че в бутилката до лакътя му бяха останали не повече от три пръста уиски, ръката му беше толкова спокойна, че не разсипа и пращинка барут.

Докато той натъпкваше заряда с тънка желязна пръчка, Саманта наблюдаваше като прикована движенията на ръцете му и се възхищаваше на грацията, сръчността и пестеливите им движения. Неволно си представи как ще се усещат върху кожата на жена и се разтрепери. Тази жена можеше да е тя.

За да се отърси от магията, тя направи няколко енергични крачки към писалището.

— Не ми се иска да говоря за това, милорд, но не смятате ли, че в ръката на сляп човек пистолетът е опасна играчка?

— Точно там е проблемът, нали? — Той се облегна назад и палецът му се плъзна почти нежно по спусъка на зареденото оръжие.

Въпреки небрежната поза Саманта усещаше напрежението му съвсем ясно. Вече не приличаше на свършения джентълмен от преди няколко часа. Жакетът беше небрежно хвърлен върху един бюст наблизо, шалчето висеше развързано на силната му шия. Няколко кичура златнокафява коса се бяха изплъзнали от опашката на тила. Невиждащите очи блестяха трескаво.

— Предполагам, че новините, които чухте, не са ви харесали — рече Саманта и седна предпазливо на най-близкия стол.

Той извърна глава, сякаш следеше движенията ѝ, и насочи дулото на пистолета в противоположната посока.

— Можете да го кажете и по-просто: Не е това, на което се надявах.

Тя се постара следващите ѝ думи да прозвучат безгрижно.

— Когато човек получи лоши вести, по-добре е да застреля приносителя, отколкото себе си.

— Имам на разположение само един куршум. Беше ми трудно да реша кой от господата медици го заслужава най-много.

— Никаква ли надежда не ви оставиха?

Гейбриъл поклати глава.

— Нито трошица. Всъщност не. Един от тях — мисля, че се казваше доктор Джили, — издрънка нещо в смисъл, че след силен удар понякога зад очите се събирала кръв. В Германия се натъкнали на случай, при който зрението се върнало, защото кръвта се разнесла. Но колегите му го наругаха и той призна, че не знае нито един случай на излекуване след шест месеца слепота.

Саманта беше твърдо убедена, че доктор Джили е мъжът с добрите очи, който бе изразил съчувствията си.

— Толкова съжалявам — произнесе тихо тя.

Думите, които последваха, бяха толкова сурови, че я сковаха.

— Не ми трябва вашето съжаление, мис Уикършъм.

Въпреки това намери сили да му отговори, както заслужаваше.

— Знам, че не ви трябва. Вие самият се съжалявате предостатъчно.

За момент устните му потрепнаха, сякаш щеше да се усмихне. Ръката му се протегна и предпазливо остави пистолета на кожената подложка за писане. Саманта го погледна с копнеж, но не посмя да го вземе. Макар и полупиян, макар и сляп, рефлексите му бяха двойно по-бързи от нейните.

Гейбриъл намери опипом бутилката с уиски, изля остатъка в чашата си и я вдигна в подигравателен тост.

— Пия за съдбата, изменчивата госпожа, чието чувство за справедливост не е по-силно от чувството ѝ за хумор.

— Справедливост ли? — повтори смаяно Саманта. — Нима мислите, че си заслужавате загубата на зрението? Защо? Защото сте герой?

Гейбриъл остави чашата толкова рязко, че уискито пръсна над ръба.

— Не съм герой, по дяволите!

— О, разбира се, че сте!

Саманта изброи с лекота всички фактори, довели до раняването му — по-точно онова, което беше прочела в „Таймс“ и „Газет“, където събитията бяха описани подробно.

— Пръв сте забелязали стрелеца на голямата мачта на „Редут“. Когато той се прицелил в Нелсън, сте го предупредили с вик и сте се затичали към него, без да мислите за собствената си сигурност.

— Но не се справих, нали? — Гейбриъл вдигна чашата до устните си и я изпразни на един дъх. — Той също не се отърва.

— Само защото ви е улучил шрапнел и сте паднали, преди да стигнете до него.

Гейбриъл помълча малко и попита тихо:

— Знаете ли кое беше последното, което видях, когато вече лежах на палубата и се задушавах от миризмата на собствената си кръв? Видях как куршумът се заби в рамото на генерала. Видях учуденото му изражение. После лицето му се разкриви от болка и той рухна на дъските. Тогава всичко стана червено... и накрая черно.

— Не вие сте натиснали спусъка. Не вие сте го убили. — Саманта се приведе напред и продължи настойчиво — Вие спечелихте битката. Смелостта на Нелсън и жертвата на хора като вас донесоха победата над французите. Те се опитваха да завладеят нашата страна, но вие им дадохте да разберат кой е истинският господар на моретата и ще бъде вечно.

— Тогава може би трябва да благодаря на бога, че ми е позволил да принеса такава жертва. Само си помислете какъв късмет имаше Нелсън. Вече бе пожелвал за краля и родината едно око и една ръка, но трябваше да даде и живота си. — Гейбриъл се изсмя безрадостно и отметна глава назад. Изведнъж заприлича толкова силно на мъжа от портрета, че сърцето на Саманта спря да бие. — Вие ме учудвате, мис Уикършъм! Кой би помислил, че в слабичките ви гърди бие сърце на романтичка?

Тя прехапа устни, защото се изкуши да му напомни, че тази сутрин не бе определил гърдите ѝ като „слабички“, когато ги докосна.

— Не смейте да ме обвинявате в сантименталност! Аз не крия стари любовни писма в чекмеджето на писалището си, нали?

— Туш — промърмори той и смехът му угасна. Пръстите му отново се склупчиха около пистолета, минаха по контурите му с нежността на любовник. Когато отново заговори, в гласа му нямаше и следа от подигравка. — И какво, според вас, трябва да направя? Знаете не по-зле от мен, че в нашето общество няма място за слепци. Те или просят по улиците, или ги затварят в лудницата. За семейството си ще бъда само тежък товар и обект на съчувствие. Както и за всички други, имали нещастieto да ме обикнат.

Саманта се облегна назад, обзета от ледено спокойствие.

— Тогава защо просто не се застреляте и веднъж завинаги не сложите край? Щом свършите, ще повикам мисис Филпот да избърше кръвта.

Лицето на Гейбриъл стана пепелносиво, пръстите му стиснаха по-здраво смъртоносното оръжие.

— Хайде, стреляйте — подкани го тя и продължи с твърд глас: — Но мога да ви уверя, че единственият, който ви съжалява, сте самият вие. Някои мъже още не са се върнали от войната, други никога няма да се върнат. Стотици и хиляди загубиха ръце и крака. Сега лежат по улиците и просят, униформите и гордостта им са на парцали. Подиграват им се, ритат ги и единствената надежда, която им остава, е някой минувач да прояви християнска любов към ближния и да им подхвърли едно пени. През това време вие седите тук и се цупите, заобиколен от лукс, обкръжен от слуги, които бързат да изпълнят всяко ваше желание и ви обожават, сякаш сте кралят-слънце. — Саманта стана, благодарна, че той не можеше да види сълзите, които капеха от очите ѝ. — Прав сте, милорд. Онези мъже са герои, не вие. Вие сте само един жалък страхливец, който се страхува да умре, но още повече се страхува да живее!

В този момент той можеше да вдигне пистолета и да я простреля. Тя го очакваше, но изобщо не си представи, че той ще стане и ще заобиколи писалището. Макар че крачките му бяха сигурни като ръцете, изпитият алкохол придаваше на движенията му скованост и дори леност. Тя беше повярвала, че тигърът, който я бе посрещнал във

Феърчайлд Парк, вече не съществува, но сега ѝ стана ясно, че през цялото време е дебнал зад тежките ресници, които закриваха очите му — дебнал е и е чакал да дойде моментът, когато отново ще се нахвърли върху плячката.

Той посегна към нея и ноздрите му потрепераха. Саманта можеше да му избяга лесно, но нещо в лицето му я прикова на място. Той я сграбчи грубо за раменете и я обърна към себе си.

— Вие не сте съвсем искрена с мен, нали, скъпа мис Уикършъм? — От уплаха сърцето ѝ спря, но той продължи: — Не сте избрали тази професия поради християнското си съчувствие към ближния. Загубили сте някого във войната, нали? Кой е той? Баща ви? Или брат ви? — Когато сведе глава, топлият дъх на уиски опари лицето ѝ и тя изведнъж се почувства пияна и свободна като него. — Или може би любимият ви? — Думата излезе от устата му едновременно подигравателна и нежна.

— Ще ви кажа само, че вие не сте единственият, който трябва да плаща за греховете си.

— Какво знае за греха една мухлясала пазителка на добродетелта като вас?

— Повече, отколкото подозирате — пошепна тя и извърна лице.

Носът му докосна меката ѝ буза и тя не можа да каже дали това беше по невнимание или нарочно. Без дебелите рамки на очилата се чувстваше ужасно ранима.

— Искате да ме убедите да продължа да живея, но не ми казвате защо трябва да го направя. — Той я раздруса леко и хватката беше груба като гласа му. — Можете ли, мис Уикършъм? Можете ли да ми кажете поне една причина, поради която трябва да продължа да живея?

Саманта не знаеше дали е в състояние да го направи. Ала когато обърна глава да отговори, устата ѝ се удари в неговата. В следващия миг той вече я целуваше, притискаше устните си в нейните, милваше я с езика си, докато тя отвори своята уста с дрезгав звук — наполовина стон, наполовина изохване. Решен да приеме капитулацията си, той я привлече към себе си. Устата му имаше вкус на уиски, на желание и опасност.

Очите ѝ се затвориха бавно. По-добре да е сляпа като него. В примамливия мрак усещаше само ръцете, които я държаха, само горещината на устата му. Чуваше само дрезгавата мелодия на

стоновете му, които замайваха сетивата ѝ. Когато горещият му език се втурна в меките дълбини на устата ѝ, ударите на сърцето ѝ се ускориха, кръвта зашумя силно в ушите ѝ и заглуши повика на разума. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, притиснаха я към тялото му, докато гърдите ѝ се опряха в коравата му гръд. Тя обгърна раменете му и се опита да отговори на отчаяната атака на устата му.

Как да го спаси, като не можеше да спаси сама себе си?

Усети как се плъзна с него в мрака, готова да се откаже от волята си и да продаде душата си. Той твърдеше, че желае смъртта, но между тях бушуваше живот. Живот имаше в прастария танц на езиците им. Живот в неустойимото теглене в долната част на тялото ѝ и в сладостната болка между бедрата. Живот, който се притискаше и пулсираше до избелялата памучна нощница.

— Велики боже! — прошепна той и се отдели от нея. Лишена от опората си, Саманта нямаше друг изход, освен да се хване с две ръце за писалището зад себе си, за да не падне. Когато отвори очи, с мъка потисна порива да ги засенчи с ръка. След като Гейбриъл я бе лишил от скъпоценната сянка на целувката си, дори бледото сияние на огъня я заслепяваше.

Дишайки тежко, тя се обърна и проследи замаяно как Гейбриъл се движи опипом покрай писалището. Ръцете му вече не бяха спокойни. Преобърна една мастилница и хвърли ножчето за отваряне на писма на пода, докато най-сетне намери пистолета. Когато вдигна оръжието с решително изражение, което никога не беше виждала на лицето му, тя изплака задавено, но викът заседна в гърлото ѝ.

Той протегна ръка през писалището, вдигна ръката ѝ и склучи пръстите ѝ около дръжката на пистолета.

— Вървете си — заповяда той през здраво стиснати зъби и силните му пръсти отново натиснаха нейните върху дръжката на оръжието. Когато тя се поколеба, той я бутна в посока към вратата и заповяда с груб глас: — Вървете си, казах! Оставете ме сам!

С последен стъписан поглед през рамо Саманта стисна до болка смъртоносното оръжие и избяга от библиотеката.

10

*Моя най-скъпа Сесили,
Решихте ли най-после коя от моите
добродетели ви привлича най-силно — моята
плахост или моята скромност...*

Приглушен тропот изтръгна Саманта от тъмните обятия на съня и тя се надигна в леглото. Дали пък не бе чула изстрел?

— Мис Уикършъм! Будна ли сте?

Когато Бекуит почука отново, тя сложи ръка върху лудо биещото си сърце. Хвърли бърз поглед към сандъка в ъгъла и си спомни, че пистолетът на Гейбриъл беше скрит най-отдолу, до вързопчето с писмата.

Отметна завивката, стана от леглото и намести очилата пред уморените си очи. След като Гейбриъл я изгони, тя се сви в леглото си, убедена, че е извършила непростима грешка, като го е оставила сам в това състояние. Едва на разсъмване потъна в неспокоен сън, жертва на огромното изтощение.

Наметна набързо халата си и откряна вратата на спалнята. Бекуит очевидно също беше прекарал неспокойна нощ, ала зачервените му, подути очи блестяха весело.

— Простете, че смутих съня ви, мис Уикършъм, но господарят желае да ви види в библиотеката. Разбира се, ако нямате нищо против.

Саманта скептично вдигна вежди. Какво значи дали имаше нещо против или не — досега Гейбриъл изобщо не се интересуваше от желанията ѝ.

— Разбира се, че ще отида, Бекуит. Кажете му, че след малко ще слеза.

Тя се изми и се облече с повече грижливост от обикновено. За съжаление в оскъдния ѝ гардероб имаше предимно черни и кафяви дрехи. Най-сетне се задоволи с дневна рокля от наситеносиньо кадифе

с висока талия. Както винаги, стегна косите си на кок на тила, но си позволи подходяща по цвят кадифена панделка. Едва когато забеляза как оглежда отражението си в малкото огледало на тоалетната масичка и навива на масури къдричките, които ограждаха лицето ѝ, разбра, че се държи глупаво. Гейбриъл изобщо нямаше да види резултата от усилията ѝ.

Клатейки глава, тя забърза към вратата, но само след пет секунди се върна в стаята си и се напръска с парфюм зад ушите и във вдлъбнатинката на шията си.

Слезе на долния етаж и спря колебливо пред вратата на библиотеката, усещайки в корема си странно пърхане. Трябваше ѝ цяла минута, за да разпознае непознатото чувство като плахост. Това е смешно, каза си сърдито тя. Двамата с Гейбриъл се бяха целунали, докато той беше пиян, нищо повече. Това в никакъв случай не означаваше, че всеки път, когато гледа устата му, ще си представя как отново я целува — властния начин, по който устните му притискаха нейните, горещината на търсеция му език...

Часовникът на стълбището удари кръгъл час и я изтръгна от мечтанията. Тя приглади полата си и почука силно на вратата.

— Влез!

Саманта изпълни кратката заповед, отвори вратата и намери Гейбриъл да седи зад писалището, точно както през нощта. Този път обаче никъде не се виждаше празна чаша или бутилка с уиски. За щастие липсваше и смъртоносно оръжие. Пред него беше само ножчето за отваряне на писма.

— Добро утро, милорд — поздрави чинно Саманта и затвори вратата зад себе си. — Много се радвам да видя, че все още сте между живите.

Гейбриъл разтърка челото си.

— Бог ми е свидетел, че бих искал да не съм. Така поне нямаше да усещам това дяволско бучене в главата си.

Огледът ѝ показа, че случилото се през нощта не беше минало безследно покрай него. Макар да се бе преоблякъл, бузите му бяха покрити със златисти косъмчета. Кожата около белега беше опъната и бледа, сенките под очите изглеждаха по-дълбоки от обикновено.

Лаконичната небрежност от снощи беше изчезнала. Вместо нея личеше скованост, която почиваше не толкова на церемониалност,

колкото на крайно неприятните последствия от нощта, които го измъчваха при всяко движение на главата.

— Седнете, моля. — След като Саманта се отзова на поканата, той продължи: — Съжалявам, че ви повиках толкова рано. Ясно ми е, че ви попречих да си съберете багажа.

Учудена, Саманта отвори уста да възрази, но той не ѝ позволи да го стори. Продължи да говори, докато пръстите му си играеха с месинговата дръжка на ножчето за писма.

— Не мога да ви обвиня, че искате да си отидете. Поведението ми миналата нощ беше непростимо. Много ми се иска да го припиша на алкохола, но се боя, че вината е повече на лошото ми настроение и на осъдителната липса на трезва оценка. Вие може би мислите друго, но аз искам да ви уверя, че нямам навика да натрапвам вниманието си на жените от персонала.

Саманта усети болезнено пробождане в сърцето. Беше забравила, че за него тя е само част от персонала. Нищо повече.

— Сигурен ли сте, милорд? Един ден мисис Филпот ми разказа какво сте направили с някакво младо слугинче на задната стълба...

Гейбриъл се обърна рязко към нея и вирна брадичка.

— За бога, тогава едва бях навършил четиринайсет години! И ако си спомням добре, не аз, а Мюзет... — Той млъкна изведнъж, разбрал, че тя нарочно го провокира.

— Не е нужно да имате угризения на съвестта, милорд — увери го тя и намести очилата си. — Аз не съм жадна за любов стара мома, която си въобразява, че всеки мъж иска да я прелъсти, нито съм болна от любов дебютантка, която припада след първата открадната целувка.

Лицето на Гейбриъл се вкамени, но той не каза нищо.

— Що се отнася до мен — продължи Саманта с лекота, каквато не изпитваше, — ще се постарая да се държа така, сякаш онази малка недискретност снощи не се е случила. Най-добре е и вие да я забравите. А сега ви моля да ме извините — заключи тя и стана от стола. — Ако това не е било повод да ме уволните, чакат ме много задължения.

— Искам да останете — изрече рязко той.

— Какво казахте?

— Искам да останете — повтори той. — Нали твърдите, че сте била гувернантка? Е, добре, имам нужда от учителка.

— И на какво ще ви уча, милорд? Макар че маниерите ви не са особено добри, разбира се, доколкото аз мога да преценя, не вярвам да имате проблеми със смятането иди с правописа.

— Искам да ме научите как да живея при така създадите се обстоятелства. — Той вдигна двете си ръце към тавана и Саманта видя съвсем ясно как пръстите трепереха. — Искам да ме научите какво означава да живея като слепец.

Саманта падна тежко на стола си. Гейбриъл Феърчайлд не беше от мъжете, които молеха. Въпреки това тази сутрин беше забравил гордостта и бе разголил душата си пред нея. Мина доста време, преди да си възвърне дар слово.

Изтълкувал колебанието ѝ като скептичност, той продължи:

— Не мога да обещаая, че ще бъда търпелив и добродушен ученик, но ще положа всички усилия, за да успея. — Стисна ръце в юмруци и изрече през зъби: — Като се има предвид досегашното ми поведение, разбирам, че нямам право да ви моля за каквото и да било, но...

— Ще го направя — прекъсна го тихо тя.

— Наистина ли?

— Да. Но ви предупреждавам, че ще бъда много строга учителка. Ако не ме слушате, ще ви се карам.

На устните му заигра усмивка.

— А ще ме биете ли с пръчка?

— Само когато сте безсрамен. — Саманта отново се изправи. — А сега ви моля да ме извините. Трябва да се подготвя за уроците ни.

Вече беше почти на вратата, когато Гейбриъл каза още нещо.

— За миналата нощ...

Тя се обърна бързо, благодарна, че той не можеше да види искрите на надежда в очите ѝ.

— Да?

В сериозното му лице нямаше и следа от подигравка.

— Обещавам ви, че подобно достойно за съжаление поведение никога няма да се повтори.

Макар да имаше чувството, че в стомаха ѝ е заседнала желязна топка, Саманта намери сили да му отговори развеселено:

— Много добре, милорд. Значи мисис Филпот и всички други лица от женски пол в къщата вече ще спят по-спокойно.

След обяда Саманта помоли Гейбриъл да се яви при нея. Нарочно избра за първия им урок слънчевия приеман салон, защото беше на мнение, че просторното помещение е най-подходящо за плановете ѝ. Сияещият Бекуит доведе Гейбриъл в салона и се оттегли с многобройни поклони. Преди да затвори вратата, той погледна Саманта и тя беше готова да се закълне, че ѝ е намигнал. Естествено, ако го попиташе, той щеше да го оспори и да обясни, че в околото му е попаднала прашинка.

— Добър ден, милорд. Мисля да започнем с най-лесното — поздрави тя и тикна в ръката му предмета, който държеше.

— Какво е това? — Гейбриъл предпазливо взе предмета с два пръста, сякаш му бе подала змия.

— Един от старите ви бастуни. Избрах най-елегантния.

Докато пръстите на Гейбриъл се плъзгаха по лъвската глава, изрязана в дръжката от слонова кост, бръчките на челото му все повече се задълбочаваха.

— За какво ми е бастун, като не виждам къде ходя?

— Точно там е въпросът. Казах си, че ако престанете да трополите по къщата като танцуваща мечка, трябва да знаете какво има пред вас, за да не се блъснете в него.

Гейбриъл вдигна бастуна със замислено изражение и го размаха във въздуха. Дългата пръчка изсъска покрай ухото на Саманта и тя отскочи настрана.

— О, не така! Това не е фехтовка!

— Ако беше, сигурно щях да имам шанс.

— Само ако и противникът ви е сляп. — Саманта въздъхна и застана зад него. Пресегна се отстрани и сложи пръсти върху неговите, така че и двамата да държат бастуна. Сведе острието към пода и поведе ръката му в плоска дъга.

— Ето така. Съвсем бавно. Напред и назад, наляво и надясно.

Хипнотизирани от напевния ѝ глас, телата им се задвижиха в ритъма на някакъв примитивен танц. Саманта едва се пребори с абсурдното желание да притисне буза в гърба му. От него се излъчваше топлина и мъжествен аромат и тя неволно си представи долина с огрени от слънцето ели в летен следобед.

— Хм... мис Уикършъм?

— Какво има? — попита тихо тя, все още пленница на представите си.

Гласът на Гейбриъл потръпваше от потискано веселие.

— Щом сте ми дали бастун, ще трябва и да изляза на разходка, нали?

— О! Естествено! — Саманта се откъсна от него и приглади една къдрица от парещата си буза. — Искам да кажа, разбира се, че ще излезете на разходка. Застанете в ъгъла. Ще започнем оттам. Подготвила съм ви няколко „пътеки“ с различни препятствия, за да се упражнявате.

Без да чака съгласието му, тя го улови подръка. Гейбриъл се скова. Тя го потегли, но той не се помръдна от мястото си. Саманта се сети, че никога преди това не се беше опитвала да го заведе някъде. Само Бекуит имаше право да го води из къщата, но и той не смееше да го води за ръка, само го докосваше и му показваше посоката.

Саманта очакваше Гейбриъл да отблъсне ръката ѝ и да ѝ заяви сърдито, че не позволява да го водят за ръчичка като безпомощно дете. Но след кратък миг напрегнатост тя усети как ръката му се отпусна под енергичната ѝ, но заедно с това нежна хватка. Макар че все още се колебаеше, той я последва.

С помощта на Питър и Филип Саманта беше наредила няколко гръцки лежанки и две отоманки така, че пътят между тях изискваше много извивки. В близост до тях стояха малки масички и две високи дорийски колони с бюстовете на Атина, богинята на мъдростта, и Артемида, богинята на лова. Нарочно бе наредила по масичките порцеланови фигури и други чупливи предмети, защото беше убедена, че Гейбриъл трябва да се научи да върви уверено между малки и големи препятствия.

Двамата застанаха в началото на паркура.

— Всъщност е съвсем просто. Всичко, което трябва да правите, е да използвате бастуна. С негова помощ ще стигнете безпрепятствено до другия край на салона.

Гейбриъл се намръщи недоверчиво.

— Ако се проваля, очаква ли ме налагане с бастун?

— Само ако не си държите езика зад зъбите.

Саманта отстъпи крачка назад, стараейки се да не го докосва. Вместо да опише дъга с бастуна, Гейбриъл започна да мушка във въздуха. Блъсна първата дорийска колона и засмяната Артемида се залюля застрашително. Саманта се втурна и я задържа да не падне.

Задъхана под тежестта на мраморния бюст, тя изрече одобрително:

— Мога да определя първия ви опит като сравнително успешен. Следващия път бъдете по-внимателен. Представете си, че се намирате в някой от лабиринтите на Воксхол. Там алеите са обградени с жив плет, сигурно помните — окуражи го тя. — Не можете да минете през живия плет, като мушките наляво и надясно с бастуна, нали?

— Когато прекосиш успешно лабиринта, в средата обикновено те чака възнаграждение — ухили се той.

Саманта избухна в смях.

— Тезей е намерил само Минотавъра.

— Е, да, но е доказал смелостта и воинските си умения в битката със звяра и е спечелил сърцето на принцеса Ариадна.

— Сигурно не би проявил такава смелост, ако умната млада дама не го е снабдила с омагьосан меч и кълбо конец, за да намери изхода — напомни му Саманта. — Ако бяхте на мястото на Тезей, какво възнаграждение бихте поискали?

„Целувка.“

Отговорът дойде сам на устните на Гейбриъл и изопна нервите му. Вече започваше да съжалява за благородното обещание, което ѝ бе дал тази сутрин. Само ако чувственият дрезгав смях на болногледачката му не беше в такова противоречие със строгата ѝ добродетел...

Може би беше добре, че не можеше да я види. Ако виждаше устните ѝ, щеше непрестанно да си припомня колко прекрасно беше да ги целува.

Тази сутрин бе прекарал няколко часа в размишления какъв е цветът на устните ѝ. Дали бяха нежнорозови като вътрешната страна на бисерна мида, наполовина скрита в пясъка? Или бяха наситенорозови като диво цвете, израсло във ветровитото тресавище напук на всички несгоди? А може би бяха кораловочервени като екзотичен плод, който залива със сладост езика и сетивата? Всъщност

какво значение имаше цветът, след като той вече знаеше, че устните ѝ са пълни и сладки, перфектно оформени за насладата от целувката?

— О, аз знам с какво, да ви възнаградя! — извика тя, когато той не отговори. — Ако се упражнявате усилено, много скоро ще добиете такава сръчност, че вече няма да имате нужда от мен.

Макар че прие шегата ѝ с мрачна усмивка, Гейбриъл неволно се запита дали този ден наистина щеше да дойде.

Саманта отиде при него през нощта. Не му трябваха нито светлина, нито цветове, само чувства: лимоновата сладост на аромата ѝ, копринената гладкост на разпуснатата коса, която се плъзгаше примамливо по голата му гърд, дрезгавите ѝ стонове, докато притискаше мекото си тяло към неговото.

Тя целуна крайчето на ухото му, устните ѝ помилваха неговите, брадичката му, върха на носа... той простена сладостно. Топлият ѝ дъх пареше лицето му и той усети миризма на гнила пръст, твърде дълго съхранявано месо и влажни чорапи, окачени да съхнат над огъня.

— Какво, по дяволите... — Гейбриъл размаха ръце и отстрани от лицето си космата муцунка.

Изумен, той седна в леглото и разтърка силно очите и устата си. Замъгленият му от съня мозък имаше нужда от няколко секунди, за да проумее факта, че вече не е нощ, а сутрин — а косматото същество в леглото му в никакъв случай не е болногледачката му.

— Господи, колко е хубаво! — извика Саманта някъде от другия край на леглото и в гласа ѝ прозвуча гордост. — Едва се запознахте, а ето че малкият ви прие в сърцето си!

— Какво е това, по дяволите? — попита сърдито Гейбриъл, опитвайки се да разбере какъв театър му разиграваха пак. — Да не е кенгуру? — И изохка от болка, когато натрапникът скочи върху измъчените му слабини. Саманта избухна в смях.

— Не ставайте глупав! Това е само едно прекрасно малко коли. Вчера минах покрай колибата на лесничея, кучето изскочи навън и ме поздрави много сърдечно. Веднага разбрах, че е много подходящо за нашата цел.

— Каква цел? — осведоми се мрачно Гейбриъл, опитвайки се да държи настрана скачащото върху него кученце. — Сигурно за

неделното печено?

— Естествено, че не! — извика възмутено Саманта и изтръгна животинчето от ръцете му. Последва нежен шепот и Гейбриъл съвсем правилно заключи, че тя е прегърнала малкото чудовище и го гушка. — Сладкото малко коли не може да послужи за неделно печено, нали? О, не, не, не и нашето малко сладко кученце!

Гейбриъл се отпусна обратно във възглавниците и поклати глава. Кой би помислил, че острият език на мис Уикършъм може да изрича такива глупости? Е, поне не виждаше как тя милва немирното кученце по мекото коремче или трие лице в косматата му муцунка. Чувството, което го обзе, му беше толкова чуждо, че му трябваше цяла минута, за да го нарече с истинското му име. Той ревнуваше! Ревнуваше от някакво си малко куче със сплъстена козина и миризма на гнило от устата!

— Хайде, стига толкова — изсъска Гейбриъл, когато милувките се проточиха безкрайно. — Ще хванете бълхи. Или френската болест — добави мрачно той.

— Не се притеснявайте за бълхи. Помолих Питър и Филип да го изкъпят хубаво в едно от старите ведра на Мег на двора.

— Ако питате мен, мястото му е там.

— Но така ще се лишите от компанията му. Когато бях малка, до нас живееше възрастен мъж, който бе изгубил зрението си. Имаше малък териер, който ходеше навсякъде с него. Двамата с лакея излизаха на разходка, а териерът тичаше напред, разбира се, на каишка, и показваше на господаря си кога да заобикаля стърчащи камъни или локви. Веднъж старецът изхвърлил пламтящи въглени от камината на килима, кучето се разляло и повикало прислугата.

Сякаш бе очаквало да чуе точно тази дума, малкото куче в ръцете ѝ нададе силен лай. Гейбриъл се стресна.

— Ама че умно животинче. Макар че според мен няма нищо лошо в това да изгориш в собственото си легло. Сигурно бедният старец накрая е бил не само сляп, но и глух?

— Искях да ви кажа, че кучето беше верен спътник на слепия старец, докато той почина. Лакеят му разказа на нашата прислужница, че кучето седяло дни наред пред семейната гробница и очаквало любимият му господар да излезе. — Гласът ѝ прозвуча приглушено,

сякаш беше скрила лице в кучешката козина. — Нима това не е най-трогателната история, която сте чували някога?

Гейбриъл се интересува много повече от факта, че семейството на Саманта е било достатъчно богато, за да има прислужница. Ала когато я чу да подсмърча и да търси кърпичката си, той разбра, че е загубил. Когато болногледачката му ставаше сантиментална, той нямаше никакъв шанс срещу нея.

— Е, добре — въздъхна той, — щом толкова държите да имам куче, не можете ли поне да ми намерите някое истинско? Да речем някое ирландско вълчо куче, или може би дог?

— Много са тромави. Това мъниче ще ви следва навсякъде. — За да го увери в правотата си, тя отново сложи кучето в скута му.

Козината на малкото коли миришеше на лимонова трева — лакеите сигурно го бяха изкърпали с любимия сапун на Саманта. Немирното кученце се изтръгна от ръцете му и се втурна към края на леглото. Намери пръстите му под одеялото и ги загриза с доволно ръмжене. Гейбриъл оголи зъби и изръмжа в отговор.

— Как ще го наречете? — попита Саманта.

— Мисля, че името не е подходящо за дамски уши — отговори той и освободи пръста си от кучешките зъби.

— Какъв упорит малък герой — изрече възхитено тя, когато кучето тупна на пода. То повлече със себе си и завивката и Гейбриъл побърза да я дръпне обратно. Само няколко сантиметра и мис Уикършъм щеше да се убеди в шокиращото въздействие на съня, от който го бе разбудила, и на нежностите, с които даряваше кучето.

— Права сте, малкият е упорит и не е научен да се подчинява — кимна той. — Ужасен инат. Не се поддава на възпитание, нито някой може да му угоди. Решен е да налага своята воля, даже ако това означава да прескочи желанията на всички останали. Затова мисля да го нарека... — Гейбриъл помълча малко, наслаждавайки се на изпълненото с очакване мълчание на Саманта. — Да, ще го нарека Сам.

През следващите дни Гейбриъл имаше предостатъчно възможности да нарича кучето с всички възможни имена, само не и с онова, което му беше дал. Вместо послушно да върви напред, за да го

предупреждава за препятствия и евентуални опасности, кученцето непрекъснато описваше кръгове около него, мушеше се между краката му и изтръгваше бастуна от ръката му. Сигурно болногледачката му хранеше много лоши чувства към него, след като му беше натрапила това адско същество.

Въпреки всичко кучето изпълняваше съвестно основното си задължение — то беше негов постоянен спътник. Където и да отидеше Гейбриъл, тупкането на меките лапички по паркета или мраморния под винаги го следваше. Вече не се налагаше лакеите да метат трапезарията след обяда на господаря. Сам седеше нащрек и улавяше всяка паднала хапка още във въздуха. Когато Гейбриъл си лягаше, леглото му вече беше заето от топло кълбо козина.

Нощем кучето се настаняваше до тила му и захъркваше в ухото му. Една нощ Гейбриъл не можа да понесе постоянното пухтене и въртене, грабна одеялото си и се изнесе да спи в салона.

На сутринта се събуди само за да открие, че кучето е изчезнало. За съжаление с него бяха изчезнали и най-добрите му ботуши.

Вбесен, той слезе бързо по стълбата, използвайки бастуна си, за да проверява стъпалата. В действителност беше много горд с напредъка си и искаше да впечатли Саманта с новите си умения. За съжаление елегантният бастун не го предупреди за топлата локва в подножието на стълбището.

Гейбриъл вдигна крак в тънък чорап и се опита да проумее какво се е случило. Отметна глава назад и извика гневно:

— Сам!

На вика му се отзоваха и кучето, и болногледачката. Кучето описа три кръга около господаря си, лаейки радостно, а Саманта извика:

— Олеле майчице! Страшно съжалявам! Филип трябваше да го изведе в градината. Или може би Питър?

Гейбриъл изрита сърдито кучето и се обърна в посока към гласа ѝ. Мокрият му чорап издаваше неприятен шум при всяка стъпка.

— Хич не ме е грижа дали лично архиепископът е трябвало да пристигне от Лондон, за да изведе малкото зверче в градината. Не го искам нито минута повече. Не понасям да се мотае в краката ми. — Посочи с пръст към вратата, макар да се притесняваше, че е сбъркал посоката, и изкрещя: — Не го искам вече в дома си!

— О, недейте така. Малкият не е виновен. Вината е само ваша. Защо се разхождате из къщата по чорапи?

— Ако благоволите да ме изслушате, ще ви обясня, че когато поисках да обуя ботушите, приготвени от Бекуит, намерих само единия — изрече с треперещ от гняв глас той. — Десният ми ботуш е изчезнал по тайнствен начин.

В този миг откъм вратата прозвуча мъжки глас, пресекващ от възбуда:

— О, няма да повярвате, мис! Вижте само какво изрови току-що градинарят!

11

*Скъпа моя Сесили,
Вероятно плахостта ми попречи да говоря
така смело, както възнамерявах — искам те
завинаги...*

— Какво е? — попита Гейбриъл, обзет от неприятно предчувствие.

— О, нищо — отвърна бързо Саманта. — Питър пак прави глупости.

— Не е Питър, а Филип — поправи я Гейбриъл.

— Как винаги ги разпознавате? — попита тя, искрено учудена. Самата тя много рядко различаваше близнаците.

— Питър използва само капки розова вода за тоалета си, докато Филип буквално се облива с нея с надеждата Елси да му обърне внимание. Не е нужно да имам очи, за да знам, че в момента лицето му е червено като майска роза. Какво носиш, момче? — попита направо той, обърнат към младия лакей.

— Нищо важно, милорд — увери го Саманта. — Просто един огромен... морков. Защо не го занесеш в кухнята на Етиен, за да го използва за обяда, Филип?

Объркването на прислужника личеше ясно по гласа му.

— Прилича ми по-скоро на стар ботуш. Питам се само кой го е изгризал и го е захвърлил в градината...

Като си припомни колко елегантна и гъвкава беше коринтската кожа на ботушите му, Гейбриъл не можа да потисне стона си. Когато най-сетне овладя гласа си, той изрече тихо и заплашително:

— Ще ви улесня максимално, мис Уикършъм. Или ще си отиде кучето — той се наведе към нея и вдъхна дълбоко ментовия ѝ аромат, — или вие.

Саманта се намръщи неодобрително.

— Е, добре, щом непременно държите да го махнете. Филип, моля те, би ли изнесъл Сам навън?

— Разбира се, мис. А какво да правя с това?

— Ще го върнем на законния му собственик.

Преди Гейбриъл да е осъзнал какво означаваха думите ѝ, калният ботуш го улучи в гърдите.

— Благодаря — изрече сковано той и го отдалечи от чистата си риза. После, размахвайки бастуна, се обърна и закрачи обратно към стълбата. Ала достойното му оттегляне бе осуетено, когато стигна до първото стъпало една крачка по-напред, отколкото смяташе. Стана му зле, когато усети, че десният му чорап се намокри също като левия.

Усещайки развеселения поглед на мис Уикършъм в гърба си, той изкачи стъпалата, старайки се да не издава твърде отчетливи шумове с мокрите си чорапи.

Гейбриъл нахлупи възглавницата на главата си, но гъшият пух не беше в състояние да заглуши жалния вой, който проникваше необезпокоявано през прозореца на спалнята му. Воят беше започнал точно в мига, когато положи глава на възглавницата и очевидно нямаше да престане до разсъмване. Кучето виеше така, сякаш сърцето му беше разбито.

Гейбриъл се обърна по гръб и метна възглавницата по посока на прозореца. В останалата част на къщата цареше неодобрителна тишина. Мис Уикършъм сигурно лежеше спокойно под завивките си и спеше съня на праведниците. Представяше си я с всички подробности: копринената коса разпростряна като ветрило по възглавницата, нежните като цветчета устни се отваряха с всяко дихание. Но дори в неговата фантазия крехките ѝ черти бяха засенчени от тъмни следи.

Сигурно е измила аромата на лимон от кожата си, преди да си легне, продължи мрачните си размишления Гейбриъл, и сега излъчва само собствената си сладка миризма. Тя беше по-наситена и по-замайваща от всеки парфюм, обещаваеше градина от земни удоволствия, на които никой мъж не би могъл да устои.

Гейбриъл въздъхна тежко. Тялото му се гърчеше от възбуда и копнеж. Ако кучето не млъкнеше скоро, щеше да зареве и той.

Отметна завивката, стана и отиде до прозореца. Докато търсеше резето, в палеца му се заби тресчица.

— Шшт! Млъкни! — изсъска той в празнотата под прозореца си, след като успя да го отвори. — За бога, млъкни най-после!

Воят на кучето изведнъж прекъсна. Чу се скимтене, изпълнено с надежда, след това настъпи тишина.

Гейбриъл въздъхна облекчено и се върна в леглото.

Воят започна отново, този път още по-жален отпреди.

Гейбриъл скочи, затвори прозореца, върна се до леглото си и затърси опипом халата си, обикновено окачен на таблата. Излезе от спалнята си, без да се сети за бастуна.

— Пада им се, ако се строполя по стълбата и си счупя врата — мърмореше си злобно той, докато предпазливо слизаше стъпало по стъпало. — Кучето със сигурност няма да лае на гроба ми, най-много да направи нещо друго. Ще ида да кажа на лесничея просто да го застреля.

След като се спъна в една отоманка и си удари глезена в извития крак на един скрин, той най-сетне успя да вдигне резето на една от вратите, които извеждаха на терасата.

Когато отвори, хладният нощен въздух помилва нежно сгорещената му кожа и той се поколеба. Не смееше да изложи обезобразеното си лице на безмилостната лунна светлина.

Ала жалният вой не преставаше. Трябваше да намери кучето. А и откъде можеше да знае, че тази нощ имаше луна?

Прекоси бавно терасата. Много от каменните плочи бяха разхлабени и в стъпалата му се вливаха ситни камъчета. Слезе в градината и тръгна по влажната трева, следвайки кучешкия вой. Почти го достигна, когато Сам внезапно престана да вие. Нощта стана толкова тиха, че той чу далечното квакане на жаба и собственото си дишане.

Гейбриъл се отпусна на колене и опипа земята пред себе си.

— Ти, проклето псе, къде си се скрило? Когато не искам да те виждам, непрекъснато подскачаш около мен, а сега...

Някакъв храст наблизко изшумоля, между клоните изскочи кълбо козина и се хвърли в ръцете му като изстреляно от оръдие. Скимтейки възбудено, кученцето се изправи на задните си крака и прещастливо облиза лицето му.

— Няма нищо, няма нищо — промърмори той и вдигна треперещото телце на ръце. — Нямаме причини да ставаме

сантиментални, нали? Всичко, което искам, е да се наспя като хората.

Без да пуска кучето, Гейбриъл се изправи и се запъти обратно към къщата и към своята спалня. Едно трябваше да признае: с малкото топло телце в ръцете му нощта не беше толкова тъмна, а пътят беше много по-кратък.

На следващия ден дори Саманта не посмя да каже нищо, когато Гейбриъл слезе за закуска със Сам по петите. Макар да продължи да се оплаква, че кучето постоянно му се пречка в краката, тя видя, че когато се чувстваше ненаблюдаван, работодателят ѝ си играе с кучето, чеше го зад ушите или му избира особено вкусни късчета от яденето си.

В края на седмицата Гейбриъл се справяше успешно с лабиринта от мебели, без да се удря в краката на масите и без да блъска мраморните статуйки и порцелановите овчарки. Много доволна от напредъка му, Саманта реши, че е дошло времето за следващия урок.

Вечерта Гейбриъл се разхождаше нервно пред заключените врати на трапезарията. Стомахът му къркореше и той се чувстваше като тигър в клетка. Беше слязъл долу в обичайния час, ала заекващият Бекуит го уведоми, че вечерята ще се забави, затова трябвало да чака пред вратата, докато го повикат.

Гейбриъл стисна бастуна си и сложи ухо до вратата. От време на време от трапезарията се чуваше шумолене и тракане на съдове, които събуждаха любопитството му. Неприятното предчувствие и гладът му се засилиха, когато долови тихия, но енергичен глас на болногледачката си.

Гейбриъл се опита да разбере какво казваше тя и изобщо не усети, че Бекуит се е приближил до вратата. Когато двете крила се отвориха тържествено, той полетя устремно напред и едва не падна на носа си.

— Добър вечер, милорд — поздрави Саманта някъде вляво от него и той долови съвсем ясно нежната ирония в гласа ѝ. — Надявам се, че ще ми простите това малко закъснение. Търпението ви е във висша степен похвално.

Гейбриъл смръщи чело, опря се на бастуна и се опита да запази достойнството си.

— Вече се питах дали пък не сте замислили среднощна вечеря. Или може би ранна закуска. — Той наклони глава, но не чу добре познатото скимтене, което придружаваше всяко хранене. — Какво направихте със Сам? Много ли е, ако изразя надеждата да го видя на масата на сребърна табла с ябълка в муцуната?

— Тази вечер Сам ще се храни с прислугата. Не се притеснявайте за него. Питър и Филип обещаха да му приготвят достатъчно за ядене. Надявам се, няма да ми се разсърдите, че го прогоних от салона, но мисля, че е крайно време отново да се подчиним на принудите на обществото. — Усмивка стопли гласа ѝ. — Помолих да застелят масата с покривка от снежнобял лен. Сложили сме три сребърни свещника, във всеки от тях горят по четири бели восъчни свещи, които разпръскват светлина върху най-финия порцелан, най-хубавите чаши и най-тежките сребърни прибори на мисис Филпот.

Без да напряга особено фантазията си, Гейбриъл видя пред себе си картината, нарисувана от Саманта. Имаше само един проблем: даже с бастуна в ръка той се страхуваше да направи дори една крачка към масата — защото можеше да се спъне в нещо чупливо или да се подпали.

Усетила колебанието му, Саманта го улови внимателно за лакътя.

— Ако позволите, ще ви отведе до стола ви. Позволих си да ви сложа начело на масата, където ви е мястото.

— Това значи ли, че вие ще вечеряте със слугите, където ви е мястото? — попита сърдито той, докато тя го водеше около масата. Саманта погали ръката му.

— Не ставайте глупав. И насън не би ми хрумнало да ви лиша от компанията си.

Следвайки мекия натиск на ръката ѝ, той се настани на стола си. Като чу, че тя заема място вдясно от него, с неудобство скръсти ръце в скута си. Беше забравил какво трябва да прави с тях, когато не се храни. Изведнъж реши, че пръстите му са твърде дълги и несръчни и не пасват на китките.

За негово облекчение влезе прислужникът с първото ястие.

— Печени пуешки гърди с диви гъби — поясни Саманта, докато лакеят слагаше порцията в чинията му.

Сладкият аромат замая сетивата на Гейбриъл, устата му се напълни със слюнка. Когато прислужникът излезе, той протегна ръка към чинията. Саманта се покашля предупредително.

Стреснат, Гейбриъл оттегли ръката си.

— Вилицата е отляво на чинията, милорд. Ножът е вдясно.

Гейбриъл въздъхна и опипа покривката, докато намери приборите. Вилицата легна чужда и тежка в ръката му. При първото набождане изобщо не улучи месото. Среброто се удари със звън в тънкия порцелан и той се разтрепери. След още три опита набоде една гъба, но трябваше да я гони по цялата чиния. Най-последно да сложи нещо в уста!

Докато се наслаждаваше на пикантния ѝ вкус, той се осведоми официално:

— Как сте облечена, мис Уикършъм?

— Какво казахте? — пошепна тя. Не беше очаквала такъв въпрос.

— Описахте подробно трапезарията, но забравихте себе си. Откъде мога да знам, че не седите до мен по долна риза и чорапи? — Гейбриъл набоде на вилицата си още една гъба и сведе глава, за да скрие усмивката си след това абсурдно обвинение.

— Мисля, че моята външност няма никакво значение за предстоящата вечеря — отговори ледено Саманта. — Може би трябваше да започнем с повторение на основните правила за учтив разговор.

Гейбриъл неволно си представи как дръпва покривката, слага я на масата и...

Преглътна бързо гъбата и принудително изведе мислите си от тази опасна територия.

— Направете го заради мен, моля ви. Как да разговарям с дама, като не мога да си я представя?

— Е, добре — смекчи се тя. — Тази вечер случайно съм облякла вечерна рокля от черен бомбасин. Яката е доста висока, в стила на кралица Елизабет, а на раменете ми има вълнен шал, за да ме пази от течението.

Гейбриъл потръпна.

— Звучи ми като нещо, което се носи на погребение. Най-вече на собственото. Отдавна ли имате предпочитание към тъмните цветове?

— Не, отскоро — отговори тихо Саманта.

— Какво ще ми кажете за косата си?

— Щом непременно искате да знаете — обясни нетърпеливо тя, — ще ви я опиша. Вдигнала съм я на кок и съм го стегнала в черна мрежичка. Фризурата ми е много практична.

Гейбриъл се опита да си я представи и поклати глава.

— Съжалявам. Така не става.

— Какво казахте?

— Непоносимо е да си ви представя във вдовишки дрехи. Това ми разваля апетита. Добре, че не ми описахте обувките си. Сигурен съм, че те са пореден пример за разумна покупка.

Чу се тихо шумолене, сякаш Саманта бе повдигнала покривката, за да погледне обувките си. Но това беше единствената ѝ реакция.

Гейбриъл поглади избръснатата си брадичка и се облегна назад в стола си.

— Мисля, че носите нещо в стила на скандалната френска мода — от кремав муселин, с висока талия и дълбоко деколте, което подчертава разкоша на женските форми. — Присви очи и продължи по-тихо: — Не носите шал, а стола от най-фин кашмир, мек като ангелски крила. Столата свършва точно над изкусителните трапчинки на лактите ви. Полата е достатъчно къса, за да показва при всяка крачка розовите ви чорапи.

Очакваше тя да прекъсне шокиращото описание с възмутени викове, но Саманта бе хипнотизирана от тихия, леко дрезгав глас и не смееше да отвори уста.

— Носите розови копринени обувки, абсолютно неудобни, но прекрасни за танцуване. Косите ви са вдигнати като коронка и в къдриците са вплетени подходящи по цвят панделки. Само няколко малки кичурчета са нападали покрай страните ви. Имам чувството, че съвсем скоро сте излезли от ваната...

В продължение на един дълъг миг в салона цареше тишина. Когато Саманта най-сетне заговори, гласът ѝ прозвуча задъхано и Гейбриъл се усмихна вътрешно.

— Никой не би ви обвинил в липса на фантазия, милорд. Освен това разбрах, че сте познавач на женското облекло.

Той се направи на смутен.

— Вероятно е следствие от това, че в младостта си хабях много време да го събличам.

Саманта преглътна шумно.

— Мисля, че е по-добре да вечеряме, преди да сте преминали към описание на въображаемото ми бельо.

— Няма да е нужно — отговори той с кадифеномек глас. — Защото не носите такава.

Саманта шумно пое въздух, а тропането на вилицата по порцелана му показва, че тя бе сложила парченце месо в устата си, за да не слуша повече безсрамията му.

Гейбриъл се сети, че е гладен, и зашари с вилицата в чинията си. Успя да набоде парче месо, но тежестта му показва, че е твърде голямо, за да го пъхне в устата си, без да го укорят. Стисна здраво зъби. Как да изяде това месо — все едно да налапа жива пуйка, разперила крила насреща му! Ако не искаше да гладува до утре сутринта, трябваше да потърси ножа вдясно от чинията.

Той опипа покривката, но преди да улови дръжката, острието се заби в палеца му.

— Проклятие! — изсъска той и вдигна порязания пръст до устните си.

— Господи! — извика уплашено Саманта. — Много ли боли? — Столът ѝ изскърца и Гейбриъл разбра, че тя е станала от мястото си.

— Не смейте! — изфуча той и размаха вилицата в нейната посока, сякаш беше кама. — Не искам съжалението ви. Единственото, което искам, е да се навечерям. Ако огладнея още малко, ще изям и вас.

По шумоленето на роклята ѝ разбра, че отново бе седнала.

— Съжалявам, не помислих за това — отговори съкрушено тя. — Ще ми позволите ли да нарежа месото ви?

— Не, благодаря. Нали нямате намерение да ме придружавате до края на живота ми, за да ме обслужвате? Трябва да се науча да го правя сам.

Гейбриъл захвърли вилицата и посегна към чашата с надеждата, че доброто вино ще му помогне да забрави смущението от проявената несръчност. Ала непохватното търсене доведе дотам, че преобърна чашата. Не беше нужно да види, за да разбере какво е станало, защото

чу стъписаното охкане на Саманта и си представи как виното се е изляло върху снежнобялата покривка и в скута ѝ.

Скочи, измъчван от срам, глад и див гняв.

— Това е лудост! По-добре да ида да прося на някой ъгъл, вместо да се преструвам, че има надежда да живея като джентълмен! — Удари с юмрук по масата и съдовете затракаха. — Знаете ли, че някога дамите си оспорваха правото коя да седи до мен на масата? Че се надпреварваха да спечелят вниманието ми, сякаш е най-прекрасният десерт? Коя жена би пожелала сега да вечеря в моята компания? Не мога да ѝ дам нищо, което да я зарадва — освен ядно ръмжене и вино в скута! Разбира се, ако още преди вечерята не подпаля по невнимание фризура ѝ!

Той събра покривката с две ръце и я дръпна с все сила. Всички скъпи съдове, елегантните кристални чаши, целият резултат от дългите усилия на Саманта падна с трясък на пода.

Гейбриъл усети студен полъх в тила си и разбра, че някой бе влязъл в помещението.

— Няма нищо, Бекуит — заяви спокойно Саманта. Очевидно икономът се бе поколебал, защото тя добави с тон, който не търпеше противоречие: — Аз ще се погрижа.

Бекуит и течението изчезнаха и двамата отново останаха сами. Гейбриъл стоеше в края на масата със зачервени бузи, дишайки тежко. Чакаше Саманта да му изкрещи, да му каже, че се е превърнал в чудовище. Искаше да чуе от устата ѝ, че вече никой не може да му помогне, че за него няма надежда. Може би тогава щеше да престане да се бори...

Вместо това тя коленичи пред него и той усети докосването на рамото ѝ до бедрото си.

— Веднага щом събера парчетата — обясни тихо тя между тракането на счупен порцелан и стъкло, — ще наредя да донесат друга чиния.

Неестественото ѝ спокойствие и неспособността му да я извади от равновесие го вбесиха. Той я сграбчи за рамото и я вдигна до гърдите си.

— Когато трябва да защитите онези жалки глупаци, служещи на краля и родината, сте много въодушевена, но никога не защитавате

себе си. Нямате ли сърце? — изкрещя гневно той. — Нямате ли чувства?

— О, да, имам чувства — отвърна остро тя. — Усещам всяка стрела, която отправяте срещу мен, страдам от всяка обидна забележка. Ако бях лишена от чувства, нямаше да изхабя цял ден да подготвя тази вечеря. Нямаше да стана на разсъмване, за да попитам готвача кое е любимото ви ядене. Нямаше да преброя цялата гора, за да избира най-вкусните гъби. И със сигурност нямаше да размишлявам цял следобед какви съдове да красят масата. — Гейбриъл усети треперенето ѝ и неволно я притисна до гърдите си. — Да, аз имам чувства, милорд. Имам и сърце, но няма да ви позволя да го разбийете!

Тя се откъсна от него и той усети как на ръката му капна нещо горещо и мокро. Чу бързо отдалечаващи се стъпки и затръшване на врата.

Със съзнанието, че е останал съвсем сам, Гейбриъл вдигна ръка и вкуси капката. Тя беше солена.

Той падна тежко в стола и скри лице в ръцете си.

— Момичето е право — ти си говедо — изръмжа гневно той. — Имаш спешна нужда от няколко урока по добри маниери на масата.

Мина доста време. Най-сетне Гейбриъл усети нечия топла ръка на рамото си.

— Мога ли да ви помогна с нещо, милорд? — осведоми се Бекуит с несигурен глас, сякаш се подготвяше за рязък отказ.

Господарят му бавно вдигна глава.

— О, да, Бекуит — отговори глухо той и помилва ръката на предания си служител. — Мисля, че можете да ми помогнете.

12

*Любима моя Сесили,
Нямам думи да изразя облекчението си от
уверението ви, че цените смелостта у мъжа...*

Саманта се цупеше.

За съжаление не беше добра в цупенето. Даже като малко момиче рядко прибягваше до това средство, за да наложи волята си. Обикновено бяха необходими само една сладка усмивка или логическо обяснение, за да получи от мама и татко, каквото искаше. Но сега нямаше надежда да получи онова, което искаше. Никаква.

Тя остана цели три дни в спалнята си, като я напускаше само за да се нахрани със слугите в голямата трапезария в сутерена. Винаги носеше книга и когато някой понечеше да я заговори, забиваше нос в страниците. След няколко напразни опита да привлече вниманието ѝ, човекът се отказваше и се отдалечаваше със загрижен поглед и тежки въздишки.

Тя съзнаваше, че се държи детински, но не можеше другояче. Като не изпълняваше задълженията си към Гейбриъл, даваше основание на Бекуит да изпрати писмо до маркиза и да я уволни. Но междувременно ѝ беше станало все едно. Настроението ѝ изобщо не се подобряваше от факта, че той я избягваше също така грижливо, както тя него. Очевидно мисълта да я срещне някъде случайно го плашеше, защото беше наредил да затварят вратите на салона винаги когато търсеше убежище там. Саманта минаваше покрай вратата с високо вдигната глава, решена да не забелязва странното трополене и възбудените викове, които нерядко се чуваха от вътрешността.

Бекуит и мисис Филпот сякаш не забелязваха мъката ѝ. Два пъти ги откри в един ъгъл да стоят съвсем близо един до друг и да разговарят оживено. В момента, когато я видяха, двамата се разделиха със смутеното обяснение, че трябвало незабавно да се погрижат за

много важни неща: Бекуит да полира супника, а мисис Филпот да провери дали Мег е колосала покривките за маса. Саманта логично предположи, че двамата се съветват как най-учтиво да ѝ обяснят, че е време да си потърси друго място.

Не стига, че беше изгубила вътрешния си мир, ами и не можеше да спи. През третата нощ след караницата с Гейбриъл лежеше будна и се взираше намръщено в тавана, когато стомахът ѝ изведнъж се разбунтува. Тъй като беше изхабила половината нощ да се мята без сън от едната на другата страна, тя реши да слезе в кухнята и да си потърси нещо за ядене.

Тъкмо когато минаваше покрай салона, до ушите ѝ достигна музика. Стори ѝ се странно, че вратите са затворени толкова късно след полунощ, и притисна ухо към позлатеното дърво.

Господи, какво ставаше тук? Шумът, който бе дочула, наистина беше музика. Или не точно. Някакъв мъж тананикаше, а звънък женски глас го придружаваше.

Преди да е разбрала думите на песента, мъжът започна да брои ритмично:

— Едно, две, три, четири... едно, две, три, четири... Последва трополене. След доста дълга, тайнствена пауза към вратата се запътиха нетърпеливи стъпки.

Саманта хукна като подгонена през фоайето и с мъка успя да се скрие зад огромната статуя на Аполон. Клекна зад нея и точно в този момент вратата на салона се отвори.

От тъмното помещение излезе Бекуит, задъхан, с разрошена коса, сякаш някоя жена го беше милвала по главата. Саманта зяпна смаяно. След него вървеше мисис Филпот, пригладжайки престилката си. Икономката се усмихна и прибра изплъзналата се от кока ѝ къдрица.

— Лека нощ, мистър Бекуит.

— Спете добре, мисис Филпот — отвърна той и направи церемониален поклон.

Двамата се запътиха в различни посоки, а Саманта остана на мястото си с отворена уста. Нямаше да се изненада, ако от салона бяха излезли Елси и Филип, усмихнати, със зачервени лица, но никога не би заподозряла, че скованият иконом и строгата икономка си организират среднощни срещи в салона. Очевидно възрастните служители имаха

повече късмет в любовта от нея. Тя въздъхна и тръгна обратно нагоре по стълбата. Апетитът ѝ беше угаснал.

Следващият ден беше безкрайно изнервящ. Следобед Саманта реши, че е време да престане да се сърди. Наметна се с шала и излезе на дълга разходка в парка с надеждата, че силният априлски вятър и гонещите се по небето облаци ще прочистят главата ѝ от мрачните мисли.

Когато се върна, видя на леглото си дълга кутия. Хвърли шала си на стола и се огледа подозрително. Сигурно Бекуит бе наредил да ѝ донесат кутията, за да си събере нещата, преди да я изхвърлят от къщата.

Вдигна предпазливо капака и не повярва на очите си. Кутията ухаеше на санталово дърво, а сложената в нея рокля беше от нежен муселин с цвета на маслен крем. Неспособна да устои на изкушението, Саманта извади роклята от кутията, премери я и приглади гънките.

Отдавна не беше виждала нещо толкова хубаво. Късите буфанръкави бяха обточени със светложълта дантела, а под гърдите платът беше набран със сатенена панделка в същия цвят. Четириъгълното деколте беше достатъчно дълбоко, за да разкрие женските прелести, но напълно прилично. Материята беше толкова нежна, че изглеждаше почти прозрачна, затова под роклята можеше да се носи само най-фино бельо.

От раменете до очарователния шлейф, с който завършваше класически драпираната пола, роклята беше съвършена и ѝ беше абсолютно по мярка, сякаш я бе ушила най-добрата модистка. „Мисля, че носите нещо в стила на скандалната френска мода.“ Докато споменът за дрезгавия баритон на Гейбриъл милваше сетивата ѝ, тя откри картичката, изплъзнала се между гънките на роклята.

Без да остави роклята, Саманта се наведе и вдигна картичката. Скованият почерк беше на Бекуит.

Лорд Шефилд моли да му окажете честта да вечеряте с него днес в осем.

Нищо повече.

Картичката се изплъзна от пръстите ѝ. Остави роклята на леглото, изпълнена с мисълта колко ли смешно беше изглеждала върху практичната кафява рокля, която носеше в момента.

Нямаше друг избор, освен да върне подаръка на Гейбриъл и да отхвърли поканата му. Не можеше да се държи като бивша метреса и да се задоволи със скъп подарък. Погледът ѝ се върна към кутията. Господи, там имаше още нещо! Във въодушевлението си от роклята не бе разгърнала хартията.

Бръкна вътре и усети под пръстите си...

„... стола от най-фин кашмир, мека като ангелски криле, която завършва точно над очарователните трапчинки на лактите ви.“

Саманта отдръпна ръката си като опарена. Откъде Гейбриъл можеше да знае за трапчинките, нали беше сляп? Сигурно всички жени имат такива трапчинки, отговори си строго тя. Вероятно той е целувал безброй дами, преди да отиде на война и да загуби зрението си.

Тя грабна капака, решена да затвори кутията на Пандора, преди да се появи още някое неустойимо изкушение.

„Стъпалата ви са обути в чифт розови копринени обувчици, абсолютно фриволни, ужасно неудобни, но много подходящи да танцувате с тях цяла нощ.“

— Не и обувки — пошепна Саманта, не смеейки да погледне в кутията. — Не може да е чак такъв дявол.

Накрая остави капака на леглото и предпазливо отместе столата. От устните ѝ се изтръгна безпомощен стон. Копринените обувчици бяха като зачервени женски бузки, толкова крехки, сякаш бяха направени за фея, а не за жена от плът и кръв.

Саманта сведе поглед към ботушките от груба кожа, които носеше. Сториха ѝ се по-грозни и по-прашни от всякога, след дългата разходка в парка. Тя захапа замислено долната си устна. Какво толкова, ако ги изпробва? Сигурно и без това няма да ѝ станат. Тя въздъхна и се отпусна на килима, за да събуе ботушките си.

Саманта беше свикнала да бърза по стълбите и коридорите, обути в тежките си ботушки, и сега имаше чувството, че се носи във въздуха. Плоските копринени обувчици бяха съвсем леки и тя не ги усещаше. Добре, че бяха вързани с панделки на глезените, иначе щяха

да се изплъзнат от краката ѝ. Докато вървеше през фойето, тя се поглеждаше крадешком във всички огледала, край които минаваше. Не би се изненадала, ако откриеше на раменете си чифт пеперудени крилца, полускрити от елегантната рокля.

С новата рокля се чувстваше не като разумна, строга болногледачка, а като млада девойка със сърце, изпълнено с надежда. В същото време съзнаваше, че тази надежда е много опасна. Докато вървеше към трапезарията, извади от чантичката си грозните очила и упорито ги сложи на носа си.

Макар че никъде не се виждаха слуги, тя не можеше да се отърси от чувството, че я наблюдават — сякаш от всички страни безшумно се отваряха и затваряха врати. Когато мина покрай салона, беше готова да се закълне, че е чула меланхолична въздишка, последвана от кискането на Елси. Обърна се рязко и видя, че вратите са откренати. Тъмното помещение зад тях изглеждаше пусто.

Саманта застана пред трапезарията точно когато часовникът отброи осмия удар. Тежките махагонови врати бяха затворени и тя се поколеба. Кой знае какво я очакваше вътре. Преди три дни Гейбриъл сигурно се беше чувствал като просяк, докато чакаше тя да го повика.

Тя вирна решително брадичка, стисна зъби, приглади столата си и почука на вратата.

— Влез!

Саманта влезе в просторното помещение — и откри начело на масата, огрян от безброй свещи, приказния млад принц от портрета в галерията.

13

*Любима моя Сесили,
Искам да те предупредя: ако ме окуражиш
да проявя дързост, правиш го на собствен риск...*

Мъжът, седнал в края на дългата маса, би бил чест за всеки приемнен салон в Лондон в разгара на сезона. От блестящата диамантена игла, която придържаше безукорните плисета на снежнобялото шалче на шията му, до не по-малко блестящата кожа на втория му най-добър чифт ботуши той представляваше гледка, която би изпълнила сърцето на всеки камериер със заслужена гордост. Дантеленият нагръдник на ризата беше в ярък контраст с тъмносиния жакет и стегнатия бежов панталон, който обхващаше бедрата му като втора кожа.

Дългата коса беше грижливо сресана и вързана на тила с кадифена панделка, което подчертаваше силната брадичка и високите скули. Светлината на свещите заглаждаше ръбовете на белега и скриваше празнотата на погледа му.

Саманта усети как гърлото ѝ пресъхна. Обзе я копнеж, който не можеше да си позволи.

— Надявам се, че не ви накарах да чакате, милорд — промълви тя и направи реверанс, макар че той не можеше да я види. — Имах намерение да вечерям със слугите. Нали там ми е мястото.

Устните му трепнаха.

— Никъде няма да ходите. Тази вечер не сте ми болногледачка, а моя гостенка.

Гейбриъл се придвижи предпазливо до стола вдясно от него и го отмести назад, като вдигна подканващо едната си вежда. Саманта се поколеба. Знаеше, че ще се чувства много по-сигурна, ако седне в другия край на масата, далече от обсега му. Ала по лицето на Гейбриъл се четеше толкова момчешка надежда, че сърцето не ѝ позволи да го

разочарова. Когато той се наведе да ѝ намести стола, тя усети колко сила се крие в мускулестите му ръце и колко горещи са гърдите му и се разтрепери.

Той се настани на стола си и заговори учтиво:

— Надявам се, че нямате нищо против Уорчестърски порцелан. За съжаление другият стана жертва на нещастна случайност.

Саманта се усмихна едва доловимо.

— Ужасно съжалявам. — Тя се огледа и забеляза, че масичката за сервиране е празна, че всички ястия са наредени на масата, и то така, че до тях да се стига лесно. Погледна подозрително чинията с пресни ягоди и отбеляза:

— Не виждам лакеите. Кой ще ни обслужва? Да не сте освободили цялата прислуга?

— Мисля, че заслужават малка почивка. През последната седмица всички се стараха много.

— Представям си. Колко усилия им е струвала само тази рокля...

— За щастие новата мода не изисква много плат, затова Мег успя да ушие роклята без нито една безсънна нощ.

— А вие страдахте ли от безсъние, милорд?

Вместо да отговори, Гейбриъл посегна към бутилката кларет, която стоеше между тях. Саманта грабна салфетката си, опасявайки се от най-лошото, но пръстите му се ключиха здраво около дългото гърло. Със зяпнала от учудване уста тя проследи как той напълни две чаши, без да разлее нито капка.

— Както виждам, не само слугите са имали много работа през последната седмица — отбеляза тихо тя и отпи глътка рубиненочервено вино.

— Ще позволите ли да ви сервирам? — осведоми се учтиво той и посегна към голямата лъжица в сребърната купа с пилешко фрикасе.

— Разбира се — отговори с готовност тя и проследи с възхищение сръчните му движения.

Без да търси нож и вилица, Гейбриъл грабна лъжицата си и започна да яде.

— Прав ли съм в предположението си, че роклята ви е харесала?

Саманта се погледна с гордост.

— Прекрасна е, но е ужасно непрактична. Все още не разбирам как Мег е успяла да я ушие толкова добре.

— Тя има очи за мерките. Каза ми, че не сте много по-висока от малката ми сестра Хонория. — На устните му заигра усмивка. — Ако бях разчитал само на казаното от Бекуит, щяхте да носите на гърба си палатка.

— Ами копринените обувчици? Да не би да имате също толкова талантлив домашен майстор на обуца?

— Не забравяйте, че живеем близо до Лондон. Бекуит обича да обикаля магазините на Оксфорд стрийт. Мисис Филпот влезе в стаята ви и измери ботушките ви, докато вие вечеряхте.

— Слугите във Феърчайлд Парк са не по-малко сръчни от господаря си. Но трябва да знаете, че не мога да задържа тези красиви неща. Не е прилично.

— О, не говорете така. Не мисля, че съм пренебрегнал правилата на приличието. Както забелязахте, в кутията нямаше бельо.

— Много умно от ваша страна — отвърна сладко Саманта и сложи в устата си парченце пиле. — Защото не нося такава.

Лъжицата на Гейбриъл падна шумно в чинията. Той отпи голяма глътка от чашата си и едва я преглътна.

— Трябва да призная, че никога не съм съжалявал за дързостите си повече от сега — изрече дрезгаво той, покашля се и изражението му стана сериозно. — Надявам се, че ще приемете не само подаръците. Моля ви също да приемете извиненията ми за непростимото ми държание онази вечер.

Докато Саманта следеше как пръстите му търпеливо опипваха покривката, за да намерят лъжицата, усмивката ѝ избледня. Лъжицата беше само на сантиметри от търсещите пръсти, но това нямаше никакво значение.

— Боя се, че аз съм тази, която трябва да моли за извинение. Трябваше да разбера, че яденето ви създава огромни трудности.

Той вдигна рамене.

— Признавам, че си служа трудно с ножа и вилицата. Ако не мога да усещам яденето, не мога и да го намирам. — На челото му се появи замислена бръчица. — Защо просто не ви покажа?

Той отмести стола си и се надигна, със салфетката в ръка пристъпи към нея. Наведе се над нея и пулсът на Саманта се ускори. Топлият му дъх погали нежните косъмчета на тила ѝ и тя съжали, че бе вдигнала косата си.

Преди да е успяла да възрази, той ѝ свали очилата. Не се възпротиви и когато той нависал салфетката, сложи я на очите ѝ и я завърза хлабаво.

Без светлината на свещите, която я водеше, Саманта трябваше да разчита само на Гейбриъл — на топлината, миризмата и докосванията му. Той плъзна уж небрежно два пръста по тила ѝ и тя затрепери безпомощно, ужасена от прозрението, че беше изцяло зависима от него.

— Да не искате да ми отмъстите, като ме накарате да изям фрикасето с пръсти? — опита се да се пошегува.

— Не съм толкова жесток. Не и когато един слепец трябва да води друг. — Тя чу проскърцване на порцелан, когато той посегна покрай нея, отмести една купа и придърпа друга. — Опитайте с това — пошепна той и сложи вилицата в ръката ѝ.

Макар че се чувстваше смешно, Саманта се опита да набоде нещо в чинията пред себе си. Нямаше представа какво има там, защото то непрекъснато ѝ се изплъзваше. След като няколко пъти го прекара през цялата чиния, най-сетне успя да го набоде. Вдигна вилицата към устата си и усети замайваща миризма на пресни ягоди. Устата ѝ се напълни със слюнка. Мъчително достигнатият плод беше само на сантиметри от устните ѝ, когато падна от вилицата и плесна тихо на масата.

— По дяволите! — изруга тя и зачака подигравателния смях на Гейбриъл.

Ала той просто посегна край нея и внимателно взе вилицата от ръката ѝ.

— Разбрахте ли, мис Уикършъм? Когато не може да вижда, човек трябва да изостри другите си сетива. Обонянието например... — Свежият аромат на ягодата се появи точно пред носа ѝ и тя бе готова да се закълне, че усеща лицето на Гейбриъл в тила си като нежна милувка. — Пипането... — Топлите му пръсти обхванаха тила ѝ и той потърка ягодата о тръпнещите ѝ устни, за да ги примами да се отворят. Гласът му се понижи. — Вкусовите усещания...

Обзета от сковаваща леност, Саманта нямаше друг изход освен да се отвори пред него. Откакто змията беше изкусила Ева в райската градина, надали е имало друга жена, примамена така от забранения плод, помисли си неволно тя. Приемайки неизречената покана,

Гейбриъл мушна зрялата ягода между устните ѝ и сладостта на плода експлодира върху езика ѝ. Тя издаде тих стон на задоволство.

— Още? — попита той и дрезгавият му глас беше изкусителен като на дявола.

Саманта искаше още. Още много. Въпреки това поклати глава и отблъсна ръката му — от страх, че той ще събуди у нея глад, който никога няма да бъде утолен.

— Аз не съм дете — изрече сърдито тя, като нарочно го имитираше. — И няма да позволя да ме хранят като дете.

— Добре. Както желаете. — Тя чу отново разместване на съдове, чу как той опита нещо и облиза устни. — Заповядайте — покани я след малко той и отново сложи вилицата в ръката ѝ. — Опитайте това.

Макар че копринените нотки в гласа му трябваше да я предупредят, тя заби вилицата в купичката, решена да му покаже, че може да улучи от първия опит, все едно какво има вътре. И изпъшка задавено, когато ръката ѝ потъна до китката в студена желирана маса.

— За десертите на Етиен се носят легенди — пошепна в ухото ѝ Гейбриъл. — Разправят, че разбивал крема по цели часове, докато постигне желаната плътност.

— Вие сте един коварен негодник! — Саманта извади ръката си от лепкавия десерт. — Нарочно го направихте!

Тя затърси салфетката, но пръстите на Гейбриъл се ключиха около китката ѝ.

— Позволете — промълви той и вдигна ръката ѝ към устните си. Саманта изобщо не беше подготвена за шока, когато усети как показалецът ѝ се плъзна в устата му. Влажната горещина между устните му беше в ярък контраст със студения десерт. Той облиза сметановия крем от пръстите ѝ с чувствена отдаденост, която стопи съпротивата ѝ. Беше ѝ много лесно да си представи как езикът му се занимава с други, още по-чувствителни места от тялото ѝ.

Ужасена, Саманта издърпа ръката си. Бузите ѝ пламтяха кървавочервени.

— Когато ме поканихте на вечеря, милорд, не ми беше ясно, че аз ще съм основното ястие.

— Това не е истина, мис Уикършъм. Вие сте вкусният десерт.

— Казвате го, за да подиграете характера ми, нали? — не се удържа да попита тя.

Гейбриъл избухна в смях. Това беше изключително рядко събитие и тя трябваше да го види. Смъкна импровизираната превръзка от очите си и се огледа замаяно. Гейбриъл седеше спокойно на своя стол. Боже, колко красиви бяха бръчиците от смях покрай очите му!

През остатъка от вечерта той беше идеалният сътрапезник и ѝ позволи да усети цялото очарование, с което някога беше събирал около себе си тълпи от жени. След като си хапнаха от прочутия крем на Етиен — с лъжички, не с пръсти, — той се надигна и ѝ предложи ръката си.

Саманта избърса устните си със салфетката и с болка осъзна, че беше готова да отиде с него до края на света.

— Мисля, че е много късно, милорд. Време е да се оттегля.

— Не си отивайте. Искам да ви покажа още нещо.

Неспособна да отхвърли молбата му, Саманта стана и сложи ръка върху неговата. В сърцето ѝ покълна подозрение. Използвайки бастуна си, Гейбриъл я изведе от салона и двамата тръгнаха по дълъг коридор, докато спряха пред позлатена двойна врата, която Саманта виждаше за първи път.

Той намери опипом месинговата брава и отвори двете крила.

— Господи! — пошепна изумено Саманта, като видя пред себе си картината от сънищата си.

Намираха се в балната зала, която тя бе открила при първата си обиколка на къщата. Но вместо да тъне в мрак, сега тя сияеше в цялото си великолепие. Полилеите бяха излъскани до блясък и в тях горяха десетки свещи. Глазираните венециански плочки сияеха ослепително сини. Редицата френски прозорци бяха широко отворени и разкриваха огряната от луната градина.

Гейбриъл остави бастуна си до стената. Тук не му беше нужен. Нямаше мебели, в които да се спъне, нито крехки порцеланови фигури, които да счупи.

— Ще позволите ли да ви помоля за този танц, уважаема госпожице? — попита учтиво той и ѝ предложи ръката си.

— Упражнявали сте се, нали? — попита обвинително Саманта. Изведнъж си бе спомнила тайнствената музика и трополенето, които бе чула миналата нощ. — А пък аз си помислих, че мисис Филпот и мистър Бекуит са си уговорили среднощна среща в салона.

Гейбриъл избухна в смях и я изведе в средата на осветената зала.

— Съмнявам се, че съм им оставил достатъчно сили за среднощна среща. Не мога да преброя колко пъти си блъскахме главите с Бекуит. Мисис Филпот ме убеди да танцувам по чорапи, за да щадя бедните ѝ стъпала. След време трябваше да признаем, че съм жалък танцьор на менуета и народни танци.

— Защото не усещате партньорката си — промърмори Саманта, припомнила си думите му отпреди малко.

— Точно така. Като не я усещам, не мога да я намеря. И това е причината, поради която започнах да танцувам валс с Бекуит. — Гейбриъл въздъхна театрално. — Позорно е, че мисис Филпот не може да танцува валс.

— Валс ли? — пошепна Саманта, неспособна да скрие ужаса си. — Но, милорд, лично архиепископът го заклеими като връх на безсрамието.

Гейбриъл отново се засмя.

— Само си представете какво щеше да каже, ако ме видеше да танцувам с иконома си.

— Даже Уелският принц каза, че е крайно неприлично мъжът да притиска непозната жена до гърдите си. Такава близост между партньори в танца може да доведе само до неприлично поведение.

— О, така ли? — промърмори Гейбриъл, повече възхитен, отколкото отблъснат. Сключи пръсти около китката ѝ и я привлече към себе си.

Саманта дишаше тежко, сякаш вече се въртеше из залата.

— Този модерен танц може да е приет в Париж или Виена, милорд, но е забранен в лондонските бални зали.

— Тук не сме в Лондон — промърмори Гейбриъл и я прегърна.

После кимна към музикантите, които чакаха в галерията. Когато засвири невидимо чембало, той сложи ръка на гърба ѝ и се задвижи в такт с нежните тонове на „Барбара Алън“. Меланхоличната балада за пропуснат шанс и изгубена любов беше една от любимите песни на Саманта. Никога преди това не я беше чувала като валс, но се оказа, че подходда перфектно на плъзгащия се три-четвърти такт на танца.

Когато тялото му се завъртя в неустойимия ритъм на валса, Гейбриъл възвърна вродената си грация. Затвори очи и сетивата му се изпълниха със сладостни спомени: възбудата да притиска топло женско тяло до своето, шумоленето на копринените поли, доверието, с

което тя се остави в ръцете му. За първи път от Трафалгар насам нямаше причини да се оплаква от загубата на зрението си. Докато водеше със сигурна ръка партньорката си, отново се чувстваше цял и съвършен.

От гърдите му се изтръгна тържествуващ смях. Завъртя вихрено Саманта и двамата се понесоха из залата.

Когато отзвучаха последните тонове на „Барбара Алън“, двамата избухнаха в луд смях. Невидимите музиканти засвириха „Ела и живеј с мен“, добре позната песен, която обаче не беше в ритъма на валса, и двамата спряха. Гейбриъл я задържа в ръцете си. Все още не беше готов да се отдели от тялото ѝ.

— Ако се опитвате да ме впечатлите с изискаността си, ще се провалите с гръм и трясък — проговори предупредително тя.

— Мисля, че под изисканите маниери и тънката коприна в сърцата си оставаме варвари. — Той вдигна ръката ѝ към устните си и целуна меката длан. Устните му останаха върху топлата кожа по-дълго, отколкото изискваше приличието. — Дори вие, скъпа мис Уикършъм.

Треперенето в тихия ѝ глас бе ясно доловимо.

— Ако бях цинична, милорд, щях да ви заподозра, че сте изградили този сценарий не като извинение, а като изкушение.

— Вие какво предпочитате? — Неспособен да устои на изкушението, Гейбриъл сведе глава и потърси отговора от устните ѝ.

Саманта затвори очи, сякаш по този начин можеше да отрече съучастието в ставащото. Ала не беше в състояние да потисне сладостната тръпка, която я прониза, когато устните на Гейбриъл се плъзнаха по нейните в плаха милувка. Това не беше целувката, която бяха разменили в библиотеката. Онова беше страстно нахлуване в сетивата ѝ, а това беше целувка на любовник — бавно и сладко предусещане на удоволствията, намек за страстта, която можеше да последва. Тази целувка беше много по-изкусителна и опасна за самотното ѝ сърце.

Устните му се плъзнаха по нейните и ги убедиха да се отворят, да позволят проникването на езика му. Като почувства кадифената му горещина в устата си, Саманта усети как се разтапя. Сгуши се в него и последните искри от съпротивата ѝ угаснаха. Внезапно се почувства като бедна просякиня пред празнично осветена къща. Това тук беше празник за сетивата ѝ, потискан с години. Страстно, с цялата сила на

съществото си пожела да го погълне, да утоли насъбралото се в нея желание с горещината на целувката му.

Когато езикът ѝ се включи в прастария танц и се наслади на вкуса му, той простена дълбоко в гърлото ѝ. Не беше нужно да вижда, когато ръката му се мушна в деколтето ѝ и намери меката гръд под копринения корсаж. Палецът му закръжи около възбуденото зърно, потърка го и то се втвърди в очакване. Саманта простена до устата му, надвита от копнеж — забранен и опасен.

Засрамена от безпомощния стон и не знаейки накъде щяха да продължат пръстите му, тя се отдели от него. Той въздъхна и опря чело в нейното.

— Вие не бяхте съвсем искрена с мен, нали, мис Уикършъм?

— Защо казвате това?

Предполагайки, че ужасът в гласа ѝ се дължи на интимностите, които си бе позволил, той опря уста в ухото ѝ и пошепна:

— Защото — за мое голямо неудоволствие — носите бельо.

В този момент песента свърши и внезапната тишина им напомни, че горе в галерията има зрители.

— Да изсвиря ли още една песен, милорд? — Ведрият, безгрижен глас на Бекуит стигна до тях през позлатения парапет и ги увери, че икономът не е проследил представлението на танцовата площадка.

Саманта намери сили да се изтръгне от обятията на Гейбриъл и извика към галерията:

— Не, благодаря, Бекуит. Лорд Шефилд има нужда от спокойствие. Утре точно в два ще продължим уроците. — Тя се обърна към Гейбриъл и проговори със студена учтивост — Благодаря за вечерята, милорд.

Развеселен от връщането ѝ към ролята на строга болногледачка, Гейбриъл направи церемониален поклон.

— Аз също ви благодаря, мис Уикършъм... за танца.

Свел глава, той се вслуша в бягащите ѝ стъпки и не за първи път се запита какви ли още тайни криеше неговата болногледачка.

Бекуит се върна в общата стая на персонала и намери там мисис Филпот, седнала пред огъня с чаша чай в ръце.

— Е, как мина вечерта? — попита веднага тя.

— Бих казал, че успехът беше зашеметяващ. Точно от това имаха нужда, и двамата. За съжаление не сме били достатъчно дискретни — миналата нощ мис Уикършъм ни е чула в салона. — Той се ухили и обясни: — Каза, че си помислила, че двамата сме си уговорили среднощна среща.

— Ама че работа. — Мисис Филпот вдигна чашата до устата си, за да скрие усмивката си.

Бекуит поклати глава.

— Кой би повярвал, че един оплешивяващ иконом и една строга вдовица се прегръщат в тъмното като болни от любов хлапаци?

— Да, кой би повярвал? — повтори тихо мисис Филпот и започна да вади фуркетите от сложната си фризура.

Когато копринените черни къдрици нападаха по раменете ѝ, Бекуит зарови пръсти в тях и въздъхна доволно.

— Винаги съм обичал косата ти, нали знаеш.

Тя улови ръката му и я притисна към бузата си.

— А аз винаги съм обичала теб. Или поне от мига, когато събра смелост да наречеш самотната млада вдовица „Лавиния“ и изостави официалното „мисис Филпот“.

— Можеш ли да си представиш, че оттогава минаха почти двайсет години?

— Имам чувството, че беше едва вчера. А кои песни им изсвири?

— „Барбара Алън“ и „Ела, живеј с мен“. Тя е любимата ти песен, нали.

— „Ела, живеј с мен и ми позволи да те обичам“ — процитира тя безсмъртното любовно послание на Марлоу.

— „И небето ще ни дари с безкрайна наслада“ — завърши той и я изправи на крака.

Тя му се усмихна и очите ѝ светнаха като на младо момиче.

— Как мислиш, господарят ще ни уволни ли, ако разбере?

Бекуит поклати глава и се наведе да я целуне.

— Като съдя по онова, което видях тази нощ, смятам, че ще ни завиди.

*Любима моя Сесили,
 Как може да си помислиш, че семейството
 ми ще гледа на теб като на нискостояща? Ти си
 за мен луната и звездите. Аз съм само пясъкът
 под крехките ти стъпала...*

На следващия ден, точно в два следобед, Саманта прекоси фойайето, обута отново в старите си полуботушки, и изражението ѝ беше толкова решително, че другите слуги побързаха да се махнат от пътя ѝ. Косата ѝ отново беше стегната в обичайния строг кок на тила, устните ѝ бяха стиснати, сякаш беше изяла цял лимон, вместо да се парфюмира с аромата му. Грозната кройка на тъмносивата ѝ дневна рокля скриваше убедително всеки намек за стройни глезени или женски форми.

Докато чакаше Гейбриъл, тя ходеше напред-назад из салона и старомодните ѝ фусти шумоляха, сякаш са били киснати в нишесте. Съзнанието, че всичките ѝ усилия да изглежда непристъпна бяха безсмислени, след като Гейбриъл не можеше да я види, разваляше настроението ѝ. Можеше да го чака тук само по долна риза и чорапи и той пак нямаше да разбере. Тя размаха ръце, за да прогони замайващата серия от картини, които рисуваше развинтеното ѝ въображение.

В три и половина „ученикът“ ѝ най-сетне влезе в салона, размахвайки бастуна пред себе си. Сам го следваше по петите, захапал ужасно смачкан ботуш.

Нетърпеливо потропвайки с токче по пода, Саманта се взираше в часовника на перваза на камината.

— Предполагам, че нямате представа колко сте закъснели.

— Ни най-малка. Знаете, че не мога да видя часовника — напомни ѝ спокойно той.

— О! — пошепна тя, за момент извадена от равновесие. — Е, добре, тогава да започваме. — Тъй като не смееше да го докосне, тя го хвана за ръкава на ризата и го дръпна към входа на импровизирания лабиринт. Гейбриъл простена театрално.

— О, не пак тези мебели! Минавал съм покрай тях поне сто пъти.

— И ще минете още най-малко сто, докато придвижването с бастун ви стане втора природа.

— Предпочитам да се упражнявам в танцуване — заяви той и коприненомеките нотки в гласа му бяха недвусмислено изкушение.

— Защо да упражнявате нещо, което владееете до съвършенство? — отвърна Саманта и го бутна доста грубичко към дивана.

Мърморейки нещо за Минотавъра, Гейбриъл стигна до края на лабиринта, но когато размаха бастуна си, намери само въздух. Смръщи чело и попита:

— Къде, по дяволите, е Дейвънпорт? Готов съм да се закълна, че преди няколко дни беше тук.

Вместо отговор Саманта излезе пред него и отвори широко стигащите до пода френски прозорци, за да може той да излезе на терасата. Сам изляя въодушевено, пусна ботуша и изскочи в градината, за да преследва въображаеми зайци. В стаята повя мек бриз, ухаещ на люляк.

— След като се справихте задоволително с приемния салон и с балната зала — обясни Саманта, — сметнах, че е време да излезем на малка разходка в парка. Днешният следобед ми се струва подходящ.

— Не, благодаря — отговори безизразно Гейбриъл.

— И защо не? — попита изненадано Саманта. — Само преди минута казахте, че в салона ви е скучно. Мислех, че ще се радвате да изпробвате нещо ново и да подишате чист въздух.

— В къщата имам предостатъчно чист въздух — отговори все така глухо Гейбриъл.

Саманта го огледа недоверчиво. Пръстите му стискаха с все сила дръжката на бастуна, сякаш беше спасителна котва. Лицето му беше вкаменено, левият ъгъл на устата висеше безжизнено. Непринуденият чар от миналата нощ бе изчезнал, за да отстъпи място на мрачна маска.

Дъхът ѝ спря. Най-сетне бе разбрала: Гейбриъл не се гневеше. Той се страхуваше. Спомни си, че нито веднъж не го е виждала да се

излага на слънцето.

Тя хвана дръжката на бастуна и внимателно я освободи от студените му пръсти. Опря бастуна на стената и смело сложи ръка върху скования му лакът.

— Вашите дробове може би не се нуждаят от чист въздух, милорд, но моите буквално се задушават. Пролетният ден е великолепен, но не можете да очаквате от една дама да излезе на следобедна разходка, непридружена от достоен джентълмен.

Саманта съзнаваше, че е рисковано да апелира към кавалерството, каквото слепият вече не притежаваше. Но за нейна изненада той, макар и колебливо, сложи ръка върху нейната и наподобя ироничен поклон.

— Никой няма да има възможност да твърди, че Гейбриъл Феърчайлд е отказал да изпълни желанието на една дама.

Той направи крачка напред, после още една. Слънчевата светлина се изля върху лицето му като разтопено злато. Когато прекрочи прага, спря като закован. Саманта се уплаши, че в крайна сметка ще откаже разходката, но после разбра, че той бе спрял само за да поеме дълбоко въздух. Тя се притисна до него и също вдиша дълбоко, за да се наслади в пълна мяра на миризмата на прясно обърната земя и на нацъфтелите глицинии по шпалира наблизо.

Когато Гейбриъл затвори очи, тя се изкуши да направи същото, за да концентрира сетивата си върху милувката на стопления от слънцето бриз и възмутеното цвъркане на една червеношийка, която се караше на партньора си, докато двамата строяха гнездо в клоните на близкия трънлив храст. Но веднага си каза, че ако затвори очи, ще пропусне да се наслади на чувственото удоволствие, изписало се по лицето на Гейбриъл.

Жизнеността ѝ се събуди и тя го подкани да продължат напред. Стигнаха до смарагдовозелената морава, която слизаше към полусрутен каменен зид в края на просторната гора. Всяко кътче от грижливо планирания парк, от донесените отдалеч скала до виещите се поточета, беше създадено с цел да остави впечатление за недокосната пустош.

Без да сваля пръстите си от нейните, Гейбриъл вървеше редом с нея без усилие и с всеки изминат метър добиваше увереност и възвръщаше предишната си гъвкавост.

— Не бива да се отдалечаваме много от къщата. Някой от селото може да ни види. Не ми се ще да плаша малките деца.

Въпреки сухия тон, Саманта разбра, че думите не бяха изречени на шега.

— Децата се боят само от непознатото, милорд. Колкото по-дълго се затваряте във Феърчайлд Парк, толкова по-страшна слава ще ви се носи.

— Освен това не искаме всички да повярват, че съм някакъв урод, който броди самотно в тъмнината, нали?

Саманта вдигна поглед към него, но ѝ беше невъзможно да определи дали той се надсмиваше над самия себе си или над нея. Може да беше загубил зрението си, но веселите искри в очите му бяха останали. Под слънчевата светлина те бяха дори още по-впечатляващи, а поръбените със злато зеници изглеждаха ясни и бистри като кристални езерца. Косата му блестеше като току-що отсечени златни монети.

— Наистина не е нужно да живеете като затворник в собствената си къща, след като имате такава прекрасна градина. Мога да си представя, че някога сте били предприемчив млад мъж. Със сигурност ще измислите какво да правите на чист въздух и да се забавлявате.

— Какво ще кажете да стреляме с лък? — попита подигравателно той. Сам изскочи от близката горичка и се хвърли към тях. Пазейки се от скачащото куче, те тръгнаха по-бавно. — Може и да ходим на лов. Сигурно никой няма да ми се разсърди, ако объркам младо куче с лисица.

— Засрамете се! — укори го Саманта. — Може би един ден Сам ще бъде вашето спасение. Кученцето е много умно.

Като чу името си, Сам се отърколи в тревата, легна по гръб, извъртя очи и оплези език. Саманта прибра полите си и го прекрачи предпазливо с надеждата, че спътникът ѝ няма да забележи нищо. Ала мислите на Гейбриъл бяха заети с друго.

— Може би сте права, мис Уикършъм — промълви той. Саманта вдигна очи към него, изненадана от бързото му съгласие. — Може би има нещо, което ще ми достави удоволствие. Нещо, при което ще се представя добре.

Играеха на „сляпа баба“ и Гейбриъл печелеше всяка игра.

Саманта не намираше начин да го победи. Той не просто улавяше бързите прислужници, но и само с едно подушване на косата или дрехата ги назоваваше по име. Освен това рефлексите му бяха достатъчно добри, за да избягва човека с вързани очи — изплъзна се от протегнатите ѝ ръце само миг преди да го е сграбчила.

Когато Саманта повика слугите в градината, за да играят на „сляпа баба“, всички се ужасиха: господарят им се бе излегнал на обляната от слънцето полянка с разрошени коси и сламка между устните. Още повече се стреснаха, когато болногледачката им обясни какво ги очаква. Няколко млади мъже и жени се наредиха сковано в редица, сякаш трябваше да посрещнат самия крал, докато Бекуит цъкаше неодобрително, а мисис Филпот охкаше, че никога не била участвала в толкова неприлична игра.

Питър и Филип бяха първите, които излязоха от редицата. Зарадвани, че няма да стоят вътре в този великолепен пролетен ден, младите прислужници се включиха с въодушевление в играта, като напълно пренебрегнаха изброените от Саманта правила. При всеки удобен случай размахваха огромните си юмруци и се бореха като млади палета. Всеки път, когато преборваше брат си и го възсядаше като кон, Филип хвърляше бърз поглед към Елси, за да се увери, че младата прислужничка е видяла победата му.

Изкушени от мекия, ароматен бриз и доброто настроение, другите слуги също се отърсиха от въздържаността си. Когато му дойде редът да търси другите, едрият, мършав горски пазач Уили се втурна да гони перачката Мег, протегнал огромните си ръце като нокти на хищник. Пискайки като срамежлива ученичка, Мег прихвана полите си и хукна по склона, като при всяка крачка разкриваше красивите си голи крака. Сам залая и се втурна след нея. Тя направи огромен скок наляво, Уили мина покрай нея, спъна се в ботушите си и се изтърколи надолу по склона сред всеобщия смях.

— След като Уили не можа да хване Мег, сега е ред на господаря!
— извика Хана и запляска с ръце.

Докато Мег измъкваше от потока мокрия, ругаещ горски пазач, Бекуит внимателно обърна Гейбриъл към къщата. Даже мисис Филпот се бе включила в играта. Без да я накарат, тя направи крачка напред и три пъти завъртя господаря си около собствената му ос, после отскочи

настрана с такъв устрем, че ключовете на колана ѝ зазвъняха като камбанки.

Гейбриъл се разкрачи и застана неподвижен. Всички участници в играта застинаха по местата си под топлото слънце. Според правилата нямаха право да бягат, докато Гейбриъл не се приближи дотолкова, че да ги докосне. Едва тогава можеха да отскочат настрана. Саманта нарочно застана в най-далечния край на поляната — винаги правеше това, когато идваше ред на Гейбриъл. Беше решена да не му дава повод да я докосва.

Опрял ръце на стегнатите си хълбоци, Гейбриъл се въртеше бавно в кръг. Едва когато вятърът развя косите на Саманта и няколко непокорни къдрици се измъкнаха от кока, тя разбра, че е направила грешка, като е застанала по вятъра. Ноздрите на Гейбриъл се издуха. Очите му се присвиха по начин, който ѝ беше много добре познат.

Той направи рязък завой и се запъти право към нея. Дългите му крака бързо скъсиха разстоянието помежду им. Когато мина покрай Елси и Хана, без да забави крачка, момичетата затиснаха устите си, за да не се закискат.

Стъпалата на Саманта сякаш се бяха враснали в земята. Нямахше да може да избяга дори ако Гейбриъл беше нападащ хищник, решен да я погълне. Осъзнаваше ясно, че всички слуги я зяпат любопитно, и между гърдите ѝ потече вадичка пот. Кръвта се точеше във вените ѝ тежка и гъста като мед.

Воден от непогрешимите си усещания, Гейбриъл спря само на сантиметри от нея. Когато ръката му улови ръкава ѝ, Филип и Питър сърдито изхъмкаха — тя беше длъжна да бяга или поне да окаже съпротива. Вече беше твърде късно за това. Оставаше само той да каже името ѝ и играта щеше да свърши.

— Името! Името! — развикаха се момичетата.

Гейбриъл вдигна свободната си ръка, за да нареди мълчание. Беше познал предишните уловени по полъх на дърво или сапун за пране. Освен това имаше право да идентифицира уловения и чрез докосване.

Устните му се накъдриха в ленива усмивка. Саманта все още стоеше като вкаменена, прекалено безпомощна, за да спре движението на ръката му. Светът около тях изведнъж изчезна. Останаха само двамата и мекият пролетен бриз.

Гейбриъл попипа косата ѝ и бавно плъзна пръсти по лицето. Опипа рамката на очилата, после внимателно се потопи във всяка вдлъбнатина и извивка, сякаш искаше да ги запечата завинаги в паметта си. Ръцете му бяха едновременно грапави и нежни... и невероятно мъжествени. Когато плъзна два пръста по меките ѝ устни, неловкостта ѝ се разсея. Обзе я друго чувство, още по-опасно. Тя се улови в желанието да се облегне на него, да отметне глава назад и да му се предложи като жертва. Надвита от сладкия копнеж, тя се олюля и едва тогава забеляза, че той е престанал да я докосва.

Саманта отвори очи и го погледна смаяно. Макар че главата му беше сведена, бързото вдигане и спускане на гърдите му ѝ показа, че краткият им контакт не го е оставил равнодушен.

— Не съм съвсем сигурен — извика той така, че всички на поляната да го чуят. — Като съдя по меката кожа и нежния парфюм, предполагам... — Той направи пауза, аз да увеличи напрежението.

— Очевидно съм хванал Уортън, оборското ратайче.

Слугите избухнаха в луд смях. Един от ратаите удари по рамото зачервения Уортън.

— Имате право на три предположения, милорд — напомни му Мили.

Гейбриъл замислено прехапа долната си устна.

— Е, щом не е Уортън — продължи той провлечено, с тих глас, — тогава сигурно е моята скъпа... моята усърдна... моята предана...

Той сложи ръка на сърцето си и пожъна нов залп от смях от страна на прислужничките, а Саманта спря да диша, опитвайки се да разбере какво точно щеше да каже за нея.

— Хванал съм мис Уикършъм!

Участниците в играта заръкопляскаха въодушевено. Гейбриъл им махна с ръка и се поклони пред Саманта.

Тя се усмихна, направи подигравателен реверанс и произнесе през здраво стиснати зъби:

— Добре, че не ме оприличихте с някой от конете, които теглят каретата.

— Не ставайте глупава — отговори ѝ той шепнешком. — Вашата грива е много по-гладка.

Сияещият Бекуит го потупа по рамото и сложи в ръката му сгънатата кърпа.

— Превръзката, милорд!

Гейбриъл се обърна към Саманта и веждите му се вдигнаха в дяволска маска.

— О, не, няма да ви позволя да повторите тази игра! — Тя заотстъпва назад, докато той крачеше заплашително към нея с превръзката в протегнатите ръце. — Омръзнаха ми проклетите ви игрички. Всичко ми омръзна — добави тя, за да го уязви по-болезнено.

— О, стига, мис Уикършъм — отвърна с усмивка Гейбриъл. — Нима ще принудите един слепец да тича подире ви?

— Така ли мислите? — Саманта прихвана полите си и хукна като подгонена сърна по тревата. Гейбриъл я последва с учудваща бързина.

Настроението в бавно движещата се парадна карета на маркиз Торнууд се люшкаше от мрачно до сърдито мълчание. Само седемнайсетгодишната Хонория се осмеляваше да изрази надеждата и радостното си очакване. Тя се въртеше неспокойно и час по час надничаше през прозорчето към зелените поля навън. Широкият път към Феърчайлд Парк беше обграден от яркозелен жив плет.

Двете ѝ по-големи сестри се придържаха към най-новата мода и пазеха скупаещо, изискано мълчание — за младите дами, преминали известна възраст, то беше не по-малко важно от красотата и произхода. Осемнадесетгодишната Евгения беше потънала в съзерцание на собственото си отражение в елегантното ръчно огледалце, което бе извадила от копринената си чантичка, докато деветнадесетгодишната Валери отчиташе всяко друсане и люлеене с мъчителна въздишка. Откакто миналата година в края на сезона се сгоди за най-младия син на един херцог, Валери бе станала наистина непоносима. Каквато и да беше темата на разговора, тя започваше всяко второ изречение с думите: „Щом се омъжа за Антъни...“

Срещу момичетата седеше самият господин маркиз и често често триеше зачервеното си чело с дантелена кърпичка. Загрижена от тази червенина, съпругата му се осведоми:

— Наистина ли смяташ, че решението ти бе правилно, Теди? Ако го бяхме предупредили, че идваме...

— Ако го бяхме предупредили, отново щеше да нареди на слугите да ни отпратят. — Тъй като не му беше в характера да говори

остро на съпругата си, Тиодор Феърчайлд смекчи острите си думи, като се наведе и помилва ръката ѝ в дантелена ръкавица.

— Що се отнася до мен, предпочитам да се случи точно това. — Евгения се откъсна с неохота от съзерцанието на образа си в огледалото. — Така няма да му дадем възможност да ни крещи и да ръмжи като бесен вълк.

Валери кимна мъдро.

— Като си спомня колко отвратително се държа миналия път, започвам да мисля, че е не само сляп, но и луд. Много се радвам, че още не съм омъжена за Антъни. Божичко, ако беше чул колко грубо ми говореше Гейбриъл...

— Би трябвало да се засрамите, че говорите така за собствения си брат! — Хонория се обърна рязко и изгледа унищожително сестрите си. Светлокафявите ѝ очи с цвят на шери святкаха гневно под модната шапка с широка периферия.

Никой не бе очаквал толкова строгост и рязкост от винаги добродушната малка сестра. Валери и Евгения си размениха учудени погледи.

Когато каретата мина през портата от ковано желязо и зави по входната алея към господарската къща, Хонория продължи:

— Евгения, нима не помниш кой те измъкна от леденостудената вода, когато потъна в езерото в парка на Тилманови, макар да те предупреждаваха, че ледът е още тънък и не можеш да се пързаяш на кънки? А ти, Валери — кой защити честта ти, когато онова ужасно момче заяви на чая у лейди Марбът, че си му позволила да те целуне? Гейбриъл е най-добрият голям брат, който може да си пожелае едно момиче, а вие двете го обиждате и му се подигравате като предателки!

Валери се наведе, стисна ръката на Евгения и в светлозелените ѝ очи блеснаха сълзи.

— Несправедлива си, Хонория! Гейбриъл ни липсва не по-малко, отколкото на теб. Но този мрачен грубиян, който бушува и ни ругае, не е нашият брат. Ние искаме да си върнем стария Гейбриъл.

— Спокойно, спокойно, момичета — намеси се бащата. — Не бива да усложнявате и без това сложната ситуация, като се карате.

Хонория се обърна рязко и отново се загледа през прозореца. За да разведри обстановката, маркизът се опита да се засмее с обичайния си весел смях, но нищо не се получи.

— Като види какво му носим този път, брат ви може би ще се покаже малко по-учтив.

— Според мен точно тук е проблемът — извика сърдито лейди Торнууд. — Ако вярваме на твоите скъпи лекари, той не може да вижда нищо, нали? Нито днес, нито когато и да било. — Кръглото ѝ лице се набръчка, сълзите ѝ оставиха следи върху дебелия слой пудра по бузите, но това не я притесни. Тя взе кърпичката, която ѝ подаде съпругът ѝ, и попи сълзите от очите си.

— Мисля, че Валери и Евгения са прави. Може би не трябваше да идваме. Не знам как ще понеса да видя момчето си затворено в тъмната къща като животно.

— Мамо! — извика Хонория и в гласа ѝ звънна учудване. Опита се да изтрие стъклото на прозорчето, за да вижда по-ясно, но не успя.

— Остави мама на мира — изсъска Евгения. — Не виждаш ли колко е отчаяна?

Валери извади от чантичката си шишенце с амоняк и го подаде на майка си.

— Вземи го, мамо. Помириши го и ще видиш, че ще ти стане по-добре.

Лейди Торнууд отблъсна ръката на Валери, заинтригувана от смаяното изражение на малката си дъщеря.

— Какво има, Хонория? Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

— Може би наистина съм видяла призрак. Но мисля, че е по-добре да погледнеш сама.

Когато Хонория отвори прозорчето, любопитната лейди Торнууд се прехвърли през краката на мъжа си, като го настъпи болезнено по пръстите, и се настани до дъщеря си. Тласкани от любопитство, Евгения и Валерия се надигнаха зад майка си.

На поляната пред къщата имаше някакво празненство. Участниците се бяха разпръснали по меката трева, смехът и виковете им отекваха във въздуха като музика. Всички бяха въодушевени от играта и никой не забеляза пристигащата карета.

Маркизът протегна шия, за да види нещо над стената от модни дамски шапки, и зяпна смаяно.

— Какво става тук, по дяволите? Защо слугите си губят времето с глупости, вместо да работят? Какво си мислят, че празнуват — може би Коледа? За бога, ще заповядам на Бекуит да уволни тези нахалници!

— Първо обаче трябва да го хванеш — заяви през смях Валери, когато достойният иконом хукна надолу по склона, преследвайки пищящата мисис Филпот.

Евгения сложи ръка на устата си, за да скрие нервното си кискане.

— Видя ли и ти това, което видях аз, Валери? Кой би помислил, че онзи дървенияк е способен на такива неща?

Маркизът се обърна рязко, за да се скара на дъщерите си за неприличните изрази, но в този момент всички видяха мъжа, който тичаше през поляната. Маркизата преbledня толкова силно, че Валери отново ѝ подаде шишенцето с амоняка.

Мъжът спря на възвишението. Сияещото синьо небе беше идеален фон за прекрасната му фигура. Маркизата сложи ръка на сърцето си и изплака тихо. За момент повярва, че синът ѝ се е върнал от война невредим. Нейният Гейбриъл стоеше там гордо изправен, със стегнати рамене, с блестящи от слънцето златни коси...

В следващия миг Гейбриъл се обърна и тя видя назъбения белег, който загрозяваше безупречните му черти — мрачното напомняне, че нейното момче, нейният прекрасен и горещо обичан син си е отишъл завинаги.

Саманта знаеше, че няма да избяга от Гейбриъл. Въпреки това реши да не го улеснява. Постара се да му създаде сериозни затруднения, като се скри зад другите слуги. Знаеше, че въпреки липсата на зрение той все още е подвижен и гъвкав като планински лъв. Затова се уплаши до смърт, когато той се спъна в една издатина и падна тежко на земята.

— Гейбриъл! — извика ужасено тя, без да забележи, че е употребила малкото му име. Събра полите си и хукна към него. Падна на колене, трепереща от ужас, защото си представяше най-лошото. Ами ако си е счупил глезена? Или си е ударил главата в някой камък?

Разтърсена от спомена за окървавеното му тяло на пода в спалнята му, тя сложи главата му в скута си и нежно приглади назад разбърканите златни къдрици.

— Чуваш ли ме, Гейбриъл? Добре ли си?

— Сега съм много добре. — Преди Саманта да е успяла да реагира на дрезгавия шепот, той я обгърна с две ръце и я привлече към себе си. Очилата паднаха от носа ѝ.

Никога не беше помисляла, че той е толкова безогледен да я събори в тревата пред очите на всички прислужници — като че бяха овчарче и млекарка, излезли да се позабавляват на полето. Но той направи точно това. Докато се търкаляха по склона, краката му се заплетоха в полите ѝ и двамата избухнаха в безпомощен смях.

Следващото усещане беше безкрайно приятно: тя лежеше по гръб, покрита от голямото, топло тяло на Гейбриъл. Хватката му се стегна, усмивката на лицето му угасна.

Саманта забеляза, че и другите изведнъж са замлъкнали. Твърде късно.

Тя погледна над рамото на Гейбриъл и примигна смаяно. Не особено едър, но набит и широкоплещест мъж с чорапи на златни и зелени ивици и старомоден панталон до коленете бе изникнал сякаш от нищото. Избледнялото златнорусо на косата му беше леко напудрено и тя не можа да прецени възрастта му. Маншети от скъпа венецианска коприна обрамчваха силните му китки. Когато ѝ подаде ръка да стане, огромният рубин на пръста му светна като капка прясна кръв под слънчевата светлина.

— М-м-милорд — заекна Бекуит. Превръзката на очите му се бе изкривила и той приличаше на дебеличък, блед пират. — Никой не ни е съобщил, че ще дойдете. Не ви очаквахме.

— Виждам — отговори мъжът с властния тон, който Саманта вече познаваше добре.

Най-сетне тя разбра, че гледаше в строгото лице на Тиодор Феърчайлд, маркиз Торнууд — бащата на Гейбриъл. И неин работодател.

*Любима моя Сесили,
Мога да те уверя, че моето семейство ще
те обожава — както те обожавам аз...*

Като се направи, че не забелязва протегнатата ръка на маркиза, Саманта избута Гейбриъл и се изправи на крака. За разлика от нея Гейбриъл изобщо не си направи труда да стане. Остана на тревата скован, с вкаменено изражение. Останалите слуги се събраха на групички около тях и сведоха глави към земята. Сега си казват, че би било по-добре да изпразват нощните гърнета или да чистят оборите, помисли си Саманта и я напуши смях.

Тя намести очилата на носа си и направи дълбок реверанс.

— За мен е голяма чест да се запозная с вас, милорд. Аз съм Саманта Уикършъм, болногледачката на сина ви.

— Сега разбирам защо е направил забележителен напредък от последното ни посещение насам. — Макар че гласът на маркиза прозвуча рязко, Саманта беше готова да се закълне, че в очите му пламнаха весели искри.

Тя съзнаваше напълно, че представлява скандална гледка. Със смачканата рокля, цялата в петна от трева, със зачервените бузи и разсипаните по раменете коси приличаше по-скоро на селска хлапачка, отколкото на почтена жена, назначена да се грижи за син на маркиз.

Четири елегантно облечени дами стояха в полукръг зад главата на семейството. Всяко кичурче от косите им беше точно на мястото си под богато украсените шапки, всяка панделка, всяка кордела и всяка дантелка бяха колосани и не се помръдваха. Саманта стисна здраво устни. Много добре познаваше този тип жени.

Макар да се чувстваше пред тях като дивачка, тя вирна брадичка и отказа да прояви лицемерно смирение. Ако семейството на Гейбриъл не беше занемарило така осъдително своята отговорност, нямаше да се

наложи да се търси болногледачка. Ако баща му поискаше да я уволни, нямаше да остане никой, който да се грижи за Гейбриъл.

— Вероятно намирате методите ми за необичайни, лорд Торнууд — започна смело тя, — но аз съм убедена, че свежият въздух и слънчевата светлина, приемани в достатъчно количество, имат свойството да подобрят състоянието на тялото и душата.

— Небето ми е свидетел, че точно в тези области имам сериозна нужда от подобрене — подкрепи я тихо Гейбриъл.

Маркизът се обърна към сина си и арогантността му изведнъж се стопи. Очевидно нямаше сили дори да го погледне в лицето.

— Добър ден, моето момче. Радвам се да те видя толкова бодър.

— Здравей, татко — отвърна сковано Гейбриъл. — Бих желал да мога да кажа същото.

Една от дамите се приближи до тях с шумящи копринени по ли. Макар че кожата ѝ беше бледа и повехнала като стара дантела, възрастта не бе отнела почти нищо от пищната ѝ красота.

Дамата се надигна на пръсти и залепи влажна целувка върху здравата му буза. Гейбриъл не се помръдна, лицето му си остана затворено.

— Надявам се, не ни се сърдиш, че ти се изгърсихме без покана. Денят беше прекрасен и аз заповядах да приготвят каретата...

— Не ставай глупава, мамо. Как бих могъл да очаквам, че ще пренебрегнеш християнското си задължение да съчувстваш на ближния? Убеден съм, че на връщане ще спреш още в дома за сирачета и в работническото общежитие, за да оставиш милостиня на бедните и онеправданите от съдбата.

При тези думи Саманта потрепери, но майката на Гейбриъл само въздъхна примирено, очевидно очаквала подобно посрещане.

Двете стройни като тополки момичета със златноруси коси останаха настрана, сякаш ги беше страх, че Гейбриъл ще ги ухапе, обаче пухкавата брюнетка се втурна към брат си и го прегърна устремно. За малко да го събори.

— О, Гейбриъл, вече не издържам да съм далеч от теб! Толкова ми липсваш!

Каменната стена се пропука — Гейбриъл прегърна сестричката си и я потупа несръчно по рамото.

— Здравсти, малката. Или вече трябва да ти казвам лейди Хонория? Ако не си отмъкнала някои от обувките с високи токове на Валери, значи си порасла поне с пет сантиметра от последното си посещение при мен.

— Можеш ли да повярваш, че след по-малко от две седмици ще ме представят в двора? Да знаеш, че не съм забравила обещанието ти. — Тя го хвана подръка, сякаш се страхуваше да не ѝ избяга, и се обърна с усмивка към Саманта: — Когато бях още съвсем малка, брат ми често ми обещаваше, че ще танцува с мен първия танц на първия ми бал в двора.

— Какъв кавалер — отвърна тихо Саманта, много добре забелязала краткото припламване на болка в лицето на Гейбриъл.

Маркизът се покашля многозначително.

— Не обсебвай брат си, Хонория. Забрави ли, че имаме изненада за него?

Хонория се отдели с нежелание от Гейбриъл и отиде при сестрите си. Баща ѝ се обърна и махна на двамата лакеи в разкошни ливреи, които придружаваха внушителната семейна карета. Те скочиха от местата си и започнаха да развързват въжетата, придържачи голям, увит в платно предмет на багажника отзад.

Докато двамата мъкнеха обемистия товар по възвишението и се олюляваха под тежестта му, бащата на Гейбриъл потриваше ръце в радостно очакване. Когато лакеите оставиха увития предмет в тревата пред младия си господар, Саманта и слугите любопитно протегнаха шии, за да не пропуснат нищо.

— В мига, в който видяхме това, с майка ти разбрахме, че е най-подходящото за теб. — Маркизът хвърли сияеща усмивка към съпругата си и със замах издърпа лененото платно.

Саманта присви очи, опитвайки се да разбере какво представляваше странният предмет. Когато най-сетне ѝ стана ясно, почти си пожела да е сбъркала.

— Какво е това? — пошепна Елси в ухото на Филип. — Прилича ми на инструмент за мъчения.

Мисис Филпот обърна глава към далечния хоризонт. Бекуит пристъпи по-близо до нея и втренчи поглед във върховете на обувките си.

Предупреден от неловкото мълчание на слугите си, Гейбриъл попита остро:

— Какво е това, по дяволите?

Когато никой не му отговори, той се отпусна на едно коляно и започна да опипва подаръка си. Търсеците му пръсти очертаха желязно колело и изведнъж му просветна.

Изправи се и движенията му бяха неестествено сковани.

— Инвалиден стол на колела. Вие сте ми купили стол за сакат. — Гласът му беше тих и толкова заплашителен, че всички настръхнаха.

Баща му все още сияеше.

— Дяволски умно изобретение, нали? Така няма да се притесняваш, че може да се спънеш в някоя дяволска масичка или стол. Просто си сядаш вътре, увиваш си краката с одеяло и някой те отвежда дотам, докъдето искаш. Може би Бекуит или тази мис Уикършъм...

В очакване на неизбежния изблик на ярост Саманта се напрегна до крайност. Ала когато Гейбриъл най-сетне заговори, овладеният му глас беше по-унищожителен от всеки рев.

— Ти май не си забелязал, татко, но аз все още притежавам два непокътнати крака. А сега ви моля да ме извините, защото възнамерявам веднага да ги използвам.

Той направи кратък поклон, обърна се рязко и закричи в посока, противоположна на къщата. Макар че беше без бастун, Саманта не си позволи да изтича след него или да помоли някого от слугите да го придружи. Даже Сам не посмя да хукне след господаря си. Малкото коли се отпусна на тревата до Саманта и тъжният му поглед проследи Гейбриъл, докато изчезна в гората.

Както бе казал Бекуит: има пътища, които един мъж трябва да извърви сам.

Саманта седеше в малкия салон, където Бекуит я бе приел след пристигането ѝ, и се вслушваше в тиктакането на френския часовник над камината. Изчезването на Гейбриъл не ѝ остави друг избор, освен да посрещне семейството му като домакиня. Беше се извинила само за малко, за да се срещне и да облече чиста рокля — мрачна роба от

тъмнокафяв бомбайски памук без никакви украшения, които да смекчат строгостта ѝ.

Маркизата седеше в най-удобното кресло, стиснала неодобрително устни. Ръцете ѝ в дантелени ръкавици бяха скръстени в скута. Маркизът седеше насреща ѝ неестествено свит, при което коремът му застрашаваше да спуска копчетата на изисканата атлазена жилетка. Валери и Евгения седяха една до друга на гръцкия диван и се гледаха така нещастно, че Саманта почти ги съжали. Хонория бе заела място на отоманката отстрани и бе подвила крака под себе си — така приличаше повече на седемгодишно момиченце, отколкото на седемнадесетгодишна девойка, готова за представяне в двореца. Безформеният инвалиден стол стоеше в ъгъла и хвърляше мрачна сянка върху всички присъстващи.

Докато златната светлина на деня избледняваше и накрая изчезна, в салона цареше тишина, нарушавана само от тихи въздишки или потракване на чаша върху чинийка.

Саманта вдигна чашата към устните си и откри, че майката на Гейбриъл я оглежда неприкрито — и неодобрително.

— Що за болногледачка сте вие всъщност, мис Уикършъм? Не мога да проумея как го пуснахте сам в гората, без да изпратите подире му поне един слуга. Ами ако е паднал в някоя клисура и си е счупил врата?

Саманта остави чашата и се опита да запази самообладание — майката бе изрекла на глас собствените ѝ опасения.

— Мога да ви уверя, че нямате причини за тревога, милейди. Синът ви е много по-самостоятелен, отколкото предполагате.

— Но вече минаха три часа! Защо не се връща?

— Защото ние сме още тук — отговори сърдито маркизът. Когато съпругата му се обърна и го удостои с обвинителен поглед, той се сви отново на стола си.

— Защо тогава не си тръгваме? — попитаха в един глас Евгения и Валери.

— Да, моля те, татко — добави Валери. — Скучно ни е.

Евгения смачка на топка копринената кърпичка в ръката си и на лицето ѝ грейна надежда.

— Валери е права, мамо. Щом Гейбриъл не ни иска тук, не е ли по-добре просто да се съобразим с желанието му и да си отидем? Мис

Уикършъм е тук и ще се погрижи за него.

— Не разбирам защо изобщо му е нужна гледачка — изтърси Хонория, но веднага погледна Саманта извинително. — Може аз да остана тук и да се грижа за него.

— Ами представянето в двора? — напомни ѝ маркизът. — Ами първият ти бал?

Хонория сведе глава и меката кестенява коса скри замисленото ѝ лице. Макар че обичаше брат си много повече от Валери и Евгения, тя беше само на седемнадесет години.

— Гейбриъл има нужда от мен. Какво ме е грижа за някакъв си глупав бал?

— Не се съмнявам, че бихте се грижили самопожертвователно за брат си, мис Хонория — заговори Саманта, подбирайки много внимателно думите си, — но съм сигурна, че той много държи да отбележите дебюта си, както подобава, и да си намерите съпруг, който да ви обича, както ви обича той.

Хонория кимна благодарно и чертите ѝ се отпуснаха. Майката на Гейбриъл стана и излезе на терасата. Вратите бяха отворени и мекият пролетен бриз разведряваше натегнатата атмосфера в салона.

Възрастната дама постоя малко навън, загледана в падащия здрач. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не разбирам как понася да живее така. Понякога си мисля, че би било по-добре да беше...

— Клариса! — извика възмутено маркизът, изправи се и тропна с бастуна си по пода.

Лейди Торнууд се обърна рязко и в гласа ѝ звънна истерия.

— О, защо не си го кажем поне веднъж, Тиодор? Всички го мислим, нали, всеки път, когато го видим!

Саманта се надигна бавно.

— Какво по-точно мислите?

Майката на Гейбриъл направи крачка към нея и лицето ѝ се разкриви от болка.

— Че би било по-милостиво, ако синът ми бе загинал на борда на онзи проклет кораб. Милостиво за него, защото щеше да завърши живота си чисто и бързо, вместо да страда още дълги години. Нямах да продължи да живее този жалък живот... като половин мъж!

— И колко практично щеше да бъде това за вас! — Саманта се усмихна горчиво. — Синът ви щеше да умре като герой. Вместо да посещавате някакъв ожесточен непознат в този прекрасен пролетен ден, щяхте да идвате тук, за да слагате прекрасни цветя пред каменната му гробница. Щяхте да проливате сълзи, да жалите за трагичната му смърт и да приключите с траура още преди първия бал на сезона. Кажете ми, лейди Торнууд, на чие страдание желаете да сложите край — на болките на Гейбриъл или на вашите „мъчения“?

Маркизата пребледня, сякаш Саманта ѝ бе зашлевила плесница.

— Как смеете да ми говорите с този тон, дръзко момиче?

Но Саманта не ѝ позволи да я сплаши.

— Вие не понасяте да гледате сина си в лицето, нали! Само защото вече не е вашето златно момче, което сте обожавали. Защото вече не може да играе ролята на съвършения син и да обожават майка си. Затова сте готова за последната завеса. Как мислите, защо сега той не е тук? — Тя огледа обвинително присъстващите и отново втренчи поглед в майката на Гейбриъл. — Защото много добре знае за какво си мислите вие всички, когато го гледате. Синът ви може да е сляп, милейди, но не е глупак!

Саманта стисна треперещите си ръце в юмруци и изведнъж осъзна, че Валери и Евгения са я зяпнали ужасено. Долната устна на Хонория трепереше, сякаш след още само една остра дума щеше да избухне в сълзи.

В сърцето на Саманта нахлу срам. Въпреки това не съжаляваше за думите си. Макар че заради тях щеше да загуби работата си...

Тя се обърна към маркиза, вирна брадичка и погледна в лицето му.

— Простете безсрамието ми, милорд. Утре рано сутринта ще си събера нещата и ще напусна този дом.

Тя се обърна и закричи към вратата, но маркизът се надигна с учудваща бързина и ѝ препречи пътя. Рунтавите му вежди бяха събрани в строга линия.

— Един момент, момиче. Още не съм ви уволнил.

Саманта сведе глава, очаквайки да чуе обвинения в непочтително държание към съпругата му.

— Нямам и намерение да ви уволня — добави той. — Ако се съди по темпераментния ви изблик, вие сте точно това, от което има

нужда моят твърдоглав син. — Той вдигна бастуна си от пода и махна заповеднически към съпругата си. — Хайде, Клариса, момичета. Отиваме си къщи.

Лейди Торнууд шумно пое въздух.

— Наистина ли очакваш да си отида и да оставя Гейбриъл сам тук? — Тя хвърли отровен поглед към Саманта. — С тази?

— Момичетата са прави. Той няма да се върне, докато ние сме тук. — Маркизът изкриви устни в суха усмивка и за момент толкова заприлича на Гейбриъл, че сърцето на Саманта направи скок. — Честно казано, не мога да му се сърдя. Кой иска да вижда около себе си банда лешояди, които се борят за живота му? Хайде, момичета. Ако побързаме, ще успеем да си легнем преди полунощ.

Валери и Евгения изпълниха с готовност желанието на баща си. Събраха чантичките и ветрилата, шаловете и шапките си и забързаха към вратата. С последен зъл поглед към Саманта, който я предупреждаваше, че нахалството ѝ няма да бъде нито забравено, нито простено, маркизата тръгна величествено след тях. На прага Хонория се обърна и ѝ махна с ръка за сбогом.

Когато каретата затрополи по входната алея, Саманта огледа опустелия салон. Само инвалидният стол бе останал да ѝ прави компания. Тя го огледа мрачно и си пожела да разкъса тапицерията с голи ръце и да изхвърли пълнежа от конски косми през прозореца.

Вместо това запали няколко газени лампи и се изправи пред масичката до прозореца. Постоя така няколко минути, претърсвайки със загрижен поглед нощната градина, преди да осъзнае колко безсмислено беше това действие. Лампите не бяха в състояние да покажат на Гейбриъл пътя към къщи.

Може би майка му беше права. Може би трябваше да прати някого, за да го потърси. Но не ѝ се струваше правилно да прати слугите да го търсят, сякаш е някое упорито дете, засегнато от отношението на възрастните и обидено избягало от къщи.

Ами ако той не искаше да го намерят? Ами ако му беше писнало всички да го обграждат с някакви неизпълними очаквания? Семейството му ясно беше дало да се разбере, че държи да си върне предишния Гейбриъл — мъжът, крачил през живота с непоколебима увереност и печелил сърцата на всички, които среща по пътя си.

Въпреки страстната защита тя не беше по-добра от тях. Бе дошла тук с вярата, че иска да му помогне. Сега обаче започваше да се рови в причините и да се пита дали зад това безкористно желание всъщност не се криеше егоистично сърце.

Саманта втренчи поглед в пламъчето на лампата. Трепкащата светлина не можеше да върне Гейбриъл у дома. Но тя можеше.

Грабна лампата и излезе навън през вратата към терасата.

Саманта вървеше в посока към гората — нали Гейбриъл беше изчезнал там. Лампата, която в салона светеше ярко, я обгръщаше в бледо сияние, което едва стигаше да държи сенките на разстояние. Каdifената чернота на безлунното нощно небе и гъстите клони над главата ѝ почти поглъщаха пламъчето, но тя продължи да напредва упорито. Не можеше да си представи да живее ден и нощ в такъв мрак.

Когато гъсталакът стана почти непроходим и небето вече не се виждаше, тя забави крачка. Настъпването на нощта бе превърнало Феърчайлд Парк от грижливо направена градина за удоволствия в непозната пустош, изпълнена с опасности и ужаси. Саманта прекрачи през стъблото на едно паднало дърво, обезпокоена от тайнственото шумолене и тихите викове на невидими нощни същества. Отново закопня за силното тяло на Гейбриъл, и то не само по една причина.

— Гейбриъл! — повика го тя, когато вече не издържа. Но тихо, за да не я чуят слугите в къщата.

Единственият отговор беше ново шумолене в хресталака някъде зад нея. Саманта спря. Шумоленето престана. Направи още една колеблива крачка напред, след нея втора. Шумоленето се повтори. Това със сигурност е колосаната ми пола, каза си решително младата жена, вдигна я и направи още една крачка. Шумът се засили. Тя спря рязко и стисна до болка крехката лампа. Пръстите ѝ се бяха вледенили. Шумоленето заглъхна, но на негово място дойде силно пухтене, толкова близо до нея, та тя бе готова да се закълне, че е усетила в тила си горещия дъх на невидим звяр.

Вече нямаше съмнение. Някой... или нещо... я следваше.

Саманта събра цялата си смелост, обърна се рязко и размаха лампата пред себе си.

— Веднага се покажете!

От сянката изникнаха две влажни кафяви очи, следвани от гъвкаво телце и размахваща се опашка.

— Сам! — извика облекчено Саманта и се отпусна на колене пред дотичалото куче. — Засрами се, негоднико! — Тя прегърна малкото коли и го притисна до лудо биещото си сърце. — Знам, не биваше да те ругая. — Надигна се и помилва коприненомеките уши на кученцето. — Да вървим. Щом намери мен, ще намериш и него.

Тя навлезе с нова решителност навътре в гората, като викаше името на Гейбриъл и притискаше до гърдите си топлото кучешко тяло. Не смееше да го пусне, защото щеше да се лиши от единствената утеха, която имаше. Беше отишла твърде далеч, когато ѝ стана ясно, че никога няма да намери пътя назад. Гейбриъл сигурно щеше да изпрати слугите да я търсят. И точно тогава в мрака пред нея изникнаха очертанията на непозната сграда. Наполовина от дърво, наполовина от тухли, тя приличаше на плевня или обор, отдавна изоставена и забравена.

Може би Гейбриъл е открил това място още като момче, докато е кръстосвал околностите, и сега отново е потърсил убежище тук, помисли си с надежда Саманта.

Без да пуска лампата и кучето, тя изрита с крак увисналата на пантите врата и изохка стреснато от жалното ѝ скърцане. Вдигна лампата и освети старите греди на покрива, купчини изгнило сено, гниещи юзди и хамути, нападали дървени куки...

Най-сетне отстъпи пред протестите на Сам и го пусна на пода, за да обиколи наоколо и да подуши по ъглите. Освен цвъркащите в сеното мишки, двамата бяха единствените живи същества тук.

— Гейбриъл? — извика колебливо Саманта, макар че я беше страх да наруши неестествената тишина. — Тук ли си?

Тя влезе по-навътре в сумрачното помещение и видя в средата на обора полуизгнила дървена стълба, която водеше нагоре в мрака.

Саманта въздъхна. Нямаше ни най-малко желание да рискува кожата си, като се изкатери по паянтовите стъпала, за да огледа рушащата се плевня. От друга страна обаче, не беше изминала толкова път, за да си отиде от плевнята, без да е проверила навсякъде. Може би горе щеше да открие някакви признаци, че Гейбриъл вече е бил тук?

Тя събра дългите си поли, метна ги на ръката си, стисна лампата в другата ръка и предпазливо се заизкачва по стълбата. Заплашителни сенки танцуваха пред нея, бягайки от трепкащата светлина на лампата.

Когато най-сетне стигна горе и стъпи на прашните греди, тя въздъхна облекчено.

Плевнята беше пуста като обора. Никакъв признак, че някой е търсил убежище тук през последните двайсет години. През четириъгълния отвор се виждаше нощното небе, безлунно, но не съвсем черно. Тук и там по мастиленото синьо проблясваха млечни звезди.

Саманта се обърна и присви очи, за да види по-добре какво имаше в сенките под гредите. Въобразяваше ли си или там се движеше нещо? Ами ако Гейбриъл все пак се беше скрил в плевнята? Ами ако се беше наранил и не можеше да отговори на виковете ѝ? Тя пристъпи по-близо и главата ѝ попадна в огромна паяжина. Потърси се отвратено и попита шепнешком:

— Има ли някой тук?

Размаха лампата пред себе си и сенките изведнъж оживяха. Саманта политна назад, ударена от диво размахващи се твърди крила, оглушена от пронизителни викове. Когато стреснатите прилепи напуснаха убежищата си и се понесоха към отворения прозорец, тя инстинктивно вдигна ръце, за да защити косата и очите си от ударите на крилете им.

Лампата падна от ръката ѝ и се затъркаля по дъските. Падна долу в обора и се счупи. Последните прилепи излетяха в нощта. Изтръгната от обзелото я вцепенение след ужасеното излайване на Сам и хапещата миризма на горящо масло, Саманта се хвърли към стълбата. Трябваше на всяка цена да угаси пламъците, преди да стигнат до сеното и да обхванат целия обор.

Беше минала само една трета от стълбата, когато една летва се счупи под тежестта ѝ и тя загуби равновесие. За миг, който ѝ се стори цяла вечност, увисна между тавана и пода, после полетя заднешком към земята.

Падна на дървения под с глух трясък, чу скимтенето на Сам, усети как кученцето я лизна по бузата и завря влажната си муцунка зад ухото ѝ. Чу и жадното съскане на пламъците, които бяха стигнали до сеното.

— Гейбриъл! — пошепна безсилно тя. Видя го да ѝ се усмихва под слънчевата светлина — точно в мига, преди светът наоколо да потъне в непрогледен мрак.

*Любима моя Сесили,
 Ти ме наричаш упорит и настоятелен, но
 всъщност ти си тази, която проявява
 упоритост...*

Гейбриъл седеше на прага към изкуствената руина и се вслушваше в ромоленето на потока, който обикаляше скалата. Руината беше замислена да изглежда като рушаща се кула на стар замък. Като момче беше прекарал много вълнуващи часове да се отбранява от нападащите варварски орди, въоръжен с дървен меч. Интересно защо варварите винаги приличаха на сестрите му.

Седеше неудобно на каменната пейка, опрял гръб на стената, изпружил дългите си крака. Мекият нощен вятър си играеше с косите му, изплъзнали се от кожената лента и почти скрили назъбения белег, който пресичаше бузата му. Беше белязан и от другите събития на деня: ботушите му бяха разкривени, ръкавът на ризата разкъсан от тръни. На дланта му се виждаше прясна кървава ивица, а коляното му беше подуто и болеше.

Ала най-дълбоката рана беше в сърцето му. Защото беше имал нещастieto да чуе словесния сблъсък между майка си и Саманта.

След като часове наред беше бродил безцелно из гората, използвайки един здрав клон като бастун, той направи грешката да се върне в къщата. Истинската му цел беше да се промъкне незабелязан, затова опипваше стената в търсене на отворен прозорец. Ала веднага забрави намерението си, като чу гласа на майка си откъм салона.

„Че би било по-милостиво, ако синът ми бе загинал на борда на онзи проклет кораб. Милост за него, защото щеше да завърши живота си чисто и бързо, вместо да страда още дълги години. Нямахте да продължи да живее този жалък живот... като половин мъж!“

Гейбриъл се опря тежко на стената и се свлече на земята, клатейки глава. Думите на майка му не можеха да го засегнат. Те само потвърждаваха онова, което самият той отдавна предполагаше.

„И колко практично би било това за вас!“

Тъкмо когато щеше да се изправи и да продължи пътя си, чу гласа на Саманта, висок и ясен, и той го прикова на място. Наклони глава, изумен от гнева и страстта в думите ѝ. Би дал всичко на света, за да може да види лицето на майка си в този момент. Никой досега не беше посмял да разговаря по този начин с Клариса Феърчайлд, маркиза Торнууд.

„Защото много добре знае за какво си мислите вие всички, когато го гледате. Синът ви може да е сляп, милейди, но не е глупак.“

Когато Саманта свърши страстната си тирада, той едва се удържа да не заръкопляска. Доця му се да влезе в салона и да извика „Браво!“.

„Добре се справи, моето момиче“ — пошепна вместо това и със следващото поемане на дъх проумя, че това беше истината.

Това беше стрелата, която се заби право в сърцето му. Стрелата, която го прогони далече от къщата и го накара да потърси убежище в хладната усамотеност на руината.

Гейбриъл вдигна лице към небето, което не можеше да види, и се заслуша във веселото плискане на потока, което сякаш го подиграваше. Имаше чувството, че цял живот е обожавал красотата само за да се влюби в жена, която никога не е виждал.

Всъщност изобщо не ме е грижа как изглежда Саманта, проумя изведнъж той и едва не извика — толкова силно беше смайването му. Красотата ѝ нямаше нищо общо с мека кожа, трапчинки на бузите или дълга, блестяща коса с цвета на топъл мед. Саманта може би беше безцветна и безлична, но за него беше неустоима. Красотата ѝ сияеше отвътре, подхранвана от нейната интелигентност и страст, от упорития ѝ стремеж да го направи по-добър човек.

Вече не беше склонен да се задоволява с малко. Даже горещо обичаната Сесили Марч се бе оказала само красива мечта, която избледня и се разпръсна на прах под ярката светлина на деня. Може би не я виждаше, но със сърцето си знаеше, че Саманта ще е винаги наблизо, когато протегне ръка към нея.

Гейбриъл се надигна и опипа наоколо за импровизирания си бастун. Най-простото беше да се прибере вкъщи и да изслуша

заслужените упреци на болногледачката си. Без съмнение Саманта щеше да оцени подслушването му като връх на лошите маниери. Но може би щеше да поправи настроението ѝ, като ѝ признаеше, че я обича повече от живота си. Когато се изправи и се опря на тоягата, на устните му играеше усмивка. Искаше му се да види лицето на майка си, когато я уведоми за намерението си да се ожени за своята болногледачка.

На половината път до къщата Гейбриъл чу добре познат лай, който идваше някъде откъм гората.

— Какво, по дяволите... — успя да изсъска той малко преди едно дребно, но много здраво „нещо“ да скочи в краката му с такава сила, че едва не го преобърна.

Ала дори бурната и тромава привързаност на Сам не беше в състояние да развали настроението му.

— Някой ден ще ме умориш, глупако — скара му се той и се опря тежко на тоягата. После се опита да продължи към къщата, но кучето заскача около него и не му позволи да направи нито крачка. — Какво ти става, Сам? Защо си се развилнял така?

Вместо отговор кучето захапа края на тоягата и я задърпа като обезумяло, сякаш беше решено да я изтръгне от ръката на господаря си. Макар че Гейбриъл се възпротиви, Сам изобщо не се отказа. Заби здравите си зъби в дървото и изръмжа призоваващо.

Гейбриъл изруга сърдито и коленичи във влажната трева. Ала вместо да скочи в ръцете му, както очакваше, кучето впи зъби в разкъсания му ръкав и го задърпа отчаяно, като последователно скимтеше и ръмжеше.

— Какво ти става, за бога? — Гейбриъл се опита да вземе кучето на ръце, но Сам се отбраняваше като луд и продължаваше да го дърпа за ръкава.

Гейбриъл се намръщи подозрително. Малкото коли мразеше да излиза навън в тъмното. По това време обикновено се свиваше на кълбо на възглавницата му и доволно захъркваше. Защо изведнъж се бе озовало в градината в този късен час?

Невъзможно!

Тихият глас в главата му казваше истината. Сам беше излязъл навън през нощта само защото с него е имало някой. Някой, който е тръгнал да го търси... Някой като Саманта.

Гейбриъл доближи лице до кучето и помириша козината му. Както очакваше, усети аромат на лимонова трева. Ала свежата сладост бе заглушена от друга миризма, горчива и тъмна.

Пушек.

Гейбриъл скочи рязко и подуши въздуха. Всеки друг би приписал лекия полъх на пепел в нощния въздух на пушека от далечна камина. Ала леката миризма на пушек изпълни дробовете на Гейбриъл като черна мъгла от мрачно предчувствие.

Кучето скочи от ръцете му и отново заджафка възбудено. Затича се към гората, върна се при Гейбриъл и отново се втурна към гората, сякаш го подканваше да го следва.

Гейбриъл остана на мястото си, разкъсван между къщата и гората. Трябваше да повика помощ, това беше ясно. От друга страна обаче — Саманта се нуждаеше от него, а той беше загубил много време, докато разгадае знаците на кучето.

Най-сетне се обърна с надеждата да е в посоката на къщата и изкрещя, колкото сили имаше:

— Пожар! Пожар! — Беше готов да се закълне, че чу как се отвори прозорец и женски глас извика нещо, но нямаше време да спре, за да се увери. — Заведи ме при нея, Сам, хайде! — заповяда той и последва истеричния лай на кучето.

Сам очевидно усети, че е бил разбран, защото хукна към гората, продължавайки да лае. Гейбриъл го последва, размахвайки тоягата си като меч.

Без да обръща внимание на бодливите храсти и парещата болка от ударите на клоните по лицето му, той тичаше през гората като внезапно подивяло животно. Няколко пъти падна, спъваше се в гниеци стъбла и стърчащи от земята корени, но не спираше. След всяко падане се изправяше, хващаше по-здраво тоягата и продължаваше напред. Спираше само за да се вслуша в лая на Сам, който го водеше.

Когато изоставаше, кучето се връщаше при него, за да се увери, че няма да се изгубят. Миризмата на пушек се засилваше с всяка крачка.

След като едва излезе от един дяволски гъст храсталак, Гейбриъл се озова на нещо като сечище и спря. Наклони глава и се вслуша, ала не чу нищо, освен мирните шумове на нощната гора. Опитвайки се да се пребори с паниката в сърцето си, той се напрегна и най-сетне чу лая

на Сам — доста далечен, но все пак ясен. Обърна се в тази посока и отново хукна напред. Трябваше да стигне до Саманта, преди кучето да се е върнало, за да го подкани да бърза.

Пушекът вече не беше само миризма, а буквално висеше във въздуха, гъст и задушлив. Докато Гейбриъл тичаше слепешком, тоягата му се удари в някакво препятствие и се счупи на две. Той я захвърли и изруга. Протегна ръка и улови жилав бръшлян. Отмахна го и опипа каменната стена под него. Тя беше толкова гореща, че трябваше веднага да отдръпне ръката си.

Веднага разбра, че се намираше пред стария обор, в самия край на имението Феърчайлд. Сградата беше изоставена още преди раждането му и дълги години никой не беше идвал тук.

— Саманта! — изкрещя той и отчаяно затърси отвор. Сам лаеше диво, почти истерично.

Гейбриъл последва кучето и намери отворена врата. Сам влезе в обора и Гейбриъл разбра, че нямаше друг изход, освен да го последва. Не можеше да си позволи да чака, докато дойде някой от къщата. Той беше единствената надежда за Саманта.

Пое дълбоко въздух и се втурна в горящия обор. Чу пращенето и съскането на пламъците, които лижеха старите греди над главата му. Димът изпълни дробовете му и го задави.

— Саманта! — изкрещя дрезгаво той и се помоли тя да е още в съзнание, за да го чуе.

Бе направил само няколко крачки, когато чу силен трясък. Не успя дори да вдигне ръка, за да се защити от падащата греда. Нещо го улучи право в слепоочието.

Гейбриъл се свлече на земята и потъна в мрак. Когато пред очите му просветна, се видя отново на борда на „Виктори“. Над главата му свиреха шрапнели, носеше се миризма на оръдейни залпове. По лицето му се стичаше кръв, влизаше в очите и устата му, а когато вдигна глава, видя как Нелсън бавно се свлече на дъските с учудено изражение, сякаш времето вървеше със скоростта на охлюв.

Гейбриъл стисна ръце в юмруци. Нелсън бе умрял, докато той командваше кораба, но Саманта нямаше да умре.

Събра цялата сила на волята си, изправи се, стъпи здраво на краката си и сложи ръка пред лицето си, за да се опази от искрите,

които се сипеха от тавана. Лаят на Сам бе преминал в жално скимтене, което звучеше почти човешки.

Приведен, понякога пълзейки, Гейбриъл се придвижи в посоката на звука. Нещо изскърца под ботушите му, той протегна ръка и напипа счупените очила на Саманта. Тя беше само на сантиметри от тях. Той прегърна отпуснатото ѝ тяло и изохка облекчено, когато усети дъха ѝ върху лицето си.

— Браво, моето момиче, дръж се — пошепна той и целуна топлото ѝ чело. — Дръж се за мен и всичко ще бъде наред.

Вдигна я на ръце като дете и я понесе в посоката, от която беше дошъл. Сам ги последва, като лаеше настойчиво. Едва успяха да излязат през вратата, когато оборът зад тях рухна сред снопове от искри. Към небето се издигнаха ослепителни пламъци. Гейбриъл бе понесен от вълната и падна на колене с товара си.

Все пак успя да се изправи и отнесе Саманта колкото можеше по-далеч от задушавачите облаци пушек и пепел. Най-сетне Саманта напълни дробовете си с чист въздух и се закашля мъчително — дрезгав, стържещ звук, идещ дълбоко от гърдите. Гейбриъл я положи внимателно върху купчина влажни листа, седна до нея и притегли главата ѝ в скута си. Бузата ѝ беше топла под ръката му, но за съжаление не можеше да види какъв цвят има кожата ѝ. Държа я така, вслушвайки се в мъчителната ѝ кашлица, докато тръпките преминаха и тя задиша по-спокойно.

Нещо студено и влажно се мушна под лакътя му. Гейбриъл протегна ръка и зарови пръсти в меката кучешка козина. Погали нежно малкото коли, опитвайки се да успокои силното му треперене.

— Ти си най-доброто куче на света, Сам — пошепна той, без да усеща, че зъбите му тракаха от студа и от преживения ужас. — Щом се приберем у дома, ще ти подаря всичките си ботуши. По дяволите, даже ще ти купя още един чифт, щом толкова ти харесват.

По някое време Саманта отвори очи и видя Гейбриъл, наведен над нея със загрижена физиономия. Лицето му, макар и омазано със сажди, беше по-красиво от всякога.

— Видях те — прошепна дрезгаво тя и протегна ръка, за да помилва бузата му. — Ти ме погледна някъде от небесата, облян от слънчева светлина. А после... всичко стана тъмно.

Той се опита да се усмихне, но не успя. Зарови лице в косата ѝ и я притисна до гърдите си, сякаш никога вече нямаше да я пусне. Саманта въздъхна доволно и се сгуши в него. Прекрасно беше да се озове отново в обятията му.

— Добре ли си? — Той се наведе над нея и внимателно опипа ръцете и краката ѝ. — Имаш ли нещо счупено? Или някакви изгаряния?

— Не мисля. — Тя поклати глава и движението предизвика режещата болка в тила ѝ. — Само главата ме боли адски.

— И моята — призна той с разкаяна усмивка.

Саманта уплашено отвори очи и откри кървавата рязка в слепоочието му.

— Божичко! — пошепна тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. За малко да го загуби! — Тръгнах да те търся. Качих се в плевнята и прилепите ме стреснаха. Изпуснах лампата и... Вината е изцяло моя.

Очите му просветнаха в мрака.

— Вероятно не ми остава нищо друго, освен да удържа разходите за построяването на нов обор от заплатата ти. Сигурно ще минат няколко години, докато отработиш задълженията си.

— Как ме намери? — попита тя и с облекчение установи, че вече дишаше и говореше по-леко.

— Имах неоценим помощник.

Следвайки кимането му, Саманта вдигна глава и видя Сам, който се бе свил на кълбо в купчина сухи листа и често-често вдигаше глава, за да я подуши. Козината му беше цялата в сажди, на някои места дори опърлена.

— Веднъж ми каза, че той може да бъде моето спасение — напомни ѝ Гейбриъл. — Оказа се права.

— Можеше да причини смъртта ти! — Саманта вдигна ръка и безсилно го удари в рамото. — Никой ли не ти е казал, че слепи хора не се втурват току така в горящи сгради?

— Ти май се готвиш да ми се накараш за проявената глупост.

Тя поклати енергично глава, като смело преглътна режещата болка.

— Това не е глупост. Това е геройство. — Сълзите закапаха от очите ѝ, когато вдигна ръка и прокара пръсти по белега му. — Моят герой.

Гейбриъл преглътна тежко и улови ръката ѝ, за да поднесе върховете на пръстите към устните си.

— Не, любов моя, ти си истинската героиня. Ако имаше само един капитан като теб във флота си, Нелсън щеше да гони Наполеон чак до Париж.

— Не говори глупости! Бях победена от една изгнила стълба и от дузина прилепи.

— Всъщност говорех за много по-страшен противник. За майка ми.

Саманта примигна смаяно.

— Ти си чул какво ѝ казах?

— Всяка великолепна думичка. Трябваше здраво да стисна зъби, за да не поискам бис.

Нещо в лицето му спря дъха ѝ. Беше го виждала подигравателно и саркастично, гневно и развеселено, но никога така... така решително.

— Ужасно невъзпитано е да подслушваш под прозорците, нали знаеш — произнесе укорително тя. — Даже когато си спял.

Гейбриъл поклати глава.

— Знаех си, че няма да избегна укорите ти. Казах ли ви вече колко ви се възхищавам, мис Уикършъм?

Саманта се изсмя нервно.

— Разбира се, че не. И не е нужно. Аз съм напълно доволна от уважението ви, милорд. Нямам никакво желание да ми се възхищавате.

Ръката му се зарови в косата ѝ.

— А какво ще кажете за обожанието, мадам? Може би предпочитате да ви обожавам?

Сърцето ѝ заби като лудо. Май беше прибързала. Може би наистина беше ранена смъртоносно.

— Със сигурност не! Само глупавите млади момичета, чиито празни глави са натъпкани с романтични безсмислици, копнеят за този вид внимание.

— А за какво копнееш ти, Саманта? — Преди да му се е скарала, че я нарече по малко име, топлата му ръка се плъзна по устата ѝ. — Има ли нещо, което желаеш толкова силно, че чак те боли? — Палецът му спря в ъгълчето на устата ѝ и тя закопня с цялата сила на сърцето си за целувката му.

— Теб — пошепна безпомощно тя и вдигна ръце, за да обгърне тила му.

Макар да имаше вкус на сажди и сълзи, това беше най-сладката целувка, която Саманта беше изживявала някога. Гейбриъл не ѝ спести нищо. Прегърна я здраво и мушна език в устата ѝ, за да разпали огън, много по-опустошителен от онзи, от който току-що бяха избягали. За да вкуси пламъците му, Саманта нямаше да се поколебае дори да изгори на пепел.

Гейбриъл нежно я положи върху постелята от листа и застана над нея като сянката от видението ѝ. Тя кимна и затвори очи, готова да го последва в мрака.

Гейбриъл отдели устни от нейните и я зацелува по шията, вдъхна дълбоко аромата ѝ, сякаш беше на скъп парфюм, а не на лимонова трева и пушек.

— Не мога да понеса мисълта, че едва не те загубих — призна дрезгаво той и притисна устни към пулсиращата вена на шията ѝ.

Тя се хвана здраво за силните му рамене и се понесе по вълните на емоцията.

— Ами ако Бекуит беше назначил друга болногледачка? Той имаше намерение да убеди вдовицата Хоукинс да се върне и да продължи да се грижи за теб, знаеш ли?

Гейбриъл се разтрепери — колкото от смях, толкова и от ужас.

— Да не съм чул повече такива приказки — изсъска заплашително той и когато вдигна глава, в очите му светнаха дяволски искри. — Ей сега ще ти затворя устата.

Когато устата му отново падна върху нейната, Саманта отговори на целувката, пренебрегвайки повелите на разума. Той пожъна десетки сладки целувки от устните ѝ, докато тя остана без дъх от копнеж, а той полудя от желание. Саманта усещаше с наслада ритмичните движения на хълбоците му върху своите — предизвикателен ритъм, много по-възбуждащ от ритъма на танца им в балната зала.

Вече не можеше да се прави, че не усеща вълните на насладата, които се разпространяваха в долната част на тялото ѝ. Когато той се потърка в хълмчето между краката ѝ, тя простена тихо до устните му. Движенията му бяха шокиращи, но тя се наслади на възможността най-сетне да усети отблизо онази част от тялото му, която опъваше панталона и ѝ показваше намеренията му.

Без да съзнава какво прави, тя разтвори крака. Гейбриъл намери път между дебелите вълнени поли и ленени фусты, за да помилва интимните ѝ части.

Дръзките милувки предизвикаха нови сладостни стонове. Саманта не можеше да повярва, че е станала толкова безсрамна, но копнееше да усеща пръстите му върху голата си кожа отново и отново. Когато той оттегли ръката си, тя беше готова да закрепци от разочарование. Ала пръстите му се плъзнаха по вълнените ѝ чорапи и по нагоре по копринената кожа на бедрата.

Саманта не беше в състояние да се възпротиви на нежната му настойчивост. Когато усети пръстите му в кичурчетата между краката си, тя скри лице в рамото му, внезапно обзета от непоносима плахост.

Докосването му вече не беше смело, а безкрайно нежно. Пръстите му се плъзгаха по подутата ѝ плът и оставяха парещи следи, които постепенно гонеха съмненията ѝ.

Гейбриъл простена задавено.

— Знаех си, че щом веднъж проникна под добродетелните ти поли, ще ти докажа, че не си от лед. Разтопи се за мен, ангеле мой — заповяда нежно той и започна да милва с устни и език ухото и шията ѝ, докато пръстите му се плъзгаха във влажния отвор между краката ѝ.

Саманта простена и тялото ѝ се разтърси от силни тръпки. Беше се превърнала в пленница на милващите му пръсти, в безсрамно същество, напълно излязло от контрол. Отдавна знаеше, че му се носи славата на изкусен любовник, но не очакваше, че той ще познава тялото ѝ по-добре, отколкото се познаваше самата тя, че е в състояние да се съсредоточи изцяло върху стремежа си да я дарява с наслада, без да мисли за себе си.

Цената на самообладанието му личеше само от тежкото дишане и натиска на твърдия му член върху бедрата ѝ.

Гейбриъл продължи да я милва, вече с два пръста, разтвори я внимателно, без да престава да дразни с палец мястото, където сякаш се бяха събрали всичките ѝ усещания.

Умелите му пръсти ѝ доставяха такова удоволствие, че тя стенеше, извиваше се и се плашеше, че ще загуби съзнание от напора на желанието, за чието съществуване дори не беше подозирала. Заляя я вълна от тъмна наслада и когато се пречупи, тялото ѝ полетя към

висините на екстаза. Гейбриъл впи устни в нейните, за да задуши вика ѝ в целувката си.

Той отдели устни от нейните едва когато тръпките в тялото ѝ отслабнаха.

— Много съжалявам — пошепна тя, когато най-сетне можеше отново да говори.

— За какво? — попита нежно той и приглади влажните къдрици, нападали по челото ѝ.

— Не исках да бъда такава егоистка.

Той избухна в тих смях.

— Не ставай глупава. Аз го преживях не по-малко силно от теб.

— Наистина ли?

Той кимна тържествено.

Окуражена от признанието му, Саманта протегна ръка и помилва твърдия му член под меката сърнешка кожа на панталона.

— И аз искам да ти доставя удоволствие.

Гейбриъл издиша шумно и произнесе следващите думи през здраво стиснати зъби.

— Със сигурност ще ми доставиш огромно удоволствие, но се боя, че се налага да почакам.

— Защо?

Той я целуна нежно по начупените устни.

— Защото ей сега ще си имаме компания.

Все още замаяна от преживяната наслада, Саманта седна в тревата и съвсем ясно чу, че към тях се движеше нещо голямо.

Гейбриъл бързо оправи полите ѝ — само миг, преди от храсталака да изскочи Бекуит, следван по петите от Питър и Филип.

— Слава на небето, вие сте добре, милорд! — извика икономът, размахвайки фенера си. — Като видях, че старият обор е рухнал, се уплаших от най-лошото.

— По дяволите, Бекуит! — Гейбриъл вдигна ръка, за да закрие очите си, и извърна лице. — Веднага махнете тази дяволска лампа, защото ме заслепявате!

Възцари се смаяно мълчание. Всички присъстващи, включително Гейбриъл, моментално осъзнаха какво означаваха тези думи.

*Скъпа моя Сесили,
Ако не ми позволиш да те прелъстя, просто
не ми оставяш друг избор...*

— Непременно ли трябва и тя да е тук? — попита маркиза Торнууд с унищожителен поглед към Саманта.

Младата жена се направи, че не е чула думите ѝ. И тя би дала всичко, за да напусне препълнения кабинет. Беше истинско мъчение да седи на ръба на високия стол и да се прави на равнодушна, макар че сърцето ѝ се разкъсваше между страха и надеждата.

Преди Саманта да стане и да промърмори някакво извинение, Гейбриъл заяви с твърд глас:

— Разбира се, че трябва. Все пак тя е моята болногледачка. — Макар че не обърна глава към нея, топлината на гласа му я увери, че означава за него много повече от това.

Той седеше пред масата за карти, покрита с филц, и главата му беше стегната в нещо като желязна каска, донесена от доктор Ричард Джилби — единственият лекар, който му остави искрица надежда, че някой ден ще възвърне зрението си. Дребният мъж с дружелюбни очи и грижливо подрязани бакенбарди нито веднъж не се оплака, че маркиз Торнууд го е събудил посред нощ, след като самият той е бил събуден от заекващия от вълнение Бекуит. Лекарят бе събрал всички необходими уреди, които приличаха повече на средновековни инструменти за мъчение, отколкото на медицински пособия, и бе потеглил към имението със семейната карета на Феърчайлд.

Макар че слънцето беше изгряло преди няколко часа, Валери и Евгения все още спяха сладко на брокатения диван. Хонория стоеше зад лекаря и следеше внимателно какви инструменти изважда от чантата си и как си служи с тях. Маркизът крачеше напред-назад по

стоята с бастун в ръка, а съпругата му седеше в най-удобното кресло в салона като на трон и нервно мачкаше дантелената си кърпичка.

Саманта отговори предизвикателно на неодобрителния поглед на маркизата. Макар да беше измила саждите от лицето и косите си и да бе облякла чиста рокля, тя пазеше с цялото си същество спомена за нежността на Гейбриъл и разтърсващите емоции, с които я беше дарил.

— Аха! — извика внезапно лекарят и всички се стреснаха. Многозначителното му кимане и тайнствените покашляния късаха нервите на всички. Макар че всичко беше заложено на карта, Гейбриъл чакаше спокойно лекарят да довърши прегледа, преди да поиска отговор. Сам беше единственият в стаята, който не се интересуваше от случващото се — бе се излегал доволно пред камината и с наслада дъвчеше излъскан до блясък ботуш за езда.

Маркизът почука с бастуна си по пода и обърса потта от челото си.

— Е, какво става, добри човече? Открихте ли нещо обнадеждаващо?

Доктор Джилби изобщо не му обърна внимание. След малко щракна с пръсти по посока на прозорците.

— Спуснете завесите! Веднага!

Бекуит и мисис Филпот се втурнаха да изпълнят нареждането му и в усърдието си едва не се сблъскаха. Всички останали слуги бяха прогонени от салона, но Саманта многократно беше виждала главите на Петър и Филип да надничат през прозорците.

Сумракът, който се настани в помещението след спускането на завесите, ѝ предложи миг почивка. Сега можеше да гледа Гейбриъл, без да крие копнежа в очите си. Вече нямаше очила, които да скриват очите ѝ, и се страхуваше, че чувствата ѝ са очевидни за всички.

Доктор Джилби закрепил върху огледалото на челото си огромно увеличително стъкло. Когато вдигна към него запалена свещ, Хонория се надигна на пръсти и надникна над рамото му.

— Какво виждате сега? — попита тихо лекарят.

— Сенки, които се движат? Очертания? — Гейбриъл поклати глава, присви очи и се опита да се концентрира. — Честно казано, почти нищо.

— Отлично — отвърна лекарят и подаде свещта на Хонория. После свали абажура на газената лампа на масата и с бързо движение я

размаха пред лицето на Гейбриъл. Лицето на слепия потръпна. — А сега?

Гейбриъл извърна глава, за да не гледа право в лампата.

— Танцуващи пламъци. Толкова ярки, че едва понасям да ги гледам.

Беше невъзможно да се прецени дали дълбоката въздишка на доктор Джилби бе добър или лош знак. Той отвори ключалките на апарата, свали го от главата на Гейбриъл, обърна се и размаха ръце като диригент, току-що завършил майсторско произведение.

— Можете отново да вдигнете завесите.

Бекуит и мисис Филпот изпълниха нареждането му и в салона нахлу слънчева светлина. Саманта втренчи поглед в скръстените си ръце, защото умираше от страх да погледне Гейбриъл.

Маркизът стисна треперещата ръка на съпругата си и ѝ се усмихна окуражително. Даже Евгения и Валери станаха от дивана и погледнаха лекаря с надежда в зелените си очи, които досущ приличаха на братовите им.

Най-сетне Гейбриъл прекъсна напрегнатата тишина.

— Откъде дойде този внезапен обрат, докторе? До миналата нощ не можех да правя разлика между светлината и тъмнината.

Доктор Джилби поклати глава и прибра разглобения апарат в чантата си.

— Сигурно никога няма да узнаем. Предполагам, че при удара в слепоочието се е освободил някакъв съсирек, който е притискал очния нерв. Иначе щяха да са му необходими месеци, за да се разтвори. Може би това изобщо нямаше да се случи.

Гейбриъл опипа предпазливо резката на слепоочието си.

— Май отдавна трябваше да помоля иконома си да ме цапне по главата с бастуна.

Саманта искаше да отиде при него, да го прегърне и да сложи нежна целувка върху раната, която бе получил заради нея.

Знаеше, че няма право да го докосне, но поне можеше да зададе въпроса, който висеше неизречен във въздуха. Въпрос, който другите се страхуваха да зададат.

— Ще може ли да вижда отново?

Лекарят окуражително потупа Гейбриъл по рамото и сините му очи засияха.

— Може би ще минат няколко дни или дори седмици, преди мозъкът ви да е отново в състояние да разпознава повече от сенки и очертания, момчето ми, но имам всички основания да кажа, че ще оздравеете напълно.

Саманта сложи ръка пред устата си, за да потисне радостното си хълцане.

Хонория нададе радостен вик и се хвърли в прегръдката на Гейбриъл. Останалите от семейството се стълпиха около тях — Евгения, Валери и майката едва не го задушиха в прегръдките си, бащата сърдечно го потупа по рамото. Когато Сам скочи, за да се присъедини към веселата суетня, пронизителният му лай увеличи още повече възбудения шум.

Саманта се огледа и откри мисис Филпот в прегръдката на Бекуит. Тесният ѝ гръб трепереше под напора на чувствата. Икономът улови погледа над Саманта над рамото на жената и тя бе готова да се закълне, че в очите му са светнали съжалителни искри.

Тя се изправи и безшумно напусна помещението. Знаеше, че няма право да остане по-дълго тук. С изпънати рамене и високо вдигната глава, в случай, че някой от слугите я наблюдаваше, тя изкачи стълбата към втория етаж. Когато най-сетне се прибра в стаята си, тя затвори вратата зад гърба си и спусна резето.

Сложила ръка на устата си, за да заглуши хълцането си, тя се свлече на пода и облегна гръб на вратата, надвита от радост и тъга едновременно. Даже когато от очите ѝ потекоха сълзи, не можеше да каже дали плачеше заради Гейбриъл или заради себе си.

Саманта седеше по нощница на ръба на леглото и сплиташе косите си. Това беше всичко, което бе направила, след като тази сутрин се затвори в стаята си — само жизнено необходимото, нищо повече. Когато мисис Филпот ѝ изпрати по Елси табла с ядене, тя изяде чудесната зелена супа до последната лъжичка, макар че много искаше да я изхвърли през прозореца. От днес щеше да живее ден за ден и имаше нужда от сили, за да се изправи срещу безутешното бъдеще.

Бъдеще без Гейбриъл.

Ръцете ѝ застинаха насред движението. Недоплетената плитка се изплъзна от пръстите ѝ. Повече не можеше да отрича очевидното.

Работата ѝ тук беше свършена. Гейбриъл вече не се нуждаеше от нея. Той беше отново там, където му беше мястото — сред семейството си.

Тя стана от леглото, отиде до шкафа и извади вехтия си кожен куфар. Сложи го до леглото и го отвори, после вдигна капака на раклата си.

Никога не беше помисляла, че ще тъгува за роклите от грозен серж или за практичните вълнени чорапи, които носеше след пристигането си във Феърчайлд Парк. Но сега ѝ се дощя да зарови лице в дрехите и да плаче без край. Бутна ги настрана, извади чиста риза и фуста и ги прибра в пътническата чанта заедно с тънко томче със стиховете на Марлоу. Тъкмо когато щеше да затвори раклата, погледът ѝ падна върху кремава хартия за писма.

Писмата на Гейбриъл.

Беше ги заровила дълбоко в раклата, за да не ги види никога вече, но точно сега те се появиха отново, примамливи и неустойими като в деня, когато ги бе получила.

Саманта извади вързопчето и затвори капака на раклата. Приседна на ръба на леглото и плъзна пръсти по хартията, толкова изтъняла от честото докосване, че можеше да се счупи под докосването ѝ. Живо си представяше как Гейбриъл милва хартията със силните си пръсти и претегля всяка дума, сякаш е от злато.

Знаеше, че по-късно ще се мрази за това, но не устоя и отвърза панделката, която държеше писмата. Тъкмо когато разгъна първото писмо и го вдигна към светлината на свещта, закрепена за таблата на леглото, на вратата ѝ се почука.

Саманта скочи и се огледа виновно. Огледа ужасено стаята и изритата куфарчето, за да го скрие отново под леглото. Беше на половината път към вратата, когато се сети за писмото в ръката си.

Отново се почука, този път доста нетърпеливо.

— Един момент, моля! — извика в отговор тя, хвърли се отново към леглото и скри писмата под дюшека.

Отвори вратата и видя на прага Гейбриъл, облечен само с халат от тъмнозелена коприна. Преди да е успяла да каже дори една дума, той посегна към нея, взе лицето ѝ между ръцете си и я зацелува с такава страст и нежност, че дъхът ѝ спря. Когато най-сетне отдели устни от нейните, Саманта се олюля.

— И аз ви желая добра вечер, милорд — пошепна с треперещ глас.

Гейбриъл я бутна настрана и влезе в стаята. Затвори вратата, спусна резето и се облегна тежко на дебелия дърво.

— Какво ти е? — Саманта го огледа загрижено. — Да не те преследват орди варвари?

— По-лошо. Семейството ми. — Той зарови пръсти в разбърканата си коса. — Хвърчат из къщата като ято гълъби. Вече си мислех, че никога няма да успея да се измъкна. Не можеш да си представиш колко е трудно да се промъкнеш покрай някого, когото не можеш да видиш.

Благодарна, че той не можеше да види подутите очи и следите от сълзи по бузите ѝ, Саманта отговори с привидно безгрижие:

— Ако вярваме на доктор Джилби, скоро няма да имаш такива проблеми.

Гейбриъл поклати глава, сякаш още не можеше да осъзнае щастията си.

— Учудващо, нали? Но искаш ли да знаеш кое е най-чудното? — Той посегна отново към нея и стисна до болка стройната ѝ китка. — Когато доктор Джилби ми заяви, че отново ще оздравея напълно, веднага разбрах какво искам да видя най-много на този свят: твоето сладко лице.

Саманта побърза да се извърне настрана.

— Боя се, че ще бъдеш сериозно разочарован.

— Това е абсолютно невъзможно. — Всички следи от хумор се изпариха изведнъж, гласът му прозвуча съвсем сериозно. — Ти никога не би могла да ме разочароваш.

Стиснала здраво устни, Саманта изтръгна ръката си и се отдалечи на няколко крачки. Страхуваше се, че той ще я целуне отново, но много повече се страхуваше от собствената си реакция.

— На какво обстоятелство дължа честта на това неконвенционално посещение?

Гейбриъл се облегна отново на вратата и скръсти ръце под гърдите си. Похотливата му усмивка изпрати сладостни тръпки по гърба ѝ.

— Не ми се правете на невинна, мис Уикършъм. Аз не съм първият господар, който се промъква в спалнята на горещо желана от

него прислужница.

— Но нали тъкмо вие, милорд, ме уверявахте, че не влиза в навиците ви да натрапвате вниманието си на женските членове на персонала?

Гейбриъл се отдели от вратата и се придвижи в посока на гласа ѝ с грациозността на пантера, тръгнала на лов.

— Защо да упражнявам принуда, след като прелъстяването е много по-ефикасно? И много по-... — устните му разтегнаха последната дума — сладко?

Саманта заотстъпва назад. Този променен Гейбриъл беше много по-голяма заплаха за сърцето ѝ. Въпреки това не можа да устои да не се включи в играта му.

— Междувременно трябва да сте разбрали, че не съм от жените, които се оставят да ги прелъстят заради няколко дрънкулки, с цветисти думи или екстравагантни обещания. Нито пък се поддавам на очарованието на мига. Няма да спечелите лесно нито тялото, нито сърцето ми!

Когато сянката на Гейбриъл падна върху нея, тя се удари в ръба на леглото. Той сложи ръка на гърдите ѝ, бутна я съвсем леко и тя падна по гръб върху завивката. Преди да е успяла да възрази, той я последва и нежно обхвана лицето ѝ с големите си ръце.

— В момента не нося със себе си дрънкулки. Но какво ще кажеш, ако ти обещаю да те направя своя законна съпруга и да те обичам и почитам до края на живота си?

*Скъпа моя Сесили,
Всяка минута, в която чакам отговора ти,
е цяла вечност...*

— Ти си се побъркал напълно! — Саманта го блъсна с все сила и успя да го отдалечи от себе си. Гейбриъл приседна на леглото и я погледна изумено.

— Досега не разбирах защо е много по-сигурно предложението за женитба да се отпрати писмено.

Саманта скочи от леглото и закрачи напред-назад в стаята. Широките крачки издаваха вътрешното ѝ вълнение.

— Може би ударът по слепоочието е довел не само до възвръщане на зрението ви, милорд, а е увредил и способността ви да си спомняте. Да не би да сте забравили, че сте граф, член на висшата аристокрация, докато аз съм само прислужница.

— Това, което си ти, Саманта...

Тя се обърна рязко.

— Мис Уикършъм!

На устните му заигра усмивка и това я вбеси още повече.

— Вие, мис Уикършъм, сте жената, която обожавам и която възнамерявам да направя своя съпруга.

Саманта безпомощно разпери ръце.

— Тогава бог да ви е на помощ! Възвръщате си зрението, но губите разсъдъка си.

— Никога ли не ви е хрумвало, че нямате друг избор, освен да се омъжите за мен?

— Защо казвате това?

— Защото ви компрометирах. Или вече забравихте какво се случи?

По предизвикателно вирната му брадичка се разбираше, че той знаеше: тя нямаше да забрави никога колко безсрамно се наслаждаваше тялото ѝ на интимните му милувки — тръпките на насладата, които проникваха до най-съкровената ѝ същност. Споменът щеше да я придружава до гроба.

— Освобождавам ви от това задължение. Нямаме причини да плащате цял живот за... за една глупава недискретност.

Гейбриъл вдигна въпросително едната си вежда.

— Това ли е всичко, което последната нощ означава за вас, мис Уикършъм? Една глупава недискретност?

Неспособна да отговори убедително на възражението му, Саманта отново закрачи напред-назад.

— Майка ви със сигурност ще се ужаси, като узнае, че сте направили предложение на дъщеря на баронет. Как ли ще реагира, като ѝ заявите, че смятате да се ожените за болногледачката си?

Гейбриъл успя да улови края на нощницата ѝ и я придърпа в скута си. Прегърна я с топлите си ръце и предотврати всяка мисъл за бягство.

— Защо не дойдеш с мен още сега, за да видим как ще реагира?

Саманта се опита да се измъкне от прегръдката и триенето на дупето ѝ веднага предизвика реакция.

— Бедната ще получи сърдечен пристъп! Господи, такава новина може да я убие! Или пък тя ще замахне и ще убие мен — завърши мрачно тя.

Гейбриъл избухна в смях.

— Мама съвсем не е драконът, на какъвто се прави. Всъщност при първата ни среща забелязах известна прилика между нея и...

Саманта сложи ръка на устата му.

— Не го казвай. Не смей да го произнесеш гласно!

Гейбриъл отново се засмя и махна ръката ѝ от устата си.

— Един ден със сигурност ще я обикнеш. — Гласът и хватката му омекнаха, дързостта в очите му угасна и отстъпи място на нежно блещукане. — Все пак тя ще е баба на децата ни.

Думите се забиваха като ножове в сърцето на Саманта. Беше жестоко от негова страна да ѝ говори за бъдеще, което никога нямаше да споделят. Тя примигна, за да прогони напирещите сълзи. Може би за тях нямаше утре, но тя трябваше да има поне една нощ.

— Май съм се излъгала — пошепна тя. Гейбриъл смръщи чело.

— В какво?

— Мисля, че все пак принадлежа към жените, които се оставят да ги прелъстят с цветисти думи и екстравагантни обещания. — Тя сложи ръка на бузата му, вдигна лице и го целуна по устата.

Когато усети меките устни на Саманта върху своите, Гейбриъл изпита чувството, че пред очите му е изгряло слънце. Сложи ръка на хълбоците ѝ, настани я върху тясното легло и се излегна до нея в измачканите чаршафи.

Знаеше, че би трябвало да почака, докато се оженят. Но желанието беше по-силно от него. Толкова дълго беше мечтал за този миг — по-дълго от живота, както му се струваше сега.

— Почакай малко — помоли тя и сърцето му почти спря. — Искам само да угася свещта.

Когато Саманта отново се върна в ръцете му, той промърмори:

— И без това не ми трябва свещ. Всичко, от което имам нужда, си ти.

Той посегна към нощницата и внимателно я свали през главата ѝ. В този миг се чувстваше като младоженец. При мисълта, че Саманта лежи гола под него и той щеше цяла нощ да изследва сладките тайни на тялото ѝ, устата му пресъхна и ръцете му затрепериха от желание.

Колко време беше минало, откакто за последен път бе държал в ръцете си голо женско тяло? Даже преди Трафалгар бе живял месеци наред в самоналожено въздържание, изпълнен с копнеж по Сесили. Докато другите моряци от „Виктори“ удовлетворяваха потребностите си при всяко слизане на сушата, той оставаше на борда на кораба и четеше писмата на любимата си. Макар че тялото му копнееше за удовлетворение, той се задоволяваше да остави желанието да тлее и мечтаеше за деня, когато двамата ще станат едно. Ако беше заподозрял, че този ден никога няма да настъпи, пак щеше да стои и да го чака. Вероятно съм знаел, че такъв миг все пак ще настъпи, каза си сега той. Чакал съм Саманта.

Гейбриъл захвърли бързо халата си, горящ от нетърпение да усети голото ѝ тяло под своето. Зацелува я, сякаш това беше за последен път, плъзна се надолу по тялото ѝ и простена сладостно, когато гърдта му усети меките ѝ гърди, а твърдият му член се потърка в меките кичурчета между краката ѝ. Искаше да се забие в нея и да

изживее за един миг насладата, която му бе отказана през дългите месеци самота.

Но Саманта не беше пристанищна проститутка. Тя заслужаваше много повече от бързо сливане на телата без никакви нежности. Тя се бе вкопчила в раменете му и извика протестиращо, когато той отдели устата си от нейната и се отдръпна. Леглото беше твърде тясно за двамата, но това им харесваше. Удобната теснота му позволи да преметне крак връз нейния, да целува шията ѝ и да милва пълната ѝ гърд. Зърното вече беше примамливо твърдо — като сочен горски плод, който го умоляваше да го вземе в устата си.

Изпълнен с усърдие да ѝ достави удоволствие, той направи точно това — и се самозабрави от насладата, която изпита. Продължи да я дразни с устни и език, докато тя се заизвива отчаяно под него и застена сладостно. Кръвта пулсираше във вените му и го носеше към висините. Не му беше необходимо да вижда. Винаги беше любил жените в тъмнина — така любовта ставаше естествена като дишането.

— Усещам го — пошепна тя, дишайки накъсано, и в гласа ѝ прозвучаха учудване и ужас.

— Надявам се — отвърна той и неохотно отдели устни от гърдите ѝ. — За нищо на света не бих искал да ти загубя времето.

— Не, искам да кажа...

Гейбриъл беше убеден, че в този момент лицето ѝ беше зачервено от срам.

— Там долу... — завърши неясно тя.

Той поклати глава и се изсмя безпомощно.

— Обещавам ти, че преди да свърша с теб, ще усетиш много повече „там долу“.

За да потвърди обещанието си, той плъзна ръка по копринено-меката кожа на корема ѝ. Тя потрепери в радостно очакване, но той превърна насладата в мъчение, като си остави достатъчно време да изследва меката закръгленост на корема и чувствителните вдлъбнатини под тазовата кост.

Когато пръстите му най-сетне стигнаха до тънките кичурчета между краката ѝ, беше достатъчно само леко движение на коляното му и тя разтвори краката си, за да му се предложи с готовност.

— Ти ми вдъхваш усещане за пълно безсрамие — призна тя и всяко издишване беше тиха въздишка. — Сякаш правя всичко това за

теб... с теб.

Гейбриъл с учудване усети, че след тези думи членът му стана още по-твърд, отколкото и без това беше. През главата му преминаваха замайващи еротични картини, стрелкаха се във всички посоки и го подлудяваха.

— Аз съм повече от щастлив, че мога да посветя остатъка от живота си на удоволствието да изпълнявам желанията ти.

— Ами ако нямаме пред себе си толкова много време? — Тя го прегърна с учудваща сила. — Ами ако разполагаме само с тази единствена нощ?

— Тогава няма да пропусна нито минутка, за да ти го доказвам — отвърна той и отново впи устни в устата ѝ. Целувката беше болезнено нежна. — Ето така. — Устните му продължиха към гърдите ѝ и засмукаха набъбналото зърно. — Или така. — Гласът му премина в стон, когато пръстите му се заровиха в кичурчетата между краката ѝ и замилваха влажната плът.

Тя изстена под докосването му и сякаш му каза добре дошъл. Тялото ѝ, готово да го приеме, беше като разцъфнало цвете под целувката на слънцето. Пръстите му продължиха замайващото изследване. Той искаше тя да гори за него, да копнее за мига, когато ще го приеме в себе си и ще го направи част от себе си.

— Моля те, Гейбриъл... — Тя се притисна към ръката му и продължи с дрезгав шепот: — Не мога да чакам повече.

Тя разтвори бедра, протегна ръка и замилва пулсиращата му мъжественост. Той стисна зъби, защото ей сега щеше да загуби самообладание.

— Е, добре, щом си толкова добричка да ме поканиш.

Надигна се над нея и членът му се плъзна по влажните кичурчета между краката ѝ.

— Гейбриъл, има нещо, което трябва да ти кажа. — Тя се вкопчи в гърба му и в гласа ѝ звънна паника.

Той намери устните ѝ с пръсти и я накара да замълчи с нежна целувка.

— Всичко е наред, Саманта. Не искам да знам нищо повече. Наясно съм, че ти не беше съвсем искрена с мен. Жена като теб не би потърсила такова място, ако не бягаше от нещо в миналото си. Но това не ме интересува. Няма никакво значение дали си имала друг мъж

преди мен. Няма никакво значение, даже да си имала дузина мъже. Единственото, което е важно, е, че сега си тук и тази нощ лежиш в обятията ми.

За да покаже, че е мъж, който държи на думата си, Гейбриъл стегна хълбоците си и се заби дълбоко в нея. Ала през мъглата на необузданата страст чу изненадания ѝ вик и усети нещо крехко и незаменимо да се разкъсва под устремното проникване на члена му.

Вече беше дълбоко в нея и нямаше връщане назад. Дълго не посмя да се раздвижи, не смееше даже да диша.

— Саманта?

— Какво? — попита едва чуто тя.

Гейбриъл си заповяда да остане неподвижен, макар че тялото му жадуваше за облекчение.

— Какво по-точно искаше да ми кажеш?

Тя преглътна мъчително.

— Че никога досега не съм преживявала подобно нещо.

Той изруга тихо и притисна лице в свивката на шията ѝ.

— Искаш ли да спра? — Въпреки това великодушно предложение, той не беше сигурен, че ще успее да го изпълни.

Саманта енергично поклати глава.

— Не. — Зарови пръсти в косата му и привлече устата му към своята. — Никога не бих поискала такова нещо.

Докато езиците им танцуваха, тя се надигна срещу него и Гейбриъл потъна във вихрушката на страстта. Винаги се беше смятал за изкусен любовник, но сега се изуми от прозрението, че у него има още много варварщина. В момента изпитваше желание да се удари по гърдите и да зареве триумфално — защото беше първият мъж, който се бе слял с нея. И щеше да бъде последният. Започна да се движи, навън и навътре, с дълги, дълбоки тласъци, обсебен от желанието да превърне болезнените ѝ стонове във викове от наслада.

Сега, когато Саманта го споделяше с него, мракът вече не беше враг, а любим приятел. Всичко се измерваше във възприятия, в усещания — и в противоположности. Тя беше мека, той твърд. Тя беше гладка, той грапав. Тя даваше, той вземаше.

С убедеността, че тя заслужаваше компенсация за болката, която неволно ѝ бе причинил, той мушна ръка между краката ѝ. Без да

излиза от ритъма, започна да милва чувствителното място, докато тя нададе дрезгав вик и се стегна до крайност. Това едва не го довърши.

Вдигна ръцете ѝ над главата, преплете пръсти с нейните и пошепна настойчиво:

— Дръж се здраво, любов моя. Никога не ме пускай.

Саманта се подчини и обви стройните си крака около кръста му. След това вече нямаше спиране. Нямаше колебание или забавяне на неизбежното, нямаше съпротива срещу влудяващия ритъм, който шумеше в кръвта им. Гейбриъл постоянно ускоряваше тласъците, те ставаха все по-твърди и дълбоки, докато и двамата се опияниха от наслада и телата им се разтърсиха от тръпките на освобождаването.

Когато стигна до подивяващия връх и се изля в нея, Гейбриъл затисна устните ѝ със своите, уплашен, че виковете им ще събудят цялата къща.

Саманта се събуди в обятията на любимия си. Леглото беше толкова тясно, че двамата можеха да лежат само плътно притиснати.

Тя погледна към прозореца, благодарна, че нощното небе все още беше съвсем тъмно, без нито една розова ивица на хоризонта, която да възвести настъпването на утрото. Тя беше готова да прекара остатъка от живота си в това легло, обгърната от силните ръце на Гейбриъл, с дъха му в косата си, притиснала голото си дупе към слабините му. Усещаше равномерното биене на сърцето му в гърба си като неустоимо сладка люлчина песен.

Преди миналата нощ тя имаше само неясна представа за това, какво се случва между мъжа и жената в спалнята. Нищо не я бе подготвило за действителността. За първи път бе разбрала защо този измамен акт тласкаше жените към гибел и караше мъжете да залагат всичко на една карта. Сега знаеше защо са писани сонети и са водени дуели, защо толкова много хора са пропилявали живота си — всичко беше заради магията на събирането между мъжа и жената, които се сливаха в едно цяло в сенките на нощта.

Тя усещаше непозната чувствителност между бедрата си. Прясна болка, много подобна на тази в сърцето. Но това беше сладка мъка и твърде ниска цена за чудото да усети Гейбриъл дълбоко в себе си.

Сякаш усетил посоката на мислите ѝ, той се раздвижи. Натискът на ръката му се усили и той я притисна по-силно към себе си.

Нещо се отърка в дупето ѝ. Нещо твърдо и упорито. Саманта не устоя на изкушението да се раздвижи. Гейбриъл изръмжа сънено и промърмори:

— Недей да будиш дремещия дракон, ангеле, освен ако не искаш да те погълне жива. — Събра косите на тила ѝ и нежно зацелува чувствителната кожа на това място. По тялото ѝ пробягаха тръпки. — Знам, че не биваше да бъда толкова груб и жаден. Трябва ти време да се възстановиш.

Тя знаеше, че времето е лукс, с какъвто двамата не разполагаха. Затова подканващо притисна мекото си дупе към твърдия му член.

— Всичко, от което се нуждая, си ти.

Гейбриъл простена тихо до ухото ѝ.

— Не играеш почтено, скъпа. Знаеш, че не съм в състояние да ти откажа нищо.

Е, поне можеше да не мисли за собственото си удовлетворение, а само за нейното, докато ѝ доставяше удоволствие. С едната си ръка замилва връхчетата на гърдите ѝ, а с другата я погали нежно между бедрата, за да поглези преразтеглената плът. Много скоро дишането на Саманта се ускори и тя се разтопи във вълната на насладата. Трябваше да захапне възглавницата, за да не застене задавено.

Най-сетне той напълни ръцете си с меките ѝ гърди и проникна в нея изотзад. Тя изпита отчаяно желание да се задвижи с него, но той я задържа и изчака, докато утробата ѝ запулсира в настойчив ритъм около твърдата му плът — като ехо на дивото биене на сърцето ѝ.

— Моля те... — простена тя, близо до припадъка. — О, Гейбриъл, моля те...

Едва прошепнатата молба не остана без последствия. Никога не си беше представяла, че е възможно да се любят така нежно и в същото време така настойчиво. Когато всичко свърши, тя не беше в състояние да каже къде свършва нейното тяло и започва неговото. Знаеше само, че сърцето ѝ всеки момент ще изскочи от гърдите, а бузите ѝ са мокри от сълзи.

— Ти плачеш — пошепна обвинително той и внимателно я обърна по гръб.

Саманта с мъка потисна хълцането си.

— Не, не плача.

Той попи с пръст една сълза от бузата ѝ и я вкуси, за да я изобличи в лъжа.

— Знаех си аз — изрече бавно и тържествено той. — Всъщност винаги съм го предполагал. Вече не е нужно да криеш истината.

Саманта го погледна ужасено. Ръката му бавно притисна мястото, където лудо биеше сърцето ѝ.

— Зад практичната фасада бие сърце на истинска романтичка. Но не се притеснявайте, мис Уикършъм. Тайната ви е на сигурно място в моето сърце. — Устата му се накъдри в похотлива усмивка, а зачервеният белег на бузата му придаде вид на опасен дуелист. — Естествено, от вас ще искам да се погрижите моите усилия да си струват.

— Можете да разчитате на мен, милорд. — Саманта впи устни в неговите и подпечата клетвата си със страстна целувка.

Саманта заби последния фуркет във фризурата си и огледа доволно тежкия кок на тила си в огледалото. Носеше същата кафява пола и късото жакетче, с които беше пристигнала във Феърчайлд Парк. Беглият наблюдател щеше да я вземе за същата жена. Трудно би могъл да забележи нежната червенина по бузите и драскотината на шията, където наболата брада на Гейбриъл бе оставила своята следа, нито пък подутите от целувки устни.

Тя нахлупи шапката си и се обърна към леглото.

Гейбриъл лежеше по корем, облян от седефената светлина на настъпващия ден, и впечатляващото му тяло заемаше почти цялото легло. Главата му почиваше върху скръстените ръце, едното коляно беше вдигнато и чаршафът се бе свлякъл до хълбоците му. Златнокафявата коса беше нападала по лицето и скриваше чертите му.

Моят златен варварин.

Ръцете ѝ копнееха да го докоснат за последен път, но не биваше да рискува да го събуди. С напразното желание да намали изкушените тя нахлузи чифт черни ръкавици.

Нямаше друг избор освен да остави раклата си тук. Щеше да си замине само с наполовина пълната пътна чанта. Трябваше да направи още само едно нещо и можеше да си отиде. Приблужи се безшумно до

леглото. Когато коленичи, само на няколко сантиметра от лицето на Гейбриъл, той се раздвижи и промърмори нещо насън. Саманта спря да диша — за момент бе повярвала, че той ще отвори очи и вместо да погледне през нея, ще види лицето ѝ и ще проникне в дълбините на душата ѝ.

Ала той само въздъхна тихо и се обърна на другата страна. Ръката му опипа леглото, сякаш търсеше нещо.

Саманта бръкна внимателно под дюшека и извади пакетчето писма от скривалището, произволно избрано миналата нощ. Без да губи време да ги върже е панделката, тя ги пхна в чантата си и щракна закопчалките.

После извади от джоба на жакетчето си сгънат лист хартия. Когато го положи на възглавницата до главата на Гейбриъл, ръката ѝ трепереше.

Тя стана решително, грабна чантата си и отиде до вратата. Когато сложи ръка на бравата, се обърна за последен път.

Можеше да си позволи последен поглед към Гейбриъл. Беше повярвала, че като дойде тук, ще поправи стореното зло, но сега ѝ се струваше, че е извършила втори грях, който е влошил още повече първия. Вторият грях беше дори по-непростим от първата ѝ грешка. Но може би най-големият ѝ грях беше, че го обича толкова силно.

Тя откъсна поглед от леглото, излезе в коридора и тихо затвори вратата зад себе си.

19

*Скъпа моя Сесили,
Нося писмата ти точно над сърцето си —
там, където храня надеждите си за нашето
общо бъдеще...*

— Бекуит!

Когато добре познатият рев отекна по коридорите на Феърчайлд Парк, всички членове на персонала затрепериха от страх. Ужасените им погледи се отправиха към тавана, откъдето се чу силен трясък, последван от редица проклетия, толкова гневни, че позлатените ламперии загубиха част от позлатата си.

Скоро след това по стълбата загърмяха стъпки. Изпокрилите се слуги чуха пронизителен лай, последван от ново проклетие.

— По дяволите, ако не се мотаеш постоянно пред краката ми, няма да настъпвам проклетата ти опашка!

Кучешки лапки затропаха по плочките. Сам имаше достатъчно ум в главичката си, за да се спаси с бягство.

Бекуит размени загрижен поглед с мисис Филпот и извика:

— Заповядайте в трапезарията, милорд!

Гейбриъл влезе с грозно смръщено чело, облечен само с халат. Обърна се на всички страни и размаха бастуна си като оръжие.

— Виждал ли е някой Саманта? Когато се събудих, беше изчезнала!

Някой изохка шокирано. Гейбриъл се обърна рязко към звука. Твърде късно бе осъзнал, че не е сам с иконома си. Изду ноздри и проговори бавно:

— Всичко, което усещам, е пържена шунка и прясно сварено кафе. Кой още е тук?

— Ами... не много — заекна Бекуит. — Само мисис Филпот. Елси. Майка ви и баща ви. И... — той се покашля смутено. — И

сестрите ви.

— Какво? А къде е пазачът на дивеча Уили? Какво става тук? Нима не е могъл да се откъсне за малко от лова, за да прави компания на приятелите си на закуска? — Гейбриъл разтърси глава. — О, няма значение. Единственият човек, който ме интересува, е Саманта. Виждал ли я е някой?

Бекуит смръщи чело.

— Сега, като я споменавате, мисля, че не. Което ме учудва, защото е вече почти десет часът, а мис Уикършъм обикновено става рано. Тя е много усърдна болногледачка.

Маркизът огледа сина си от несресаната коса до босите крака и се ухили с разбиране.

— И на мен така ми се струва.

Евгения, Валери и Хонория се закискаха тихо.

— Момичета! — укори ги остро майката и ги удостои с унищожителен поглед. — Вече се нахранихте и сте свободни. Оставете ни сами.

Когато момичетата се запътиха към вратата с нещастни лица, Гейбриъл заяви:

— Не е нужно да ги гониш. Вече не са деца. Крайно време е да престанеш да ги затваряш в учебната стая, когато се разиграва семейна драма.

— Видяхте ли? — пошепна Хонория и смушка Валери с лакти, когато трите отново се настаниха на столовете си. — Нали ви казах, че Гейбриъл е най-добрият голям брат на света.

— Ще видя дали мога да намеря мис Уикършъм, милорд — обади се мисис Филпот. — Може би някой от прислужниците я е видял тази сутрин.

— Благодаря ви — кимна Гейбриъл.

След като икономката излезе, маркизът се облегна удобно на стола си и скръсти ръце над закръгленото си коремче с меланхолична въздишка.

— Много добре си спомням какво се случи, като бях няколко години по-млад от нашия Гейбриъл. Имаше едно чудесно девойче, чистеше стаите...

— Тиодор! — изсъска предупредително съпругата му. Той протегна ръка и помилва бузата ѝ.

— Това беше много преди да те срещна, любов моя. След като се запознах с теб, не удостоявах другите момичета дори с поглед. Исках само да кажа, че подобни неща се случват и с най-примерните мъже. Не е позорно да се забавляваш с персонала.

Гейбриъл се обърна като ужилен.

— Аз не се забавлявам със Саманта! Аз я обичам и съм твърдо решен да я направя своя жена.

Бащата и майката посрещнаха това разкритие с ужасени стонове.

— Трябва ли да донеса ароматните соли? — осведоми се загрижено Евгения. — Мама изглежда така, сякаш всеки момент ще припадне.

— Искаш да се ожениш за буржоазка? — Гласът на Валери трепереше от ужас. — Да се обвържеш в свещен брак с жена от друго съсловие?

— Мога да те уверя, че у мис Уикършъм няма нищо буржоазно и нищо неприлично — отговори спокойно Гейбриъл.

— Господи, това е най-романтичната история, когато някога съм чувала! — извика въодушевено Хонория и кафявите ѝ очи засвяткаха. — Представям си как пристигах на бял кон, за да я спасиш от живот на изискана бедност...

Гейбриъл изпухтя пренебрежително.

— Ако някой тук е бил спасен от някого, това бях аз — от нея.

— Виж, синко — започна вразумително маркизът. — Не е нужно да вземаш прибързани или необмислени решения. Едва вчера ти бе казано, че отново ще можеш да виждаш. Разбираемо е, че чувствата ти са излезли от равновесие. Че без да мислиш, си се хвърлил в обятията на това... на това...

— Да? — подкани го заплашително Гейбриъл.

— На това очарователно момиче — побърза да уточни маркизът.

— Но това още не означава, че трябва веднага да встъпиш в един безперспективен брак. Помисли само: когато си възвърнеш зрението и отидеш в Лондон, можеш да я настаниш в някое хубаво малко жилище близо до градската си къща и да я направиш своя официална метреса, щом толкова я искаш.

Лицето на Гейбриъл помрачня, но преди да отговори на баща си, в салона се върна мисис Филпот.

— Съжалявам, милорд, но не открих нито следа от младата дама. Обаче намерих в стаята ѝ това. — Гласът ѝ се понижи до шепот и всички протегнаха шии да чуят по-добре. — На възглавницата...

— Прочетете го — заповяда Гейбриъл и се отпусна на най-близкия стол.

Икономката поклати нерешително глава и подаде писмото на Бекуит.

Икономът разгъна белия лист с видимо колебание и леко треперещи ръце.

— Скъпи лорд Шефилд — зачете високо той. — Винаги съм ви казвала, че един ден вече няма да имате нужда от мен. Макар да сте човек на честта, не очаквам да спазите обещанията, които ми дадохте в нощта на... — Бекуит млъкна и хвърли измъчен поглед към господаря си.

— Продължавайте — подкани го Гейбриъл. Очите му бяха тъмни и празни.

— ... не очаквам да спазите обещанията, които ми дадохте в нощта на луда страст. Пламъците ѝ лумват буйно и заслепяват дори хората, които би трябвало да виждат истината. Много скоро зрението ви ще се възстанови и ще се върнете към обичайния си живот. Живот, в който аз не мога да участвам. Моля ви да не ме съдите твърде строго. Може би ще запазите мил спомен за мен в някое ъгълче на сърцето си. Желая ви цялото щастие на света. Саманта.

Когато Бекуит сгъна писмото, мисис Филпот отиде при него и с треперещи пръсти сложи ръка върху неговата. По бузите на Хонория се стичаха сълзи и дори Евгения скри лице в дантелената си кърпичка.

— Ти си прав — изрече тихо маркизата и остави чашата си на масата. — Тя е необикновено младо момиче.

Бащата въздъхна с видимо облекчение.

— Съжалявам, момчето ми, но сигурно ще разбереш, че това е най-доброто и за двама ви.

Гейбриъл се надигна безмълвно и се запъти към вратата, като си помагаше с бастуна.

— Къде отиваш? — попита изненадано маркизът.

Когато Гейбриъл се обърна към семейството си, лицето му издаваше дива решителност.

— Смятам да я намеря. Отивам да я търся.

Бащата и майката си размениха загрижен поглед.
— Ами ако тя не иска да я намериш? — попита тихо маркизът.

Саманта остави пътната си чанта на леглото. Раменете ѝ висяха безсилно. След като беше мъкнала чантата от една пощенска карета към следващата и беше прекарала няколко безсънни нощи в път, тя имаше чувството, че багажът ѝ се състои от камъни, а не от малко бельо за смяна, от пакетче писма и от томче с поезия. Ако не бяха писмата, сигурно щеше да се изкуши да хвърли чантата в най-близката купчина боклук. Пътят до селото тази сутрин ѝ се стори безкраен. Веселото цвърчене на птиците, които мътеха в живия плет от двете страни на входната алея към къщата, сякаш я подиграваше.

Все още носеше безличната кафява рокля, която бе облякла преди три дни, за да напусне Феърчайлд Парк на разсъмване. Полите ѝ бяха ужасно прашни, а корсажът беше украсен с петно от засъхнало мляко: детето на една от пътничките в каретата я напръска. Спомни си ужасния път от Хорнси до Саут Мимс и изохка.

Искаше ѝ се да изпитва някакви чувства, но не беше в състояние. Беше я обзело благословено вцепенение. Понякога се питаше дали един ден чувствата ѝ ще се върнат, но трябваше да признае, че вцепенението беше за предпочитане пред хапещата душевна болка, когато трябваше да остави Гейбриъл спящ в леглото ѝ.

Тя се огледа и се отпусна на столчето пред тоалетката. Беше напуснала тази стая като момиче, а сега от огледалото я гледаше жена. Никой нямаше да заподозре по сериозното ѝ лице, че очите ѝ можеха да сияят от щастие или че когато се усмихваше, на бузите ѝ се образуваха две омагьосващи трапчинки.

Макар че ръцете я боляха от изтощение, тя се опита да развали кока на тила и да разпусне косите си. Тежката грива напада по раменете ѝ и тя огледа отражението си в огледалото с уморени очи — очи с цвета на морето под ясно лятно небе.

По стълбата прозвучаха стъпки — стъпките на майка ѝ, толкова енергични и добре познати, че тя с болка си припомни времето, когато майка ѝ можеше да излекува всяка болка на малката си дъщеря, все едно физическа или душевна, само с нежна прегръдка и с чаша топъл чай.

— Хората смятат — говореше си високо майката, докато изкачваше стълбите, — че когато една майка позволява на дъщеря си да придружи богатата си приятелка на дълго пътуване по континента, тя може да очаква поне малко благодарност. Благодарност, която се изразява в редовно писане на писма — за да знае майката, че момичето ѝ е още живо и не е попаднало в някой ужасен затвор някъде във Франция. И още майката очаква, че при завръщането си дъщерята няма да се промъкне в дома си като някой крадец, а ще влезе да поздрави родителите си, както е редно. Велики боже, изобщо нямаше да узная, че си отново вкъщи, ако сестра ти не беше...

Саманта се обърна, без да става от столчето. Майка ѝ спря на прага и вдигна ръка към сърцето си. Чертите на доброто ѝ лице се разкривиха от ужас.

— Божичко, Сесили! Какво си направила с прекрасните си коси?

*Скъпи мой лорд Шефилд,
Вие твърдите, че не сте нищо повече от
прах под крехките ми стъпала, но в
действителност сте за мен звезден прах,
разпръснат по кадифеното нощно небе, винаги в
сънищата ми, винаги далечен и непостижим...*

— Не може просто да се е разтворила във въздуха! Това е невъзможно!

— Прав сте, милорд. Но както изглежда, се е случило точно това. Следобед на същия ден, когато си тръгна оттук, е пристигнала с пощенската карета в Лондон и оттогава следите ѝ се губят. Моите хора я търсят вече два месеца, но не откриха никакви следи от нея. Никой не знае къде може да е отседнала, никой не я е виждал. Сякаш мис Уикършъм никога не е съществувала.

— Разбира се, че е съществувала. И още я има. — Гейбриъл затвори за момент очи и си спомни как Саманта бе лежала в обятията му мека и топла, по-истинска от всичко, което беше преживял някога.

„Ами ако пред нас няма цял живот? Ами ако имаме на разположение само този миг?“

Тези загадъчни въпроси го преследваха, откакто бе проявил глупостта да я изпусне от ръцете си. И от леглото си.

Той отвори отново очи и огледа изпитателно дребния, изискано облечен мъж, който седеше срещу него. Зрението му постепенно се възвръщаше. Малко по малко мъглите се вдигаха и разкриваха света наоколо. Много скоро щеше да излезе от къщи и лично да тръгне да търси Саманта. Дотогава обаче нямаше друг изход, освен да вярва на този човек. Данвил Стиърфорд беше един от най-добрите частни детективи. Кантората му бе препоръчана от доверени хора като изключително способна и дискретна.

Стиърфорд не се плашеше дори от белега му. Кой знае какви пострашни неща беше виждал в живота си.

— Претърсихме Челси от врата на врата, но търсенето не даде резултат — уведоми го Стиърфорд, който изглеждаше много недоволен от неуспеха си. — Наистина ли не е казала на никого откъде идва? И къде би могла да отиде?

Гейбриъл, който нервно въртеше в ръцете си ножчето за писма с месингова дръжка, поклати глава.

— Поне дузина пъти претърсихме сантиметър по сантиметър раклата, която е оставила в стаята си. Не намерих нищо освен най-обикновени вещи и шишенце с лимонов парфюм.

Не можеше да каже на детектива какво изпита, когато отвори гардероба на Саманта и откри, че тя не беше взела подаръците му. Подаръци, които тогава видя за първи път. Когато предпазливо попипа нежния муселин на роклята, после меката кашмирена стола и фриволните копринени обувчици, създадени само за танци, отново чу в ума си меланхоличната мелодия на „Барбара Алън“. И друго не можеше да каже на Стиърфорд: когато усети добре познатия лимонов аромат, който струеше от дрехите ѝ, трябваше веднага да излезе от стаята, треперещ от мъчителен копнеж.

— Какво стана с препоръчителните ѝ писма? Появиха ли се?

— Боя се, че не. Както изглежда, икономът ми ѝ ги е върнал още в деня, когато тя започна работата си тук.

Стиърфорд въздъхна.

— Лошо, много лошо. Дори едно единствено име би означавало следа, по която можем да тръгнем.

Гейбриъл отчаяно затърси нещо в паметта си. Да, да, там имаше нещо, някаква дреболия, която отново и отново му се изплъзваше.

— Когато за първи път вечеряхме заедно, тя спомена някакво семейство, за което била работила. Кърутърс? Кармайкъл? — Изведнъж вдигна глава и щракна с пръсти. — Карстеърс! Точно така! Разказа ми, че две години работила като гувернантка у лорд и лейди Карстеърс.

Стиърфорд се надигна. Лицето му отново излъчваше увереност.

— Отлично, милорд. Незабавно ще потърся семейството и ще разпитам за мис Уикършъм.

— Почакайте — помоли Гейбриъл, когато детективът взе шапката и бастуна си. Сега, когато зрението му се подобряваше с всеки ден, вече не можеше да понесе мисълта да стои тук бездеен и да остави чужди хора да търсят Саманта. — Не е ли по-добре аз самият да говоря с тях?

Дори да беше разочарован, че искат да му отнемат разследването, Стиърфорд не го показа с нищо.

— Както желаете. Ако научите нещо важно, моля да ме уведомите незабавно.

— Можете да разчитате на това — увери го Гейбриъл.

На вратата Стиърфорд се поколеба. Накрая, смутено въртейки в ръце филцовата си шапка, попита тихо:

— Прощавайте, лорд Шефилд, съзнавам, че прекрочвам границите си, но вие никога не сте ми казвали защо толкова държите да намерите тази жена. Да не би да ви е ограбила, докато е работила за вас? Може би е откраднала нещо ценно, нещо незаменимо?

— Да, точно така, мистър Стиърфорд. — Гейбриъл погледна втренчено мъжа на вратата и на устните му заигра усмивка. — Открадна сърцето ми.

Сесили Саманта Марч седеше на покритата с плочки тераса в Карстеърс Хол и пиеше чай с най-добрата си приятелка Естел, единствена дъщеря на лорд и лейди Карстеърс. Топлото юнско слънце милваше лицето ѝ, мекият бриз рошеше късите ѝ медноруси къдрици.

Вече два месеца миеше косата си с минерални масла, но за ужас на майка си не можеше да я освободи напълно от остатъците от къната. Затова един ден реши, че вече не понася да вижда в огледалото Саманта Уикършъм, и ожесточено посегна към ножицата. Естел я утешаваше с уверението, че късите къдрички били последна лондонска мода. Ала Сесили и без това беше на мнение, че новата прическа ѝ отива — правеше я по-зряла. Вече нямаше нищо общо с глупавото младо момиче, което беше някога.

Естествено, като видя какво е направила, майка ѝ избухна в плач, а баща ѝ няколко пъти се закашля, сякаш и той се готвеше да се облее в сълзи. Но никой от двамата не си позволи да ѝ се скара. Майка ѝ нареди на една от прислужничките да смете нападалите по пода

къдрици и да ги хвърли в огъня. Сесили остана на мястото си, докато косите ѝ се превърнаха във фина пепел.

— Нима семейството ти не се учудва, че прекарваш толкова време тук? — осведоми се Естел и си взе ново парче сладкиш от таблата.

— Сигурна съм, че се радват да се отърват от мен. Боя се, че тези дни не съм добра компания.

— Глупости! Ти си винаги очарователна компания. Даже когато се цупиш заради разбитото си сърце. — Естел намаза парчето сладкиш с дебел слой сметана и го пъкна в устата си.

Сесили се усмихна. Докато беше с Естел, не бе нужно да се преструва, че всичко в живота ѝ е наред. Нямаше нужда да се смее на шегите на брат си или да проявява интерес към най-новите плетива на сестра си. Не беше необходимо да уверява майка си, че не иска нищо друго, освен да се прибира рано в спалнята си и да чете до ранните утринни часове, нито пък да избягва да поглежда в угриженото лице на баща си. По тревожните погледи на родителите ѝ личеше, че не умее да се преструва убедително. Макар да беше усъвършенствала артистичните си способности в многобройни любителски представления, които беше организирала с другите деца, те я бяха напуснали окончателно в мига, когато престана да работи като болногледачка на Гейбриъл Феърчайлд. Естел облиза сметаната от ъгълчето на устата си.

— Опасявах се, че родителите ти ще се учудят защо прекарваме толкова време заедно, след като уж сме пропилили половината пролет в разходки, из континента заедно с родителите ми.

— Шшт! — Сесили смушка приятелката си под масата, за да ѝ напомни, че лорд и лейди Карстеърс седяха от другата страна на високите прозорци в приемния салон и пиеха чая си.

С постоянното си добро настроение, черните къдрици и любопитно святкащите тъмни очи Естел беше единствената от приятелките на Сесили, на която можеше да се разчита, че ще ѝ помогне в дръзкото начинание. Но за съжаление дискретността и благоразумието не бяха между силните страни на Естел.

— Добре, че се върнах в къщи само няколко дни преди теб и семейството ти — промърмори Сесили, надявайки се Естел да схване намека и също да заговори по-тихо. Приятелката ѝ се наведе към нея.

— Нямахме друг избор, след като онзи негодник Наполеон заплаши цяла Англия с блокада. Мама не искаше да ни затворят някъде в Италия и да пропуснем целия сезон. Много я беше страх, че ще се влюбя в някой страстен италиански граф без средства, вместо в лишен от темперамент английски виконт, който се интересува повече от ловните си кучета, отколкото от съпругата си.

Сесили поклати глава.

— Все повече намразвам френския тиран. Само си представи какво щеше да стане, ако се бяхте върнали след мен! Родителите ми щяха да се побъркат! Благодарна съм, че семействата ни не се движат в едни и същи обществени кръгове. Каква катастрофа щеше да настъпи, ако се бяха срещнали и бяха заговорили за пътуването!

— Нали ти обещах да изпратя вест във Феърчайлд парк, когато стъпим на английска земя! — напомни ѝ Естел. — Така щеше да имаш достатъчно време да измислиш някакъв претекст и да си заминеш.

— И какъв би могъл да бъде той? — Сесили жадно отпи глътка чай. — Може би просто трябваше да пиша вкъщи: Прости ми, мамо, но аз избягах от дома си, за да стана болногледачка на един нагъл граф, който по случайност се оказа и един от най-известните донжуани на изисканото общество.

— Някогашен донжуан — поправи я Естел и вдигна високо красивите си тъмни вежди. — Много добре знаеш, че след като те срещна, престана да прелъстява жените и да разбива сърцата им.

— Така твърди той. Ако не бях незряла глупачка, сигурно щях да му повярвам. Вместо това аз го накарах да постъпи в кралския флот, за да се покаже достоен за любовта ми. — Тя разтърси глава, отвратена от самодоволната, наивна хлапачка, каквата беше тогава. — Ако бях заминала с него за Гретна Грийн, както ме умоляваше, никога нямаше да го ранят и да загуби зрението си.

— И никога нямаше да отидеш във Феърчайлд Парк.

— Като чух да говорят, че се е затворил в къщата си и живее там като смъртно ранено животно, реших, че мога да му помогна — обясни Сесили, докато наблюдаваше с копнеж двойката пауни, разхождащи се по зелената морава.

— И как по-точно му помогна?

Някой удари камбанката на вратата и ѝ спести неудобството да отговори. Тя се надигна и погледна изненадано приятелката си.

— Нима родителите ти очакват гости?

— Не, никого. — Естел примигна под следобедното слънце. — Необичайно време за посетители, нали? Особено за неканени.

Двете момичета обърнаха глави към приемния салон точно в мига, когато икономът обяви:

— Граф Шефилд!

Сесили усети как кръвта се отдръпна от бузите ѝ. Макар че първият ѝ импулс беше да се скрие под масата, вцепенението се оказа по-силно. Сигурно щеше да остане като парализирана на стола си, ако Естел не бе проявила завидно присъствие на духа и не я бе замъкнала зад грамадния рододендрон, който растеше между двата прозореца.

— Какво търси той тук? — изсъска сърдито тя.

Сесили поклати замаяно глава. Имаше чувството, че сърцето ѝ сега ще изскочи от гърдите ѝ.

— Откъде да знам?

Двете клекнаха зад храста, не смеейки дори да дишат. Гостът влезе в салона и домакините приеха зарадвано поздравите му.

— Надявам се да ми простите нахлуването. — Дълбокият глас на Гейбриъл стигна до Сесили и предизвика сладостни тръпки по гърба ѝ. Копнежът я задави. Трябваше само да затвори очи и той вече беше навсякъде: зад нея, над нея, в нея...

— О, за нахлуване и дума не може да става — засмя се майката на Естел. — За нас е голяма чест да поздравим един герой от войната с френския тиран. В Лондон се носят какви ли не легенди за чудодейното ви оздравяване. Вярно ли е, че зрението ви е напълно възстановено?

— Все още имам затруднения, когато падне здрач, но ден след ден положението се подобрява. Лекарят ми обаче смята, че мозъкът ми има нужда от повече време, за да се изравни с напредъка на очите.

Сесили здраво стисна очи и изпрати безмълвна благодарствена молитва към небето.

— Днес обаче не съм дошъл да говорим за мен — продължи Гейбриъл. — Храня надежда, че ще ми помогнете да уредя един важен личен въпрос. Търся една жена, която доскоро работеше за мен. Преди това е работила във вашия дом. Казва се Саманта Уикършъм.

— Боже, той те търси! — пошепна възбудено Естел и смушка Сесили в ребрата.

— Не, не търси мен — отвърна мрачно младата дама. — Той търси нея. Не си ли спомняш? Твоя беше идеята да му дадем препоръчително писмо от родителите ти. Ти фалшифицира подписа на баща си.

— Да, обаче тогава смятахме, че ако той реши да се свърже с нашите, те ще са още в Рим.

— Права си, но вече сте тук.

— Саманта Уикършъм? — повтори замислено лорд Карстеърс. — Не си спомням жена с такова име. Каква е била? Може би домашна прислужница?

— Не точно — отговори Гейбриъл. — Ако се съди по препоръчителното писмо, което сте й дали, тя е била гувернантка на децата ви в продължение на две години.

Лейди Карстеърс изглеждаше още по-учудена от съпруга си.

— Не си спомням да съм давала някому такова писмо. Оттогава трябва да са минали много години, но аз съм сигурна, че щях да си спомня името, ако такова лице е служило у нас.

— Невъзможно е да е работила у вас толкова отдавна — възрази Гейбриъл и подозрението в гласа му ставаше все по-ясно. — Мис Уикършъм е млада жена. Със сигурност не е по-възрастна от двадесет и пет години.

— О, но това е напълно изключено! Сега ще ви обясня. Синът ни Едмънд е в Кеймбридж, а дъщеря ни... Момент, моля! Естел, скъпа — извика майката в посока към отворения прозорец, — не си ли някъде на терасата?

Естел изохка ужасено.

— Хайде, върви — заповяда с треперещ глас Сесили, — преди да е тръгнала да те търси.

Препъвайки се, Естел излезе иззад храста. Приглади бялата си муселинена пола и отново хвърли ужасен поглед към Сесили, преди да отговори с бодро гласче:

— Да, мамо, тук съм!

Когато Естел изчезна в къщата, Сесили се промуши през храста, седна точно под прозореца и облегна гръб на стената. Стисна здраво очи и се опита да устои на могъщия напор да хвърли поне бегъл поглед към Гейбриъл. Беше дяволско мъчение да е толкова близо до него и да ги разделят цели светове.

— Това е нашата Естел — изрече лорд Карстеърс с неприкрита гордост в гласа. — Както виждате, отдавна вече не ѝ е необходима гувернантка.

— Бих казала по-скоро, че тя е точно във възрастта, когато ще започне да пълни детската стая със собствени дечица — допълни майката с кратък нервен смях. — Разбира се, след като ѝ намерим подходящ съпруг.

Сесили едва потисна болезнения си стон. Не можеше да бъде лошо. Да седи сама отвън и да чува как лейди Карстеърс се опитва да сватоса единствената си дъщеря за мъжа, когото приятелката ѝ обича повече от всичко на света.

Гейбриъл промърмори някакъв поздрав и се наведе над ръката на Естел. Сесили си представи как устните му докосват съвсем леко нежната бяла кожа. За разлика от нея Естел никога не излизаше на слънце без ръкавици. Тази мисъл я натъжи още повече.

— Къде е малката ти приятелка? — осведоми се лейди Карстеърс. — Нали бяхте излезли на терасата да пиете чай?

Очите на Сесили се разшириха от ужас. Някой щеше да каже името ѝ и да я изобличи като лъжкиня и измамница, каквато беше.

— Не виждам защо всички заедно да не прием чай в салона — изсмя се гръмко бащата на Естел. — Я иди да повикаш мис...

Естел получи внезапен пристъп на кашлица и Сесили въздъхна облекчено. След неколкоминутно загрижено шепнене и доста силнички удари по гърба Естел най-после успя да отговори:

— Много съжалявам. Сигурно някоя трошичка от сладкиша е заседнала в гърлото ми.

— Но нали още не сте яли сладкиш — отбеляза хладно Гейбриъл.

— Ядох преди — отвърна със същия тон тя и недвусмислено му даде да разбере, че ако се осмели да ѝ противоречи, лошо му се пише. — Боя се, че ще се наложи да се лишим от присъствието на приятелката ми. Тя е много плаха. Още като чу звънеца на вратата, побягна като уплашено зайче.

— О, не ѝ се сърдя — побърза да я увери Гейбриъл. — Освен това нямам никакво време и не мога да остана по-дълго. Оценявам високо гостоприемството ви, но се боя, че трябва да откажа поканата за чай.

— Ужасно съжалявам, че не можахме да ви помогнем, Шефилд — отвърна лорд Карстеърс и се изправи, при което столът му изскърца застрашително. — Очевидно сте станали жертва на безскрупулна измамница. Ако препоръчителното писмо все още е у вас, съветвам ви да го предадете на властите. Може би те имат начини да намерят тази жена и да я изправят пред съда.

— Не е необходимо да уведомяваме властите. — Решителният тон на Гейбриъл предизвика тръпки по гърба на Сесили. — Ако тя е някъде тук, аз ще я намеря.

След като Гейбриъл се сбогува, Естел излезе бързо на терасата и видя приятелката си да седи на възвишението край малкото езеро с патици. Една прекрасна патица майка се плъзгаше величествено по блестящата водна повърхност, следвана от седем пухкави патенца.

— Изобщо не си помислих, че той ще пожелае да провери препоръчителните ми писма — призна Сесили, когато Естел се отпусна до нея и внимателно разстла полите си на тревата. — Нали не ги е видял със собствените си очи. — Тя се обърна към приятелката си с измъчено изражение. — Не разбирам защо продължава да ме — да я — търси! Мислех си, че щом си възвърне зрението, ще се върне към живота, който е водил, преди да се запознаем.

— Много ли те боли? — попита съчувствено Естел.

Сесили вдигна колене към лицето си и ги обви с ръце, неспособна да потисне въпроса, който си беше обещала да не задава.

— Как изглежда той?

— Великолепно, трябва да призная. Винаги съм си мислила, че описанията ти са преувеличени, че любовта те заслепява — но не мога да отрека, че е прекрасен мъж. А белегът му е нещо съвсем особено. Придава му загадъчност. — Естел потрепери сладостно. — Прилича ми на пират, който винаги взема, каквото иска. На мъж, способен да метне на рамо жената, която му харесва, и да я отнесе някъде далеч, за да я прельсти.

Сесили извърна глава, но Естел въпреки това забеляза червенината по бузите ѝ.

— По дяволите, Сесили Саманта Марч, той не е единственият, от когото имаш тайни, нали?

— Не разбирам за какво говориш.

— О, разбираш, разбираш! Вярно ли е? Наистина ли ти е... —
Естел се огледа подозрително и понижи глас: — ... любовник?

— За една нощ — призна Сесили.

— Само веднъж?

— Не. Само една нощ — повтори Сесили, изричайки отчетливо всяка дума.

Естел подскочи, колкото ужасена, толкова и очарована.

— Не мога да повярвам, че си го направила! С него! Ти си много смела млада дама, знаеш ли? Повечето жени чакат да мине сватбата, за да си вземат любовник. — Тя се обърна към езерото и започна да си вее хлад с разперени пръсти. — Извинявай, но трябва да те попитам: Наистина ли е толкова добър, колкото изглежда?

Сесили затвори очи. Споменът за нежността на Гейбриъл я връхлетя като лятна буря и запали огън във вените ѝ.

— Много повече.

— Леле боже! — Естел падна тежко в тревата и разпери ръце, сякаш бе загубила съзнание. Но само след секунда отново скочи и огледа подозрително стройната фигура на приятелката си. — Ами ако се е случило нещо непоправимо? Ако си... в благословено състояние?

— Ако знаеш как ми се иска да съм! — Признанието се изплъзна неволно от устните на Сесили, но тя не съжаляваше. — Сега вече си убедена, че съм покварена личност, нали? Но това е истината. Готова съм да разбия живота на семейството си, да изтърпя анатемата на обществото и да рискувам всичко, само ако можех да получа една мъничка частица от него и да я задържа завинаги до себе си. — Тя скри лице между коленете си, неспособна да понася повече съчувствения поглед на приятелката си.

Естел помилва косата ѝ.

— Според мен още не е късно. Защо просто не отидеш при него и не му разкажеш всичко? Помоли го да ти прости!

— Как бих могла? — Сесили вдигна глава и се обърна към Естел през пелена от сълзи. — Нима не разбираш какво съм сторила? Аз едва не го убих! А после проявих слабост и го оставих сам точно когато имаше най-голяма нужда от мен. След това пък се опитах да поправам стореното и се промъкнах с измама в дома му, за да си поиграя с чувствата и спомените му. — От гърлото ѝ се изтръгна отчаяна

въздишка. — Мислиш ли, че би могъл да гледа на мен другояче, освен с презрение?

Когато Естел я прегърна нежно и я посъветва да изплаче всички сълзи, които е трупала в себе си през последните два месеца, в главата ѝ изникна една още по-ужасна мисъл. Гейбриъл вече знаеше, че Саманта го е излъгала — колко ли време щеше да мине, докато си зададе въпроса дали нощта, която бе прекарала в прегръдките му, не е била също лъжа?

21

*Любима моя Сесили,
Една единствена окуражителна дума от
сладките ти устни и аз никога няма да се отделя
от теб. Ще те следвам навсякъде като вярно
кученце...*

Едър рус мъж си пробиваше път през препълнените лондонски улици. Изражението му беше така непоколебимо, широките му крачки толкова решителни, че даже просяците и джебчиите бързаха да се махнат от пътя му. Очевидно не усещаше дори острия октомврийски вятър, който развяваше полите на вълненото му палто, нито пък ледените дъждовни капки, които падаха от извитата периферия на високата му боброва шапка.

Лицето му беше украсено с назъбен белег, но не той караше редките минувачи да притискат до себе си децата си и да се дърпат настрана. Виновен беше изразът в очите му. Парещият му поглед се плъзгаше търсецо по лицата на хората, които срещаше, и ги разтреперваше.

Гейбриъл вървеше и непрестанно се учудваше на иронията на живота. Вече виждаше ясно, но не можеше да види единствения човек, който беше важен за него. Всяко изгряване на слънцето, все едно колко прекрасни бяха златните и розовите тонове на хоризонта, му напомняше единствено за тъмния път, който лежеше пред него. Всеки изгрев беше предвестник на дълга, самотна нощ.

Той вървеше през падащия здрач, осъзнавайки болезнено факта, че мракът всеки ден започваше по-рано. Много скоро по бузите му щеше да пада не дъжд, а сняг.

Въпреки щедротото възнаграждение, което беше обещал на детективите, за да продължат да търсят Саманта, Стиърфорд и хората му трябваше да се предадат. Тогава Гейбриъл сам излезе на улицата.

Обикаляше града по цял ден и се връщаше в дома си на Гросвенър скуеър едва когато замръзнаше и го обземеше чувството, че вече не може да направи нито крачка. Претърси всички лондонски болници, но никой не си спомни за бивша гувернантка на име Уикършъм, която се е грижила за ранени войници и моряци.

В сърцето му имаше още един страх, по-голям от този, че няма да намери Саманта — какво ще стане, ако не я познае?

Първия месец настояваше Бекуит да го придружава в търсенето. Плахият иконом изглеждаше еднакво зле, все едно дали седеше с високо вдигната яка в някоя пристанищна кръчма или разпитваше уличните продавачи в Ковънт Гардън. Накрая Гейбриъл се смили над него и го изпрати обратно във Феърчайлд Парк.

Оттогава той беше принуден — също като хората, които беше наел да търсят Саманта, — да разчита на описания, които доста се различаваха едни от други, в зависимост от това, кого разпитваха. Обикновено обясняваше, че търси стройна жена със среден ръст, с гъсти червенокафяви коси, крехко лице и очи, скрити под дебели очила. Някои от слугите му твърдяха, че очите ѝ били зелени, други настояваха, че са кафяви. Хонория пък беше убедена, че са сини.

Макар да съзнаваше, че всичко това е лудост, дълбоко в себе си Гейбриъл вярваше, че когато се изправи пред Саманта, ще я познае със сърцето си.

Той зави в лошо осветена уличка, която водеше към доковете. Минувачите бяха редки, сенките — още по-дълбоки. Всеки път, когато изследваше тесните улички на Уайтчапъл или Билингсгейт, той изпитваше смразяващ страх, че Саманта може би живее някъде там. Мисълта, че тя се движи по мръсните тротоари, носейки тежко неговото дете, го подлудяваше. В такива мигове изпитваше желание да чупи врати и да сграбчва минувачите за яките, за да открие най-сетне някого, който да му докаже, че тя не е само продукт на свръх раздразнената му фантазия.

Решителността му да я намери не се разколебаваше, но съмненията, които го измъчваха след посещението у семейство Карстеърс, не искаха да изчезнат. Спомни си онзи дъждовен следобед, когато Саманта му прочете пиесата „Трябва да побързаме“. Как убедително играеше всяка роля... Ами ако само беше играла ролята на влюбена в него жена? Не, ако това беше само роля, тя нямаше да му

подари невинността си с такава готовност. Не би могла да му пожертва девствеността си, без да поиска нещо в замяна.

Когато прекоси една тясна уличка, в ноздрите му нахлу добре познат аромат. Той спря рязко, затвори очи и вдиша дълбоко. Мракът беше най-добрият му приятел — как би могъл да се лиши от него? Ето го отново онзи неповторим полъх на лимонова трева, който се отличи ясно от смесените миризми на прегорени наденички и разляна бира.

Гейбриъл отвори очи и огледа внимателно неясните очертания наоколо. От другата страна на улицата вървеше жена с наметка. Когато за миг извърна глава, той беше сигурен, че е видял под качулката ѝ да се подава кестенява къдрица.

Без да се замисли, Гейбриъл хукна след жената, хвана я за лакътя и я обърна рязко към себе си. Качулката ѝ падна назад и разкри беззъба усмивка и увиснали гърди, пристегнати в мръсен корсаж. Жената се изсмя и вонята на евтин джин го накара да се отдръпне отвратено.

— Я по-бавно, момко, не е хубаво да се държиш грубо с дамите. Е, освен ако те не харесват грубияните. — Тя се опита да запърха с редките си мигли и гледката беше толкова гротескна, че Гейбриъл потрепери. — Ако ми дадеш няколко шилинга отгоре, ще направя всичко, което поискаш.

Гейбриъл пусна ръката ѝ и с мъка удържа на напора да я изтрие в палтото си.

— Прощавайте, мадам. Сбърках ви с една жена, която познавам.

— Ей, не си отивай! — извика подире му тя, когато той се обърна и хукна в противоположната посока. Толкова бързаше да се отдалечи от нея, че едва не преобърна коминочистача, който вървеше насреща му. — За красавец като теб съм готова да се предложа безплатно. Знам, че не са ми останали много зъби, но някои момчета казват, че така било още по-сладко.

Уморен до смърт, Гейбриъл остави зад себе си сенките на бедните улички и реши да потърси убежище в каретата си, която го чакаше зад ъгъла.

Вдигна яката на палтото си, за да се предпази от леденостудения вятър и дъжда, и прекоси оживената улица, като едва избягна една карета, пълна с кискаци се хубавици, и един нощен пазач със зачервено лице. Младият мъж минаваше от фенер на фенер и ги запалваше с бегло докосване на трепкащата си факла.

Гейбриъл изобщо не забеляза мършавата фигура, клекнала под един от уличните фенери и спря едва когато мъжът извика подире му:

— Дайте ми нещичко, моля ви! Дайте едно пени на човека, който не е в състояние да си помогне сам!

— Защо не потърсиш убежище в работническото общежитие, където можеш да бъдеш полезен на обществото? — обади се презрително един минаващ господин.

Мъжът само се усмихна и поднесе ламаринената си кутийка на една дългоноса жена, после на камериерка, лакей и накрая на дребен африкански паж, натоварен с безброй пакети и пакетчета.

— Няма ли да ми дадете едно пени за купичка топла супа, мадам?

— Не ти трябва топла супа, а работа — отговори хладно дамата и прибра полите си, за да не го докосне. — Така няма да ти остава време да досаждаш на почтените християни.

Гейбриъл поклати глава, извади от джоба си един суверен и хвърли монетата в кутийката на просяка.

— Благодаря, лейтенант.

Тихо изречените думи го заковаха на място. Той пое дълбоко дъх и бавно се обърна.

Когато мъжът вдигна ръка да отдаде чест, Гейбриъл видя интелигентни светлокафяви очи и безконтролно треперещи ръце.

— Мартин Уорд, милорд. Служихме заедно на „Виктори“. Сигурно не ме помните. Бях само морски кадет.

Гейбриъл огледа по-внимателно свитото тяло и разбра, че онова, което беше сметнал за дрипи, е в действителност вехта моряшка униформа. Избледнелият син жакет висеше върху костеливите гърди като върху скелет. Мръсните бели панталони бяха затворени с карфици, за да скрият краката на Уорд — или по-точно онова, което беше останало от тях. От чорапи и обувки вече нямаше нужда.

Когато Гейбриъл бавно вдигна ръка, за да отговори на поздрава, мъжът се разтърси от пристъп на мъчителна кашлица и се килна на една страна. Ясно личеше, че влажният студ се е загнездил дълбоко в дробовете му. Сигурно нямаше да преживее идващата зима.

„Някои мъже още не са се върнали от войната, други никога няма да се върнат. Стотици, хиляди загубиха крак или ръка. Сега седят по улиците и просят. Униформите и гордостта им висят на парцали.

Подиграват ги, тъпчат ги и единствената надежда, която им остава, е да мине човек с искрица любов към ближния, който да хвърли едно пени в чашата им.“

Като чу в мислите си обвинителния глас на Саманта, Гейбриъл невярващо поклати глава. Месеци наред беше търсил Саманта, за да я намери накрая на този уличен ъгъл, когато погледна в очите на един непознат моряк.

— Прав сте, кадет Уорд, отначало не ви познах — призна той, свали наметката си и загърна треперещите рамене на своя бивш подчинен. — Но сега знам кой сте.

Уорд го погледна с неприкрито възхищение. Гейбриъл се засмя като момче, обърна се към другия край на улицата и изсвири пронизително, за да повика каретата си.

— Не мога да повярвам, че се оставих да ме убедиш — пошепна Сесили, докато двете с Естел слизаха по излъсканите стъпала към препълнената бална зала в елегантната къща на лейди Епсли в Мейфеър. — Не биваше да ти позволявам да ме домъкнеш в Лондон. Но след като в енорията ни пристигна нов помощник-викарий...

— Неженен? — отгатна Естел.

— Точно така. Ако зависи от майка ми, няма да остане дълго такъв.

— Ако се съди по мрачното ти изражение, ти не го смяташ за подходящ кандидат, права ли съм?

— Точно обратното. Според семейството ми той има всичко, което може да се пожелае за един бъдещ съпруг на дъщеря им. Скучен. Тромав. Произнася безкрайни речи за предимствата да се отглеждат черни овце и да се произвежда пушен салам. Мама и татко ще са безкрайно доволни, ако прекарам остатъка от живота си да кърпя чорапите му и да отглеждам дебелия му, лениви деца. — Сесили въздъхна тежко. — Може би трябва да му позволя да ме ухажда. Не заслужавам нищо по-добро.

Естел я ощипа силно под лакътя и младата жена изохка от болка.

— Не смей дори да мислиш такива ужасни неща!

— И защо не? А ти как би искала да прекарам остатъка от живота си? Като плача на рамото ти? Или като се разкъсвам от копнеж

по мъжа, когото никога няма да имам?

— Не мога да предскажа как ще прекараш остатъка от живота си — отговори Естел, когато най-сетне стъпиха на паркета и си запробиваха път през тълпата весело бърбещи гости, — но поне знам как ще прекараш тази вечер. Ще се усмихваш, ще кимаш любезно, ще танцуваш. Ще водиш приятни разговори с влюбено зяпащи млади мъже, които изобщо не се интересуват от черни овце и пушени салами.

— Ще ми кажеш ли най-сетне какво достойно събитие отбелязваме тази вечер? Да не би някой от конете на лорд Епли да е спечелил надбягването в Нюмаркет? — Сесили знаеше не по-зле от Естел, че лондонските дами не пропускаха нито една възможност да организират празненства в къщите си през дългите, скучни месеци между балните сезони.

Естел вдигна рамене.

— Всичко, което знам, е, че има нещо общо с Наполеон и заплахата му да блокира Англия. Лейди Епли е решила да даде бал в чест на офицерите, които утре излизат в открито море, за да ни пазят от живот без белгийски дантели или турски смокини. Защо просто не отчетеш днешната вечер като жертва пред олтара на едно благородно дело?

— Ти май забравяш, че аз вече изпълних дълга си към краля и родината — отговори безгрижно Сесили, опитвайки се да пренебрегне внезапната болка в сърцето си.

— Точно така. — Естел въздъхна меланхолично. — Ти си щастливка. О, я виж! — възкликна тя. Погледът ѝ бе привлечен от лакей в лъскава ливрея, който минаваше наблизко с голяма табла чаши за пунш. — След като още не сме привлекли вниманието на джентълмените, ще се наложи сами да си вземем пунш. Почакай ме тук, ей сега ще се върна.

Сесили понечи да протестира, но Естел вече бе изчезнала в навалищата, размахвайки зад себе си белия шлейф на роклята си.

Тя се огледа в препълнената бална зала с малко изкуствена усмивка на устните. Естел беше настояла да украси косата ѝ с панделка, която отлично подходеше на балната ѝ рокля в нежнопрасковен цвят.

Макар че танците още не бяха започнали, в галерията в другия край на залата вече свиреше струнен оркестър. Сесили тъкмо бе

уловила горещия поглед на един млад офицер, когато солистът засвири с цигулката си изпълнената с копнеж мелодия на „Барбара Алън“.

Сесили затвори очи. За нея тази мелодия беше завинаги свързана с друга бална зала, с друг мъж.

Когато отново отвори очи, младият офицер вече си пробиваше път към нея. Тя се обърна бързо, за да му избяга.

Бе осъзнала, че е направила ужасна грешка, като се остави Естел да я убеди да дойде тук тази вечер. Претърси с поглед навалищата, но приятелката ѝ не се виждаше никъде. Е, тогава щеше да намери каретата и да помоли кочияша да я върне в градската къща на семейство Карстеърс. По-късно щеше да се върне, за да вземе Естел.

Тя погледна бързо през рамо и установи, че офицерът упорито вървеше след нея. Втурна се слепешком към стълбището и неволно настъпи някого по крака.

— Бъдете по-внимателна, млада госпожице — изсъска настъпената матрона.

— Много съжалявам — извини се тихо Сесили и се мушна покрай някакъв мъж със силно зачервен нос.

Най-сетне избяга от навалищата и въздъхна облекчено. Стъпи на първото стъпало и си каза, че само след минута ще излезе на свобода.

Тъкмо когато усети как от раменете ѝ се смъкна огромна тежест, тя вдигна глава... и погледна право в чифт подигравателни морскозелени очи.

*Скъпи мой Гейбриъл,
Е, добре, направих го! Надявам се, че сега
си доволен.*

Гейбриъл Феърчайлд стоеше в горния край на стълбището, облечен в парадна униформа на офицер от кралския флот. Носеше тъмносин мундир с месингови копчета и тесни бели кантове. Дантеленото шалче на врата беше заменено от парче прост син плат. Ризата, жилетката и панталонът до коленете бяха снежнобели. Мускулестите крака бяха стегнати в черни ботуши. Златнокафявата коса, все още дълга до раменете напук на изискванията на модата, бе стегната на тила с кожена лента.

Влизането му бе посрещнато с висок шепот и възхитени погледи. Точно както бе казала Естел, белегът му придаваше нещо тайнствено и го правеше да изглежда като истински герой. Само Сесили знаеше какво означава в действителност геройството му. Тя нямаше да стои в този момент толкова близо до него, ако той не бе рискувал живота си, за да спаси нейния.

Сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърлото. Прекрасно беше да го види в униформа. Беше очаквала, че той ще се върне към стария си начин на живот, че ще стане отново разпуснатият младеж, какъвто беше, преди да се запознаят на приема у лейди Ленгли. Но това беше съвсем друг Гейбриъл — сериозен, сдържан... и все така неустоим.

Лекомислената част от нея си пожела той да я познае като Саманта, а не като Сесили. По-добре да види презрение в очите му, отколкото да я погледне равнодушно, както се гледа непознатата.

Докато той слизаше по стълбите, тя не беше в състояние да се помръдне. Ала той просто мина покрай нея, все едно, че отново беше ослепял.

Очите ѝ се разшириха. Нямахте съмнение. Той току-що я бе пренебрегнал публично, пред очите на цялото общество. Тя се погледна и с учудване установи, че кръвта от сърцето ѝ не е напоила корсажа на роклята.

— Извинете, мис?

Сесили се обърна рязко и видя пред себе си усмихнатото лице на младия офицер.

— Знам, че не сме представени един на друг, но въпреки това се осмелявам да ви попитам: ще танцувате ли с мен?

Сесили видя с тъгълчето на окото си как Гейбриъл поздрави с усмивка домакинята и поднесе ръката ѝ към устните си. В гърдите ѝ се надигна опасен инат.

— Но разбира се — отговори тя, усмихна се очарователно на младия офицер и сложи ръката си в неговата.

За щастие оркестърът тъкмо свиреше бърза мелодия, която не им даваше възможност да разговарят. Макар да беше доста далеч от Гейбриъл, Сесили усещаше съвсем ясно всяка крачка, която правеше той, виждаше всяка ръка, която целуваше, гневеше се на жадните погледи, с които го следваха няколко дръзки млади дами. Не беше трудно да проследи пътя му през залата. Той беше по-висок от повечето мъже и се открояваше с внушителния си вид.

През цялото време, докато поздравяваше гостите, той не я удостои с нито един поглед... и вероятно с нито една мисъл.

Когато музикантите засвириха старомоден менует, тя го изгуби от очи. Сесили изпълняваше с отсъстващ вид сложните стъпки и вдигна глава едва когато промяната на мелодията възвести смяна на партньора. Благодарна, че ще се отърве за малко от потните ръце на младия офицер, тя се обърна грациозно.

И се озова срещу Гейбриъл. Ръцете ѝ стиснаха неговите. Тя преглътна мъчително, очаквайки, че той ще се обърне и ще я остави сама на танцовата площадка пред очите на всички присъстващи.

— Мис Марч — проговори полугласно той и даде да се разбере, че все пак е забелязал присъствието ѝ.

— Лорд Шефилд — отговори едва чуто тя, докато се движеше в кръг и се оглеждаше недоверчиво.

Дори през ръкавицата тя усещаше горещината на ръката му. Напразно се опита да не мисли за нежността, с която я докосваше

някога, за разтърсващата наслада, която ѝ доставяше.

Най-голямата ѝ тревога беше, че той ще я познае по гласа. За да изобрази достоверно строгата Саманта Уикършъм, тя бе наподобявала тона на една от лелите си, нацупена стара мома. Но много добре си спомняше, че неколккратно му беше говорила с нормалния си глас — например през нощта, в миговете на удоволствие...

— Радвам се да ви видя в добро състояние — изрече сковано тя, като нарочно се задъхваше. Това ѝ се удаде лесно, защото имаше чувството, че свежият му мъжки аромат ей сега ще я задуши. — Чух за чудотворното ви изцеление. Радвам се да видя, че слуховете отговарят на истината.

Лицето му си остана неразгадаемо.

— Тази нощ май ни събра съдбата. Още не съм имал случай да ви благодаря.

— За какво?

— За това, че дойдохте да ме посетите в болницата, където лежах ранен.

Сърцето ѝ направи огромен скок. Защо трябваше да забива нож в раната ѝ? За първи път изпита жал към французите. Страшно беше да имаш такива неприятели.

Тя вдигна лице към неговото и го удостои с омагьосваща усмивка.

— Няма за какво да ми благодарите. Просто изпълних християнския си дълг, нищо повече.

Очите му потъмняха. Най-сетне бе успяла да предизвика някаква реакция. Но триумфът ѝ беше твърде кратък. Преди да ѝ отговори, менуеът завърши. Последните тонове на мелодията увиснаха безсилно помежду им.

Гейбриъл се наведе над ръката ѝ и устните му докоснаха меката кожа.

— За мен беше удоволствие да подновим познанството си, мис Марч, макар и само за да осъзная колко малко съм ви познавал в действителност.

Когато квартетът поде омайващ виенски валс, другите двойки напуснаха танцовата площадка, за да си вземат нещо освежително или да обменят най-новите клюки. Нищо не опразваше танцовите

площадки по-бързо от валса. Никой не искаше да го заподозрат, че познава стъпките на скандалния танц.

Гейбриъл направи крачка назад и Сесили усети как в сърцето ѝ се надига паника. Само след минута той щеше да ѝ обърне гръб и да изчезне завинаги от живота ѝ. Вече бяха привлекли доста любопитни погледи. Тя се огледа скритом и видя Естел, която ги наблюдаваше от другия край на залата — лицето ѝ беше бяло почти колкото роклята.

Какво имам да губя? — запита се отчаяно тя. — Доброто си име? Добродетелта си? Изисканото общество още не знаеше, но тя беше безнадеждно компрометирана.

Преди Гейбриъл да е успял да се отдалечи, тя сложи ръка върху неговата.

— Никой ли не ви е казвал, че е неучтиво джентълменът да изостави дама, която иска да танцува?

Той я погледна втренчено. В очите му светеше подозрение, примесено с лека подигравка.

— Никой не би могъл да каже, че Гейбриъл Феърчайлд е отказал нещо на дама.

С тези добре познати думи той сложи ръка на тънката ѝ талия и я привлече към себе си. Когато я изведе в средата на залата, Сесили затвори очи и осъзна, че има волята да поеме всякакъв риск, да плати всякаква цена, само и само отново да се озове в обятията му.

— Трябва да призная, че съм изненадан да ви видя тук тази вечер — заговори той, докато я въртеше вихрено и телата им се движеха в съвършен ритъм. — Мислех, че отдавна сте съпруга на някой провинциален благородник или земевладелец. Защото знам, че цените почтеността на мъжа повече от всичко друго.

Тя се усмихна и му показа трапчинките си.

— Както вие цените у жената качеството да се поддава лесно на прелъстяване, нали?

— Това е качество, с което вие със сигурност не се отличавате — отговори той и втренчи поглед някъде в далечината.

— За разлика от повечето жени, които тази вечер ви поглъщат с погледи. Искате ли да отстъпя мястото си на някоя от тях?

— Тази проява на великодушие ви прави чест, но се боя, че нямам време за такива приключения. Утре сутринта излизам в открито море с „Дефанс“.

Сесили излезе от ритъма и се спъна. Ако той не бе стегнал хватката си, сигурно щеше да падне. Принуждавайки стъпалата си да се задвижат отново в такта на валса, тя го погледна невярващо.

— Отново отивате на война? Да не сте си загубили ума?

— Загрижеността ви ме трогва, мис Марч, но за съжаление идва малко късно. Нямаме причини да измъчвате хубавата си главица с моите проблеми.

— Но миналия път, когато воювахте под командата на Нелсън, за малко да не се завърнете у дома! За малко да ви изгубим! Струваше ви зрението, здравето ви, вашата...

— Много добре знам какво ми струваше войната, мис Марч — прекъсна я тихо Гейбриъл. При това измери лицето ѝ с поглед, в който нямаше и капчица подигравка.

Сесили закопня до болка да го докосне, да помилва назъбения белег на бузата му. Ала острите парченца от нарушените обещания и разбитите мечти, които покриваха земята между тях, бяха непреодолими.

Тя сведе поглед към гърдите му.

— Защо толкова държите отново да станете герой? След като рискувахте живота си за краля и родината, близо е до ума да се предположи, че вече не е нужно да доказвате никому нищо.

— На вас не, но на някой друг човек...

— Аха! Трябваше да се сетя, че зад това се крие жена. — Макар да знаеше, че не е редно да очаква от него да я помни вечно и да не поглежда към другите жени, тя усети как в сърцето ѝ пламна ревност, по-горчива от жлъчка. Заболя я ужасно, като си го представи с друга жена, в обятията ѝ, в леглото ѝ, как прави с нея невероятно нежните, безсрамни неща, които беше правил с нея. — Вие винаги сте бил склонен да принесете най-голямата жертва пред олтара на любовта, нали, милорд?

Музиката заглъхна и двамата спряха един срещу друг в средата на залата. Сесили усети с гърба си любопитните погледи и учудения шепот на гостите.

Този път в очите на Гейбриъл имаше само съчувствие.

— Не знаех какво е любов, докато не срещнах Саманта. За съжаление я загубих. Простете, че ви го казвам, мис Марч, но вие не сте достойна дори да бършете прахта от обувките ѝ.

Той направи кратък поклон, обърна се рязко и се запъти към изхода на залата, без да удостои никого от присъстващите дори с поглед.

След като Гейбриъл си отиде, Сесили остана още малко на мястото си, докато най-сетне пошепна:

— Да, наистина не съм достойна.

Гейбриъл затвори безшумно вратата на градската къща зад гърба си, благодарен, че слугите отдавна си бяха легнали. Заклучи грижливо и се запъти към малкия салон. Един от лакеите беше поддържал огъня в камината, за да прогони ноемврийския студ.

Графът захвърли влажното си палто и си наля солидна порция скоч от кристалната гарафа на масичката с напитките. Когато алкохолът опари гърлото му, той си припомни една друга тъмна нощ, когато беше изпил почти цяла бутилка уиски, за да се замае и да сложи край на живота си. Тогава от мрака изникна Саманта като ангел на светлината и му върна желанието и волята за живот. Тогава за първи път вкуси устните ѝ и притисна топлото ѝ тяло към своето.

Той изпразни чашата на един дъх. Дървеният дракон му се ухили дръзко от поставката си върху стъклената масичка. Помещението беше обзаведено в китайски стил, но тази нощ завесите от яркочервена коприна, лакираните мебели и миниатюрните пагоди изглеждаха по-скоро глупави, отколкото екзотични.

Той не искаше да признае, че новата среща със Сесили го е развълнувала повече, отколкото очакваше. Беше си въобразил, че е станал нечувствителен към прелестите ѝ. Ала когато я видя да стои на последното стъпало, сама и изгубена като малко момиче, болка прониза сърцето му.

Беше доста по-слаба, отколкото я виждаше в спомените си. Късите ѝ къдрици отначало го уплашиха, но много бързо разбра, че страшно ѝ отиват. Придаваха на красотата ѝ зрялост, правеха стройната ѝ шия още по-дълга, а сияещите сини очи — по-големи. Но най-силно го разтърси необяснимата тъга, която тлееше в дълбините им.

Гейбриъл си наля още едно уиски. Сигурно е бил глупак да си внушава, че срещата с някогашната му любов няма да го развълнува.

Беше прекарал безброй ноци в морето със спомена за нея и с писмовните ѝ обещания. Обещания, които днес тя отхвърли с една единствена подигравателна забележка и с очарователна усмивка.

Той зарови пръсти в косата си. Уискито разпали треската на необуздаността, която пулсираше във вените му. Някога намираше облекчение в леглата на опитни куртизанки или танцьорки от операта. Сега единствената му утеха бяха призраците на двете жени, които беше обичал.

Точно тогава някой позвъни на входната врата и го изтръгна от мрачните мисли.

— Кой, по дяволите, прави посещения по това време? — промърмори той и излезе във фойето.

Отвори вратата и видя на прага жена, увита в дебела наметка с качулка на главата. В продължение на един дълъг миг в сърцето му пламна безумна надежда. Тогава обаче тя отметна качулката си и разкри късо отрязани медноруси къдрици и две святкащи сини очи.

Гейбриъл огледа изпитателно улицата, но не видя никъде карета или наемен файтон. Жената сякаш беше изникнала от гъстата мъгла.

Пулсът му се ускори. Това беше предупреждение. Трябваше да я прати да си върви по пътя, да затръшне вратата пред красивото ѝ носле. Ала дяволчето, което седеше на рамото му, го накара да се облегне на рамката, да скръсти ръце под гърдите и да я измери от глава до пети с дързък поглед.

— Добър вечер, мис Марч — поздрави провлечено той. — Защо идвате в дома ми? Да не би да желаете още един танц?

Тя го погледна и той прочете в очите ѝ молба и надежда.

— Питам се дали бих могла да поговоря с вас за нещо много важно.

Гейбриъл отстъпи настрана. Когато тя мина покрай него, спря да диша, защото не искаше да усети нежния аромат на цветя, който се излъчваше от цялото ѝ същество. По-точно, не биваше да го усети. Отведе я в салона, припомняйки си колко пъти беше мечтал най-сетне да останат насаме — мечта, която твърде късно беше станала действителност.

— Ще позволите ли да ви сваля наметката? — попита учтиво той, опитвайки се да не забележи как красиво смарагдовозеленото кадифе подчертаваше нежния прасковен тен на кожата ѝ.

Стройните ѝ пръсти задърпаха неспокойно копринения шнур на шията.

— Не, благодаря. Малко ми е студено. — Тя приседна на облегалката на тапицираното с китайска коприна кресло и се вгледа почти уплашено в двойката огнедишащи дракони, които украсяваха решетката на камината.

— Не се бойте, те не хапят — увери я сериозно Гейбриъл, подчертавайки думичката „те“.

— Това ме успокоява. — Тя се огледа предпазливо в помещението, заинтересувана от екзотичния му разкош. — За момент си помислих, че съм попаднала в салон за пушене на опиум.

— Може да имам много пороци, но още не съм почнал да пуша опиум. Желаете ли нещо за пиене?

Сесили свали ръкавиците си и скръсти ръце в скута.

— Да, с удоволствие. Благодаря ви.

— Боя се, че в момента мога да ви предложа само уиски. Ако желаете, ще събудя прислугата да намери шери.

— Не! — Тя смекчи ужасения си вик с несигурна усмивка. — Не е редно да смущаваме съня им. Уиски е много добре.

Гейбриъл напълни чашата ѝ, после и своята. Когато тя отпи първата глътка, той едва не избухна в смях. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя едва потисна кашлицата си. Предположението му беше правилно — това момиче никога не бе пило уиски. Всъщност беше очаквал тя да благодари учтиво и да остави чашата настрана, но вместо това тя я вдигна отново към устните си и я изпразни на един дъх.

Очите му се разшириха от учудване. Каквото и да имаше да му каже, първо трябваше да събере смелост.

— Искате ли още една чаша или направо да ви дам бутилката?

Сесили поклати глава. Алкохолът бе зачервил бузите ѝ, а в очите проблясваха опасни искри.

— Не, благодаря, една чашка е напълно достатъчна.

Гейбриъл се настани в края на широкия диван и разклати уискито в чашата си. Не беше в настроение за размяна на нищо незначещи учтивости.

След неловка пауза Сесили заговори решително:

— Знам, че посещението ми е необичайно, но трябваше да ви видя, преди да излезете в открито море.

— Защо изведнъж се разбързахте? През последната година имахте предостатъчно време да говорите с мен. Можехте просто да дойдете във Феърчайлд Парк, нали?

Сесили сведе глава и нервно смачка ръкавиците си.

— Не бях сигурна дали ще съм добре дошла. Нямаше да се учудя, ако бяхте насъскали кучетата срещу мен.

— Не ставайте глупава. Щеше да бъде много по-просто да заповядам на пазача на дивеча да ви гръмне с пушката си.

Тя го погледна изпод вежди, за да провери дали се шегува, но лицето му беше напълно неподвижно. Сесили пое дълбоко дъх.

— Дойдох при вас в този късен час, за да ви кажа, че приемам предложението ви.

— Какво казахте? — Той се приведе напред, помислил, че не е чул добре.

— Някога ме помолихте да стана ваша жена. — Тя вирна брадичка и отговори предизвикателно на погледа му. — С радост приемам предложението ви.

Той я изгледа невярващо и в следващия миг избухна в луд смях. Неудържимият смях избликна направо от сърцето му и го принуди да стане и да се облегне на перваза на камината, за да успокои дишането си. Не се беше смял така, откакто Саманта бе изчезнала от живота му.

— Прощавайте, мис Марч — отговори най-сетне той, опитвайки се да се овладее, като бършеше насълзените си очи, — но бях забравил необичайното ви чувство за хумор.

Сесили се надигна и се изправи пред него.

— Аз не се шегувам.

Гейбриъл изведнъж изтрезня. Остави чашата си на перваза на камината и отговори:

— Е, тогава жалко за вас. Смятах, че съм ви го казал достатъчно ясно: вие вече нямате никакво право върху сърцето ми.

— Точните ви думи бяха други: Не знаех какво е любов, докато не срещнах моята Саманта. Но за съжаление я изгубих.

Гейбриъл присви очи. В този момент почти я мразеше. Тя направи няколко крачки по стаята. Дългата наметка се влачеше по ориенталския килим.

— Нищо не може да ни попречи да се оженим още тази нощ. Можем да заминем за Гретна Грийн, както предлагаете някога.

Гейбриъл ѝ обърна гръб и се загледа в трепкащите пламъци, неспособен да понася погледа на измамните сини очи.

Ароматът ѝ замайваше сетивата му: същото прекрасно ухание на гардении, което струеше от писмата ѝ. Спомни си как ги беше носил до сърцето си през дългите самотни месеци в морето и потрепери. В този момент усети ръката ѝ под лакътя си.

— Някога ме желяехте — проговори тихо тя. — Можете ли да отречете, че и сега ме желаете?

Той се обърна рязко.

— О, да, разбира се, че ви желая. Само че не искам да се ожена за вас.

Тя направи крачка назад, но той я последва и стъпка по стъпка я изтласка до средата на помещението.

— Боя се, че вече не си търся съпруга, мис Марч. Затова пък съм готов да ви направя своя метреса. Ще ви настаня в хубава малка къщичка в някое предградие и ще търся удоволствие в леглото ви всеки път, когато корабът ми хвърли котва в пристанището.

Гейбриъл съзнаваше, че се държи като негодник, но не беше в състояние да престане. Цялата горчивина, която се беше трупала в сърцето му от Трафалгар насам, трябваше да се излее навън.

— За парите няма защо да се тревожите. Аз мога да бъда много щедър — особено когато задоволявате потребностите ми. Освен това няма да се чувствате виновна, че приемате подаръците ми. Защото ще трябва да си заслужите всеки екстравагантен накит, например обици или рубинена огърлица, или по гръб... — той впи поглед в треперещите ѝ устни, — ... или на колене.

Изправен над нея, Гейбриъл зачака оглушителната плесница, която заслужаваше за такива думи. Ей сега щеше да му изкрещи, че е негодник, да избухне в сълзи и да избяга навън.

Вместо това Сесили вдигна ръце и развърза шнура на наметката си. Шумолейки тихо, тежката материя се свлече на пода.

23

*Скъпа моя Сесили,
Няма да намеря покой, докато не останеш
завинаги в обятията ми...*

Когато наметката падна от раменете ѝ, тя вирна брадичка и застана пред него, обляна от светлината на догарящия огън. Беше облечена само с тънка долна риза, копринени чорапи с бродирани панделки и чифт обувчици с прасковен цвят. Копринените им шнулове стягаха стройните ѝ глезени.

Беше повече от прекрасна. Надминаваше всичко, което си беше представял през дългите месеци в морето: съвършено закръглени хълбоци, тясна талия, висок бюст. Ризата беше от толкова фина материя, че сякаш бе изтъкана от пеперуди, крехка и прозрачна. Като видя тъмните зърна на гърдите и сянката между краката ѝ, устата му пресъхна и слабните му натежаха.

Той я обиколи бавно, поглъщайки с поглед прелестните ѝ извивки. Прекрасно оформеното дупе го привличаше неустойимо.

Когато отново спря пред нея, погледите им се срещнаха и останаха впити един в друг.

— Обувчиците са прекрасни, но въпреки това със съжаление установявам, че зестрата ви е недостатъчна.

— За годеница може би — отвърна тя и наклони глава с истинско кралско достойнство, въпреки оскъдното си облекло, — но не и за метреса.

Гейбриъл разтърси глава, все още зает да търси отговор на загадката. Какво беше това преображение? Изобщо не беше очаквал тя да изпълни желанието му, не и по толкова драматичен начин.

Отново впи поглед в лицето ѝ, възхитен от емоциите, които се бореха в прекрасните сини очи.

— Вие не дойдохте в дома ми, за да се омъжите за мен, нали, мис Марч? Вие сте тук, за да ме прелъстите.

— Знаех, че ако не постигна успех с едното, трябва да опитам с другото.

— Е, излъгали сте се — отвърна студено той. Наведе се, вдигна наметката и загърна раменете ѝ. След това се запъти към вратата, решен да я изведе навън, преди желанието да надделее над разума. — Вече ви казах, че сърцето ми принадлежи на друга жена.

— Но тази нощ тя не е тук — възрази тихо Сесили. — Затова пък аз съм ви под ръка.

Гейбриъл притисна с две ръце пулсиращите си слепоочия.

— Предупреждавам ви, мис Марч: не предизвиквайте съдбата и търпението ми. Знаете ли колко време ще остана в морето? Нощите са студени и самотни. Повечето моряци, които ще командвам, сигурно ще прекарат тази нощ като разгонени животни, без да подбират партньорките си. Важното е да имат жена в леглото.

— Тогава си представете, че аз съм една от онези жени. Готова да ви услужа.

Гейбриъл се обърна бавно.

Сесили захвърли наметката си и пристъпи към него като видение от най-дръзките му фантазии.

— Или още по-добре: признайте, че аз съм жената, която трябва да плаща, защото е разбила сърцето ви. Нима това не беше най-съкровеното ви желание от деня, когато избягах от болницата? Нима не си мечтаехте как ще ме накажете?

Неспособен да устои на изкушението, той обхвана с една ръка крехката ѝ шия и плъзна палец по лудо пулсиращата артерия под нежната кожа. О, да, щеше да я накаже. Не с болки, а с наслада. Наслада, каквато никога не е изживявала. Споменът щеше да я преследва до края на живота ѝ — и с всички любовници, които щеше да има след него.

Той сведе глава, но преди устните му да докоснат нейните, тя се отдръпна.

— Не! Не искам да ме целуваш. И без това няма да е сериозно.

Гейбриъл се намръщи, изненадан от вълнението ѝ.

— Повечето жени искат известен брой целувки, преди да позволят на мъжа да премине към... по-други нежности.

— Аз не съм като другите жени.

Той се отдръпна крачка назад и промълви замислено:

— Май започвам да разбирам.

— Имам още две изисквания.

— О, така ли?

— Огънят не бива да загасва, а ти не бива да затваряш очи. — Тя го погледна втренчено. — Обещавах ли ми да не затваряш очи?

— Имаш джентълменската ми дума — отговори той, макар че в момента изобщо не се чувстваше джентълмен.

Изискванията ѝ не представляваха никаква жертва от негова страна. Тя изглеждаше толкова красива в сиянието на огъня, че не можеше да откъсне поглед от тялото ѝ. За пореден път съжали, че слепотата му беше попречила да види Саманта.

Когато Гейбриъл отиде до камината, Сесили остана в средата на салона, опитвайки се да не трепери в тънката риза и копринените чорапи. Мускулестите му рамене опънаха ризата, когато той хвърли в огъня огромен пън, за да гори през цялата нощ. После изтри ръцете си, обърна се и я огледа жадно на фона на танцуващите сенки.

Да стои по бельо пред Гейбриъл, който все още беше напълно облечен — Сесили изведнъж се почувства като робиня, която ще бъде продадена на търг. Животът ѝ зависеше единствено от уменията ѝ да задоволи господаря си.

Тя пое дълбоко дъх, събра цялата си решителност, свали ризата през главата си и я захвърли на пода. Когато се изправи пред него само по копринени чорапи, стегнати над коленете с избродирани панделки, Гейбриъл изохка гърлено. Протегна ръце и се озова пред нея само с две огромни крачки.

— Никога няма да се влюбя в теб — произнесе предупредително той и я бутна към дивана.

— Това няма значение — пошепна задъхано тя и го погледна дълбоко в очите.

И това беше истината. Всичко, което искаше, беше още една нощ, прекарана в любов. На следващата сутрин той щеше да замине. Може би завинаги.

Гейбриъл свали жакета си, измъкна яката, дръпна шалчето от врата си. Ръцете ѝ веднага се озоваха там, отвориха копчетата на

ризата и я разгърнаха, за да се заровят в меките златни косъмчета на гърдите му. От гърдите му се изтръгна сладостен стон.

Той се наведе над нея и тя скри лице във възглавницата, за да не срещне устните му.

— Като казваш да не те целувам, вероятно имаш предвид по устата — пошепна дрезгаво той и тя кимна. — Значи навсякъде другаде може.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ и изпратиха горещи тръпки по цялото ѝ тяло. Тя присви очи, опитвайки се да потисне напирещите в гърлото ѝ стонове.

— Не затваряй очи — заповяда той и продължи да я милва. — И аз имам няколко изисквания.

Тя се подчини точно навреме, за да види как устата му се сведе към гърдите ѝ. Зърната веднага щръкнаха под милващия му език и в слабините ѝ лумна пламък. Той продължи да милва последователно гърдите ѝ, докато тя цялата натежа от желание.

Едва тогава устата му се плъзна надолу, като осея с пърхащи целувки чувствителната кожа над ребрата, хълбоците и треперещата плът точно над триъгълника от медноцветни кичурчета между бедрата. Когато той се отпусна на колене и вдигна краката ѝ към ръба на дивана, целувките му бяха изсмукали цялата ѝ сила и от гърлото ѝ се изтръгна само безсилен протестиращ звук.

Големите му топли ръце разделиха бедрата ѝ и тя остана безсрамно изложена на жадния му поглед. Една от цепениците в камината падна и изпълни помещението с дъжд от искри. В този миг Сесили почти съжали за необмислените си изисквания. Причина за тях беше смазващият страх, че Гейбриъл ще я познае по вкуса на целувката или по специалния ритъм, в който телата им се бяха движили в мрака.

— Винаги си била дяволски красива — пошепна дрезгаво той, без да откъсва поглед от нея, сякаш беше уникално съкровище.

Когато сведе глава и косите се разсипаха по раменете му, тя не можа да се удържи и бързо затвори очи.

— Отвори очи, Сесили. — Тя се подчини и видя в погледа му настойчивост, но не и жестокост. — Искам да ме гледаш.

Изобщо не ѝ остана време да отбележи някои незначителни подробности — че единият ѝ чорап се е свлякъл до глезена, че все още

е с обувки, — когато устните на Гейбриъл я докоснаха. В най-забранената целувка. Скимтенето ѝ премина в дълбок стон. После не остана нищо друго, освен парещата горещина на устата му, подлудяващите милувки на езика, омайващото чувство, че потъва в море от наслада.

Когато тъмните вълни се затвориха над главата ѝ и тялото ѝ се разтресе от тръпките на екстаза, тя извика дрезгаво името му и се учуди от чуждия звук на гласа си.

Макар и през мъгла, успя да види как той отвори панталона си. Очакваше я нова наслада. Желанието му беше неудържимо. Все още коленичил между бедрата ѝ, той разтвори широко краката ѝ и проникна устремно в нея.

Гейбриъл чу изохкването ѝ, видя как се разшириха очите ѝ, но това не беше от болка, а от наслада. Когато тясната ѝ утроба се разтегна, за да го приеме, той трябваше да стисне здраво зъби, за да не изкрещи в лицето ѝ разочарованието си. Всъщност трябваше да бъде благодарен, че тя вече не е девица. Това означаваше, че няма защо да се сдържа: тя беше жена и можеше да вземе онова, което той щеше да ѝ даде. Хвана я за раменете, вдигна я и я сложи отгоре си.

Сесили се уви около него с ръце и крака и го прие дълбоко в себе си.

Обичам те. Обичам те. Обичам те. Думите отекваха като гръмотевици в съзнанието ѝ. Ужасена, че в края на краищата ще ги изкрещи, тя скри лице в свивката на шията му и вкуси солта от потната му кожа.

Добре, че му бе отказала устните си. Той щеше да вкуси думите в целувката ѝ, както бе открил сълзите, които безпомощно се стичаха по бузите ѝ. Тя потърка лице в косата му, за да ги изсуши.

Гейбриъл застана на колене и я повлече след себе си, докато тя седна в скута му.

— Гледай ме, Сесили — заповяда тихо той.

Треперейки под напора на чувствата си, тя впи поглед в очите му. В очертаните със златен ръб дълбини откри ехото на нежната лудост, обзела собствената и душа. Той се раздвижи в нея, тя се разтвори, за да го приеме, двамата полетяха към върха, сякаш бяха едно, а пламъците танцуваха над главите им, потапяха ги в златно сияние. През цялото

време Гейбриъл не престъпи обещанието си: не затвори очи, не извърна поглед.

Той остана верен на клетвата си до мига, когато вихреният ритъм изхвърли и двамата в пропастта на екстаза. В сладката забрава. Тогава я обгърна здраво, отметна глава назад и затвори очи. От гърлото му се изтръгна вик и в този вик имаше име на жена.

Сесили се отпусна, понесена от вълната на насладата и триумфа. В мига, когато се предаде на мрака, Гейбриъл извика със сърцето и устните си нейното име, не това на Саманта.

Гейбриъл се събуди със Сесили в прегръдките си. Разбърканите ѝ къдрици го гъделичкаха по брадичката, тихото ѝ дихание милваше нежно косъмчетата на гърдите му. Беше прекарал толкова самотни нощи, рисувайки си този момент, без да разбере колко горчив и сладък едновременно щеше да бъде, когато наистина настъпеше.

Когато Сесили изхърка тихо, той зарови пръсти в косите ѝ. Не беше чудно, че тя спеше толкова дълбоко. Тялото ѝ със сигурност беше изтощено от жадното му внимание. Той бе сдържал обещанието си да не пропилее нито миг от последната си нощ на сушата. Беше използвал нежното тяло на Сесили и през дългите часове беше осъществил най-тъмните си копнежи и най-сладките ѝ фантазии. Големият пън, който бе хвърлил в камината, сега беше само тлееща жар. Не беше нужно да слага още дърва в огъня. През процепа между тежките кадифени завеси проникваше първата светлина на настъпващото утро.

Той посегна към кадифената наметка, за да я завие, и изведнъж се почувства като глупак. Внушаваше си, че през цялата нощ е упражнявал отмъщение, че е наказал Сесили със секс, че я е любил, без да я обича, и сега спокойно ще я пусне да си отиде. Но това се оказа много по-трудно, отколкото си мислеше. Устните му помилваха къдриците ѝ и той се улови, че си задава въпроса дали е възможно да обича две жени едновременно.

Сесили се раздвижи, вдигна глава и примигна сънено.

— Колко диамантени обици си спечелих досега?

— Цяла касетка. — Той помилва нежно бузата ѝ и усети болезнено пробождање в сърцето. — Не биваше да казвам тези грозни думи. Направих го само за да те уплаша.

— Но не подейства.

— Слава богу — пошепна той и стегна хватката си.

Ала тя му се изплъзна. Наведе се над него и мъчително бавно плъзна меките си гърди надолу по тялото му. Когато стигна до члена му, той вече пулсираше от възбуда. За пореден път.

Той я хвана за косите и вдигна главата ѝ, за да я погледне в очите.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш, жено?

— Искам да си спечеля рубинена огърлица — отвърна тя с коприненомек глас, усмихна се сладко, след което отново сведе глава и се зае да го обработва с устни и език.

Когато Гейбриъл се събуди повторно, през процепа между завесите падаше ярка слънчева светлина, а Сесили я нямаше.

Той се надигна и огледа просторния салон. Огънят беше угаснал, въздухът беше студен. С изключение на полупразната чаша скок на перваза на камината и собствените му дрехи, разхвърляни навсякъде, помещението си беше същото като снощи, когато се бе прибрал от бала. Никъде не се виждаше фино женско бельо, нито кожена наметка. Сесили бе изчезнала.

Ако все още не усещаше вкуса ѝ на устните си, може би щеше да помисли, че нощта е била само плод на превъзбудената му фантазия.

— О, не, не още веднъж! — простена задавено той, седна на ръба на дивана и скри лице в ръцете си.

Какво да прави сега? Да излезе и да претърсва лондонските улици, докато я намери? Да си задава въпроса защо го беше любила цяла нощ, само за да го напусне, без да хвърли поглед назад? — Това щеше да го подлуди. Саманта поне си беше направила труда да му напише писмо за сбогом, преди да изчезне завинаги от живота му.

— Да върви по дяволите! — изсъска той, вдигна глава и усети как студеният въздух проникна в сърцето му. — И двете да вървят по дяволите!

*Скъпи Гейбриъл,
Няма друго място, където бих предпочела
да прекарам живота си, освен в твоите
прегръдки...*

Сесили гледаше от прозореца на каретата прелитащите покрай нея ливади, обградени с жив плет, и болезнено осъзнаваше факта, че всяко завъртане на колелата я отдалечаваше с още няколко метра от Лондон. И от Гейбриъл.

Като си спомни, че последното ѝ пътуване към Мидълсекс беше в пощенска карета с плачещо дете, което плюеше върху роклята ѝ, и с едър ковач, който я настъпи няколко пъти, тя си каза, че би трябвало да бъде благодарна за солидния лукс в градската карета на семейство Карстеърс. Но не беше способна да се възхити нито на меките седалки, нито на красивите месингови обкови. Нито пък забелязваше загрижените погледи на приятелката си.

Естел беше винаги весела и бърлива, но днес дори тя не бе в състояние да се пребори с облака от униение, обгърнал приятелката ѝ. Когато каретата изтрополи по висок каменен мост, Сесили забеляза, че от ниско надвисналите облаци вече падаха първите снежинки, и настроението ѝ се помрачи още повече.

— Все още не мога да повярвам, че си имала смелостта да му направиш предложение — заяви за пореден път Естел и я погледна възхитено.

— Не съм му направила предложение. Отговорих, че приемам неговото. За нещастие то беше отдавна анулирано.

— Какво щеше да направиш, ако той се бе съгласил да избягате в Гретна Грийн? Щеше ли да му разкриеш, че си любимата му Саманта?

— Не съм сигурна. Смятам, че удобният момент щеше да настъпи от само себе си. Може би след раждането на третото ни дете

или в деня на златната ни сватба. — Сесили затвори за миг очи и чу звънки детски смехове. Никога нямаше да има деца от Гейбриъл, нито да доживее деня на златната им сватба.

Естел поклати глава.

— Още не мога да повярвам, че е решил пак да излезе в морето.

— И защо ти е толкова трудно да повярваш? — попита горчиво Сесили. — Иска да бъде герой, за да се понрави на скъпоценната си Саманта. Миналия път, когато постъпи във флота, едва не загуби зрението си. Питам се с какво ще плати приключението този път. С едно око? С една ръка? С живота си?

Тя облегна глава на рамката на прозореца и стисна зъби, за да устои на отчаянието, което заплашваше да я погълне. Тя беше виновна за всичко. Подтикна Гейбриъл да стане герой, а самата тя беше най-голямата страхливка. В началото бягаше от любовта му, защото се страхуваше и не можеше да повярва в постоянството на сърцето му. После избяга от болницата, защото не посмя да застане лице в лице с последствията от страхливостта си. След това избяга от Феърчайлд Парк и от прегръдките му... и сега отново бягаше.

Само че този път трябваше да сложи край. Да започне нов живот. Иначе щеше да бяга до края на дните си, без да намери пристан.

— Край на лъжите — пошепна задавено тя.

— Какво каза?

Сесили се надигна и изправи гръб.

— Кажи на кочияша да обърне.

— Какво? — попита смаяно Естел в напразен опит да върви в крак с развитието на събитията.

— Заповядай на кочияша да обърне. Веднага! — Неспособна да изчака, докато приятелката ѝ проумее хода на мислите ѝ, Сесили грабна чадъра, оставен на седалката до нея, и удари няколко пъти по люка в тапицирания с коприна таван на каретата.

Превозното средство спря със силно люлеене. Люкът се отвори. Появи се смаяното лице на кочияша. Носът му беше силно зачервен от студа.

— Какво мога да направя за вас, мис?

— Трябва незабавно да се върна в Лондон. Моля, обърнете каретата!

Кочияшът хвърли въпросителен поглед към Естел, за да се увери, че тя е съгласна. Приятелката на младата господарка май не беше съвсем наред с главата.

— Направете, каквото ви казва тя — заповяда Естел и очите ѝ засвяткаха възбудено. — Все едно какво говори.

Кочияшът кимна колебливо.

— Къде отиваме, мис?

— На пристанището, при доковете на Грийнуич. Моля ви, побързайте! Животът на един човек зависи от бързината ви!

Кочияшът се подчини, без да разбира. Каретата се понесе стремително по обратния път. Зашеметена, Естел падна тежко на седалката. Сесили, която отчаяно се опитваше да види в мрака искрица надежда, за която да се залови, стисна ръката на приятелката си и на устните ѝ се появи трепереща усмивка.

— А може би и животът на една жена...

Лейтенант Гейбриъл Феърчайлд стоеше пред огледалото в кабинета си, облечен в новата си униформа. Докато завързваше тясното тъмносиньо шалче на шията си, той се взираше намръщено в назъбения белег на бузата си, който издърпваше ъгълчето на устата му надолу и го правеше да изглежда гневен. Имаше чувството, че никога вече няма да се усмихне.

Това беше лице, което щеше да всява страх у враговете, все едно дали са въоръжени с пушки, саби или оръдия. Това беше лице на мъж, роден, за да воюва, не за да люби. Никой не би помислил, че тези строги устни, тези силни ръце цяла нощ бяха прегръщали една жена с невероятна нежност и я бяха водили от един връх към следващия.

— Милорд?

При шума от железните колела, които се затъркаляха по килима, Гейбриъл се обърна. Никой не би познал в мъжа, който седеше изправен и усмихнат в своя инвалиден стол, нещастния просяк, когото преди почти два месеца беше срещнал на един уличен ъгъл. Устните му бяха загубили синкавия си цвят, бузите руменееха, даже имаше коремче. С ясният си почерк, добрия стил на писане и таланта си да борава с числа Мартин Уорт беше станал най-добрият секретар, който Гейбриъл беше имал някога. Той се доверяваше напълно на

някагашния кадет и му беше възложил да води домакинството му, докато той е в морето.

Мартин многократно се опитваше да му благодари, но Гейбриъл не му позволяваше да говори. Ако съдбата беше решила друго, днес и той можеше да седи между мъжете, загубили краката си във войната и приковани към инвалидни столове.

Докато пригладжаше назад блестящите си кестеняви къдрици, Мартин съобщи:

— Тук има някой, който иска да говори с вас, милорд. — Сърцето на Гейбриъл направи огромен скок, но следващите думи на Мартин го смразиха. — Някои си мистър Бекуит и мисис Филпот.

Гейбриъл вдигна вежди. Нямаше представа какво е накарало двамата му верни слуги да оставят Феърчайлд Парк и да го потърсят в столицата. След като бе претърсил заедно с господаря си най-ужасните лондонски квартали, Бекуит се бе закълел, че кракът му никога вече няма да стъпи тук.

— Благодаря, Мартин. Поканете ги да влязат.

Лакеят изведе Мартин навън и след минута в кабинета влязоха Бекуит и мисис Филпот. След сърдечен поздрав двамата заеха места на брокатения диван, като положиха усилие да оставят голямо разстояние помежду си. Гейбриъл се облегна на перваза на камината.

Мисис Филпот свали ръкавиците си.

— Не бяхме сигурни дали е редно да ви безпокоим по такъв повод...

— ... но вие казахте да ви уведоим незабавно, ако намерим нещо необичайно в стаята на мис Уикършъм — завърши изречението Бекуит.

Мис Уикършъм.

Името се заби като нажежена игла в ледената обвивка на сърцето му. Гейбриъл скръсти ръце на гърба и усети как неволно стисна зъби.

— Тъкмо смятах да ви уведомя, че можете да изгорите нещата й. Очевидно тя няма намерение да се върне и да си ги вземе.

Бекуит и мисис Филпот си размениха стъписани погледи.

— Щом това е вашето желание, милорд — отвърна сковано Бекуит, — но аз бих ви помолил първо да хвърлите един поглед на това, което сме ви донесли. — Той извади от джоба на жакета си

неколкократно сгънат лист хартия. — Хана и Елси го намериха под дюшека на мис Уикършъм.

Гейбриъл се опита да не мисли за нощта, която беше прекарал със Саманта на онзи смешен тесен дюшек. За теснотията, която ги беше принудила да се прилепят плътно един до друг като две лъжици в препълнено чекмедже.

Той погледна листа в ръката на Бекуит и изпита странно колебание. Може би не биваше да го взема в ръка.

— Сигурен съм, че не ми е оставила второ прощално писмо. Първото беше недвусмислено. Не са необходими повече обяснения.

Бекуит поклати глава.

— Тъкмо поради тази причина ни се стори много странно, милорд. Не става въпрос за писмо до вас, а за писмо от вас.

Гейбриъл се намръщи изненадано и взе писмото от ръката на иконома. По скъпата ленена хартия с цвят на слонова кост, висяха парченца восък. Това писмо беше още по-извехтяло от онези, които той беше носил под сърцето си в открито море. По всичко изглеждаше, че към него се бяха отнасяли с огромно внимание и го бяха чели често.

Гейбриъл разгъна листа и с ужас позна собствения си почерк, прочете думите, които беше написал:

Мила моя Сесили,

Това ще бъде последното ми писмо до теб за дълго време напред. Даже да не мога да ги изпращам, искам да знаеш, че всяка нощ ще ти пиша любовни слова в сърцето си. Всяка нощ, докато сме разделени, за да мога да ти ги прочета, щом се върна отново при теб.

Сега, когато последвах съвета ти и се отказах от безполезния и скучен живот, който водех, за да го заменя със службата във флота на Негово величество, се надявам, че ти няма да ми се изсмееш и да заявиш, че съм станал моряк само за да докажа на камериера си колко напет изглеждам в новата униформа.

През дългите месеци на нашата раздяла ще се постарая да стана мъж, достоен за твоята любов. Никога не съм крил предпочитанията си към хазарта, затова и сега

залагам всичко на една карта, за да спечеля най-големия залог — твоето сърце и твоята ръка. Чакай ме, умолявам те, и бъди сигурна, че ще се върна при теб колкото е възможно по-бързо. През цялото време ще нося писмата ти до сърцето си, а то ще бъде изпълнено с надежди за общото ни бъдеще.

Вечно твой Гейбриъл

Когато бавно отпусна писмото, Гейбриъл с изненада установи, че ръцете му трепереха.

— Откъде сте го взели? Да не би да сте го намерили някъде тук, в къщата, или пред вратата?

Двамата го изгледаха смаяно, сякаш си беше загубил ума.

— Не, милорд — отговори мисис Филпот със загрижен поглед към Бекуит. — Намерихме го точно там, където ви казахме. Под дюшека на мис Уикършъм.

— Но как е могло да се озове у нея? Не разбирам нищичко...

И тогава изведнъж разбра.

Всичко.

Затвори очи под напора на бурните си емоции и промълви:

— Никой не е толкова сляп, колкото онзи, който не иска да види.

Когато отново отвори очи, животът му изведнъж стана кристално ясен.

Той прибра писмото във вътрешния джоб на мундира си, точно до сърцето, и погледна Бекуит с добре изиграно възмущение.

— Я ми кажете, мистър Бекуит, кога най-сетне ще направите от мисис Филпот почтена жена?

Макар да ги беше страх да се погледнат, двамата се изчервиха до корените на косите и измънкаха нещо неразбрано. Бекуит избърса челото си с копринена кърпичка и попита с треперещ глас:

— Значи вие знаете, милорд?

— Откога? — добави едва чуто мисис Филпот и смачка ръкавиците си на топка.

Гейбриъл развеселено извъртя очи.

— Откакто станах на дванайсет години. Точно на рождения си ден ви видях да се целувате в овощната градина. Толкова се уплаших,

че за малко да падна от ябълковото дърво и да си счупя главата.

— Ще можем ли да запазим службата си? — осведоми се сковано Бекуит и се одързости да стисне треперещите ръце на мисис Филпот в своите.

Гейбриъл ги изгледа строго.

— Само ако се ожените незабавно. Няма да позволя да живеете в грях под моя покрив и да застрашавате морала на децата ми.

— Ама... вие все още нямате деца, милорд — осмели се да възрази мисис Филпот.

— Точно така, но смятам да побързам и да уредя този въпрос. Затова ви моля да ме извините. — Гейбриъл закрачи към вратата, решен да не губи нито минута.

— Къде отивате, милорд? — попита объркано Бекуит. Гейбриъл, вече на прага, извика през рамо:

— Трябва да настигна един кораб!

Сесили скочи от каретата още преди да е спряла напълно.

— Тичай, Сесили! Тичай бързо като вятъра! — извика подире ѝ Естел, но младата жена нямаше нужда от окуражението ѝ. Тя прихвана полите си и хукна надолу по тясната уличка, която водеше към доковете. Валеше силен сняг, но тя изобщо не усещаше хапещия студ на падащите снежинки. Беше оставила топлатата си наметка в каретата, за да тича по-бързо.

Когато затича по дебелите греди на доковете, тя видя високите мачти на корабите, които чакаха да излязат в открито море — и горещо се помоли „Дефанс“ да не е между тях.

Мина забързано покрай група мъже, които тъкмо разтоварваха огромен търговски кораб. Избегна застрашително люлеещите се сандъци в ръцете на един носач, но се сблъска с едър моряк, почти два пъти по-широк от нея.

— Не бързай толкова, момиче — изрече гръмовито той и я хвана за лакътя, за да я подкрепи. Сините му очи святкаха весело.

Сесили се вкопчи в ръката му и с мъка преглътна напирещите сълзи.

— Моля ви, сър, търся „Дефанс“! Ще ми кажете ли къде да го намеря?

— Ама разбира се, момиче! — Морякът я дари със сияеща усмивка и разкри уста, пълна с черни и златни зъби. — Точно срещу теб! Гледай само колко е красив, докато плава към открито море под флага на Негово величество!

Сърцето ѝ направи огромен скок. Обзе я недобро предчувствие. Обърна се бавно и проследи с поглед протегнатата ръка на моряка. Опънал всички платна, един кораб пореше водите на пристанището и бързо напредваше към хоризонта. Величествените мачти бяха отрупани със сняг.

— Благодаря — отвърна с пресекващ глас тя, когато морякът нарами огромен сандък и се отдалечи. Отпусна се на една бъчва и се улови за сърцето. Студът вече проникваше безпрепятствено в цялото ѝ тяло. Можеше само да стои и да гледа как „Дефанс“ се отдалечаваше към хоризонта, а с него си отиваха всичките ѝ надежди за бъдещето.

— Търсите ли някого, мис Марч?

Сесили се обърна стреснато и застана лице в лице с Гейбриъл.

Той беше без шапка и вятърът развяваше дългата му коса. Сърцето ѝ направи огромен радостен скок. Едва намери сили да се въздържа — така ѝ се искаше да изтича до него и да се хвърли в обятията му.

Той я огледа неодобрително и вдигна едната си вежда.

— Или предпочитате да ви наричам мис Уикършъм?

*Любима моя Сесили,
Прегръдките ми ще са винаги отворени за
теб, както и сърцето ми...*

Когато срещна загадъчния поглед на Гейбриъл, Сесили се разтрепери. Обърна му гръб и се сви, за да не ѝ е толкова студено.

— Можеш да ме наричаш Сесили, ако искаш, след като вече не съм на служба при теб.

Чу стъпките му да се приближават. Той я уви в наметката си и я обгърна в топлина, ухаеща на хвойна и мъжественост.

— Надявам се, че не очакваш препоръчително писмо.

— О, не знам. — Тя вдигна рамене и обясни: — Мисля, че изпълнявах задълженията си с достойно за възхищение усърдие.

— Това е вярно, но не искам да изпълняваш същите задължения и при друг.

При тези собственически думи Сесили се обърна към него и сърцето ѝ заби като лудо.

— Как се сети, че ще дойда тук?

— Не съм си и помислил, че ще те видя на пристанището. Дойдох тук, за да съобщя на капитана, че съм продал патента си. Можеш да запазиш униформената наметка. Вече не ми трябва.

Тя се уви по-плътно в топлата материя. Страхуваше се да го попита. Страхуваше се да се надява.

— Може би е добре, че те срещнах, защото имам нещо, което ти принадлежи. — Гейбриъл извади от джоба на мундира си неколкократно сгънат лист.

Сесили буквално го изтръгна от ръката му. Не можеше да повярва на очите си.

— Откъде го имаш?

— Слугите във Феърчайлд Парк го намерили под дюшека ти. Бекуит и мисис Филпот ми го донесоха тази сутрин. Когато ти връчих писмата, за да ги изгориш, дори не подозирах, че и ти имаш същите.

— Вероятно е паднало в нощта, когато ти дойде в стаята ми. Знам, че не трябваше да ги вземам със себе си във Феърчайлд Парк, но не можах да понеса мисълта да ги оставя у дома. — Тя поклати глава. Все още не можеше да повярва. — Дори не помислих за писмото. Мислех си, че съм се издала с нещо през нощта.

— О, разбира се, че се издаде. — Онова, което бе станало между тях през нощта, се върна с нова сила. — И аз бях повече от готов да се възползвам от великодушието ти. Но не последната нощ осуети твоя абсурден малък маскарад.

Сесили сърдито вирна брадичка.

— Изобщо не беше абсурден. Не можеш да отречеш, че успях да те заблудя. Единственият проблем е, че измамих и себе си. Внушавах си, че мога да поправа част от злото, което ти сторих, като ти помогна да се примириш със слепотата. — Тя вдигна поглед към него, без да се опитва да прикрива копнежа в очите си. — Но истината е, че бях готова да рискувам всичко, дори да си навлека омразата ти, само за да съм отново близо до теб.

Старата болка отново засенчи очите му.

— Щом толкова си искала да бъдеш близо до мен, защо избяга от болницата? Толкова ли се уплаши, като ме видя? Толкова ли ужасен беше видът ми?

Сесили вдигна ръка и нежно плъзна пръсти по белега му.

— Избягах не защото се ужасих от вида ти, Гейбриъл. Избягах, защото се ужасих от самата себе си. От онова, към което те тласнах, за да осъществя глупавите си момински мечти. Искях да завладееш сърцето ми, като убиеш заради мен най-страшното чудовище. При това изобщо не помислих, че в действителния живот по-често печели чудовището, не благородният рицар. Когато видях какво съм ти сторила, загубих ума и дума. Аз съм виновна, че те раниха и ослепя. Изобщо не можех да си представя, че някога ще ми простиш.

— Какво да ти простя? Че поиска да направиш от мен по-добър човек?

— Че не обичах достатъчно мъжа, който беше тогава. — Тя отпусна ръка. — На следващия ден отново дойдох в болницата, но ти

вече не беше там.

Гейбриъл погледна сведената ѝ глава и неволно вдигна ръка да погали меките златни къдрици. В този момент тя беше Сесили, момичето, което бе обичал. И Саманта, жената, която го обичаше.

— Ти беше права — промълви той. — Аз не съм те обичал истински. Помниш ли, ти ми го каза! Аз изобщо не те познавах. Ти беше само сън.

Като чу тези думи, Сесили усети как сърцето ѝ се разкъса на две. По-точно, разчупи се като огромен леден блок. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Гейбриъл повдигна брадичката ѝ с два пръста и я принуди да го погледне в очите.

— Но сега те познавам. Знам колко си смела и глупава — и дяволски упорита. Знам, че си много по-умна от мен. Знам, че хъркаш като малко мече. Знам, че имаш необуздан темперамент и остър език и често ругаеш като улично хлапе. Знам, че ме обичаш и че без теб животът ми ще бъде ад на земята. — Взе лицето ѝ между двете си ръце и в очите му светна нежност. — Някога беше само мечта, но сега си мечта, която стана действителност.

Когато устните му завладяха нейните, във вените ѝ се разля сладостна топлина. Тя го прегърна устремно и отговори на целувката с такава страст, че и двамата се разтрепериха.

Той я отдалечи от себе си и лицето му отново стана мрачно.

— Искам да ти задам още един въпрос.

Подозренията ѝ се върнаха.

— Да?

Челото му се набръчка още повече.

— Наистина ли си виждала безброй мъже без ризи?

Сесили се засмя през сълзи.

— Само вас, милорд. Само теб.

— Много добре. Тогава ще внимавам това да не се промени, ясно ли е?

Тя изписка тихо, когато той внезапно я грабна и я притисна до себе си като малко дете.

Докато я носеше по тясната уличка, тя притискаше глава до рамото му с чувството, че най-после е пристигнала вкъщи.

— Преди да продължим, милорд, настоявам да изясните намеренията си. Какво място ми предлагате: на метреса или на болногледачка?

Той я целуна нежно по върха на носа, после по бузите и в ъгълчетата на устата.

— Предлагам ти да станеш моя съпруга, моя графиня и майка на децата ми.

Сесили въздъхна блажено и се сгуши в него.

— Приемам. Въпреки това очаквам от време на време да ме обсипваш със скъпоценности и други дрънкулки.

Той я дари с похотлива усмивка.

— Само ако преди това си ги заслужиш.

Изведнъж тя се скова в прегръдката му и очите и се разшириха от ужас.

— О, божичко! Знаеш ли какво си помислих? Какво ще каже майка ти?

Гейбриъл се засмя и избърса снежинките от лицето ѝ.

— Защо просто не отидем да я попитаме? — Погледът му стана сериозен. — Това не е само сън, нали? Утре, когато се събудя, ще бъдеш до мен, обещавах ли ми?

Сесили помилва с нежност лицето му и му се усмихна през радостни сълзи.

— Всеки ден ще се будиш до мен, любов моя. До края на живота ни.

ЕПИЛОГ

15 декември 1809 година

Скъпи мой лорд Шефилд,

Днес е третата годишнина от сватбата ни и се чувствам задължена да ви уведомя, че вие сте все така безсрамен, непоносим и арогантен, да, дори повече от преди, особено откакто непрекъснато разнасяте дъщеря ни на раменете си из къщата и парка. Въпреки моите възражения и въпреки предупрежденията на скъпата ви добросърдечна майка, моята най-вярна съюзница, вие настояхте да ѝ дадем името Саманта и това доведе дотам, че щом някой я извика по име, пристигат малката и кучето. Известно време не можехме да бъдем сигурни кого от двамата ще заварим да дъвче блажено ботушите ви. Маниерите на момичето по време на ядене показват забележителна прилика с някогашните маниери на баща ѝ. Тя отказва упорито да се храни с вилица и лъжица и пръска кашата си по стаята с въодушевление, което ужасява мистър и мисис Бекуит.

Пиша ви освен това, за да ви уведомя, че благодарение на вашите самопожертвователни (и твърде чести) знаци на внимание аз съм отново в благословено състояние. Надявам се този път да ви подаря син със зелени очи и златни къдрици. Той със сигурност ще командва прислугата с дръзкото високомерие, което може да се очаква от наследника на името Феърчайлд.

Твоята вечно предана Сесили

16 декември 1809 година

Моя любима лейди Шефилд,

Ако позволите, ще насоча ценното ви внимание върху обстоятелството, че нашето малко ангелче е наследило повечето си качества от скъпата си майка. Тя обича от време на време да се прави, че е някой друг (или нещо друго) — веднъж е приказна принцеса, друг път градинска жаба. Освен това има навика да изчезва точно когато имаме спешна нужда от нея. Едва вчера, докато отчаяно чаках новоизпеченият камериер Филип да ми върже шалчето за неделното отиване на църква, я намерих дълбоко заспала в гардеробната ми под огромна купчина шапки.

Значи сега искате да ми подарите син? Благодаря ви! Без съмнение той ще бъде същият възхитителен и неустоим досадник като майка си и сестра си.

Веднъж ме попитахте, скъпа моя, дали ще ви обичам и когато устните ви се набръчкат и очите ви избледнеят. Смея да ви уверя, че ще ви обичам дори когато ще имам съвсем малко силици (и няколко зъба), за да целувам набръчканите ви устни. Ще те обичам, сърце мое, дори когато отслабна и костите ми щръкнат, заплашвайки да пробият изтънялата ми кожа. Ще те обичам и когато зрението ми отново изчезне, но знай, че твоето сладко лице ще е последното, което ще видя на този свят. Защото съм и винаги ще бъда

Твоят любящ съпруг Гейбриъл

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.